

ПЕГИ УЕБ ДВОЙСТВЕН ЖИВОТ

Превод от английски: Златка Червенкова, 1993

chitanka.info

*Защото ме научи да обичам книгите, мамо,
посвещавам този роман на теб.*

ПЪРВА ГЛАВА

— Закъснявате. — Доктор Елън Станфорд вдигна поглед от записките, които четеше, и прецени мъжа, който стоеше на вратата. Беше мускулист, с черни пронизващи очи и усмивката на малко момче. Тя въздъхна. Тази Рейчъл бе подбрала футболист! — По-висок сте, отколкото ми трябваше, но ще свършите работа. — Тя постави тетрадката си върху претрупаното бюро, приседна от единия му край и кръстоса крака. — Нека да е ясно още от началото какво се изисква от вас. Не ви плащам за секс, а да се преструвате, че го правим.

Мъжът остана невъзмутим. Той само се облегна на вратата и я изгледа със смущаващия си поглед. Докато стигна до лицето ѝ, на нея ѝ се прииска да се свие. Сега разбираше какво чувстват горките микроби, които изучаваше под микроскопа си. Помисли си, че е редно да се върне в университета „Дюк“ да им се извини.

— Рейчъл не ми каза името ви — рече тя. — Как се казвате?

— Дърк.

Хареса ѝ гласът му, така дълбок и тътнеж, като буря в планината.

— Това ли е всичко? Само Дърк?

— След като няма да правим секс, мисля, че повече не ви е нужно. — Изражението му бе непроницаемо като планински хребет. Единствено една весела искрица в очите му подсказваше, че се шегува. — Вие можете да допълните останалото.

Елън се улови, че погледът ѝ се плъзна до бедрата му, забеляза тясно прилепналите джинси, мощните очертания на бедрата. Тя почти се изчерви, като разбра, че той проследи погледа ѝ. За щастие той не се изсмя. Ако го беше направил, тя щеше да го изрита извън щата Северна Каролина и щеше да пренебрегне семейното събиране.

— Ще ви наричам Смит — каза тя. — Помни се лесно. Ще трябва да ви запозная първо с Джиджи, преди да тръгнем. Тя е отзад и си чака банана.

За пръв път, откакто влезе в сградата, Дърк Бенедикт се поколеба дали да продължава с този фарс. Той си представи Джиджи, която

някъде отзад чакаше за банан като Франсес Джийн, отблъскващата братовчедка на приятеля му Антъни.

— Коя е Джиджи? — попита той.

— Моята горила. — Лекарката се изправи небрежно, сякаш бе споменала, че притежава не горила, а домашна котка. — Тя ви чака да се запознаете. Минете през портала вляво. Рут-Ан, асистентката ми, ще ви заведе. — Обърна му гръб, показвайки, че е приключила с него, сложи си половинките очила, които носеше за четене, и започна бързо да води бележки в полето на доклада, който изучаваше.

Дърк ѝ хвърли последен преценяващ поглед и прибави към нарастващия каталог от впечатления червенокосата къдрица, оформила се в основата на шията ѝ, кехлибарения блясък на зеленикавите ѝ очи и грациозните ѝ маниери. Прилив от адреналин се спусна по вените му, когато мина през тежките врати, за да се срещне с горилата. Вътрешно се усмихна. Може ли една горила да смути човек, който бе заставал пред наказателен взвод, пред убийци и пред някои от най-големите престъпници на света. Прегрялата му кола можеше да почака. Ако тази удивителна жена в бяла престилка не разбереше измамата, именно такова нещо му беше нужно, да се поразсее от работата си.

В момента, в който Дърк излезе от стаята, Елън си отдыхна. Тя притежаваше дарбата напълно да се концентрира, но сега записките не задържаха вниманието ѝ. Рейчъл не можа ли да избере някой по-невзрачен? И защо този човек така силно ѝ въздействаше? Тя си наложи да не мисли за него, а за Джиджи. Горилата неимоверно напредваше в областта на абстрактното мислене. Макар че мнозина намираха работата на Елън за нетрадиционна и някои от колегите ѝ не я подкрепяха, тя самата вярваше, че методите ѝ за лингвистични изследвания при горилите един ден ще са еталонът, по който ще се вършат другите изследвания. Тя така се вгълби в работата си, че не чу отварянето на вратата.

Младежът, смутен в присъствието на жена-лекар, пристъпваше от крак на крак и накрая събра кураж да я прекъсне.

— Извинете, моля.

Елън остави доклада и погледна над очилата си. Прецени, че русият мъж с детинското лице бе поне шест години по-млад от нея, на около 23 години.

— Какво желаете? — попита тя. Преходът от пълно вглъбяване до чаровна гостоприемност стана толкова гладко, че младежът си помисли, че е сънувал, че лекарката е била заета при влизането му.

— Казвам се Нейт Джоунс — каза той — и мисля, че знаете защо съм дошъл. — Посегна да отпусне яката си поради топлата вълна, която го заля в присъствието на тази изключително красива жена.

— Защо не ми припомните? — предложи Елън. Тя бързо прерови съзнанието си да си спомни какви контакти може да е имала с този смутен младеж. Товарач на някой от снабдителите й? Или пък нов човек от химическото чистене? Репортер може би?

— Ами... идвам по повод на... — Той млъкна, за да успокои нервното трепкане на адамовата си ябълка. — Ами тъй като се нуждая от пари... нали разбирате... като чух, че търсите мъж... тоест... — Той избърса потта, избила по челото му, с огромна щампована носна кърпа. — Рейчъл ме изпрати — изпръхтя накрая облекчено като кон.

— Рейчъл ли ви изпрати? — изговори Елън бавно, сякаш не вярваше на чулото.

— Точно така, госпожице. С удоволствие ще ви придружа на семейното събиране и ще се представя за...

Така и не можа да си довърши изречението. Тетрадката на Елън се сгромоляса на пода, когато тя изтърча към портала.

— Кой, по дяволите, е този там при Джиджи?

Тя се стрелна бързо по коридора и излезе на слънце през задния вход на сградата към лятната клетка на Джиджи. Забави стъпки в момента, в който излезе на слънце, и се опита да се овладее. Скандали не можеше да се вдигат в присъствието на Джиджи. Да се разстрои една стокилограмова горила можеше да се окаже опасно. Тя ги видя през оградата. Дърк и Джиджи стояха с кръстосани крака един към друг и ядяха от един и същ банан. Елън тихо влезе и се приближи към двамата. Независимо от информацията, която бе получила, тя се усмихна. Те приличаха на две статуи на Буда, наблюдаваха се как дъвчат и спираха между отделните хапки, когато Джиджи внимателно измерваше следващата дажба.

Елън седна до Джиджи с лице към този, който се бе представил като Дърк.

— Кой си ти? — попита тя.

— Вече си открила измамата, така ли?

— Да, мъжът, с когото ви сбърках, в момента стои в кабинета ми с треперееща адамова ябълка.

— Това със секса сигурно го е смутило, а?

— Вашият ум е май само с една писта.

— Тази игра беше ваша идея, а не моя. — Той млъкна, за да вземе парчето банан, което Джиджи му подаде, сложи го в устата си и се остави горилата да провери дали наистина го дъвче. — Харесва ми Джиджи — каза той. — Тя е жена на малкото думи, доктор Станфорд.

— Петстотин, ако трябва да бъдем точни. Откъде знаете името ми?

— От вашата асистентка, Рут-Ан. Но Джиджи ми опресни паметта. Чел съм за вашите изследвания. Поздравления! Изглежда, наистина сте постигнали онова, за което съобщихте.

— Да можеше да чуя същото и от колегите си! Но нека не се отвлечаме от главния въпрос. Вие не сте този, за когото се представихте.

Той се изсмя.

— Може и да не съм, но вече ме одобрихте. Защо не ми обясните и подробностите около ангажимента ми. Какво точно искате от мен... освен да се държа, сякаш се любим по три пъти на ден?

— Не съм казвала подобно нещо!

— Вие ме разочаровате, доктор Станфорд. Нима само два пъти на ден?

— По колко пъти на ден го правя не е ваша работа. — Тя почувства кръвта да нахлува в лицето ѝ. Никога не беше срещала някой, който постоянно да я нервира. А най-лошото беше, че го харесваше. Въпреки лъжата, въпреки играта на думи, тя харесваше този едър мъж. Харесваше усмивката му, харесваше непокорния му тъмен кичур коса, черните му очи. Харесваше ѝ самоувереността, граничеща с арогантност, и спокойното достойнство в поведението му с Джиджи. — Циркът свърши, вземайте си банана и си заминавайте. Мъжът, който ми трябва, ме чака в кабинета.

— Откъде знаете, че аз не съм мъжът, който ви трябва?

Тя реши да не обръща внимание на намека във въпроса му.

— Много говорите, твърде сте висок, твърде мургав и имате акцент на янки. Да продължавам ли?

— Да, върнете се на „твърде сте мургав и имате акцент на янки“. Лични предубеждения, така ли?

— Отчасти. Харесвам русите мъже. А относно акцента, роднините ми гледат с подозрение на всеки, който не говори като южняк.

— След като опознаят обичливия ми характер, скрит под външността на типичен янки, ще си променят мнението. Но само не ме карайте да се изрусявам. Трябва да има някаква граница все пак. — Той смигна на Елън и поклати глава на поканата за още една хапка от Джиджи.

Елън се изправи.

— Кажете на Джиджи довиждане. Няма да идвате с нас на семейното събиране.

Преди Дърк да успее да отговори, Джиджи го сграбчи с една ръка и ожесточено започна да прави знаци на Елън с другата.

Елън поклати глава.

— Не, Джиджи — каза тя, докато жестикулираше. — Мъж тръгва, Елън се връща.

Дърк се изсмя.

— Не мога да чета знаците ѝ. Това езикът на глухонемите ли е? Все пак изглежда, че имам на своя страна една стокилограмова горила.

— Не бъдете толкова самодоволен. Не само че е на ваша страна, но и не можете да се отървете от нея. Тя ми каза: „Мъж остава. Джиджи обича.“ Изглежда, днес имате поне едно завоевание.

— За нещастие не с тази, която трябва.

Елън се изсмя.

— Не позволявайте Джиджи да ви чуе. Може да направи заключение.

— Мислите ли, че разбира? — Работата на Елън го интригуваше и той се възхищаваше от куража ѝ да изпробва нестандартни методи на изследване повече дори, отколкото на краката ѝ, за което бе нужно голямо усилие, защото не беше виждал по-хубави крака от нейните, откакто бе напуснал Париж.

— Разбира поне част от думите ни — каза тя, — може би повече, отколкото предполагаме. — Тя се обърна пак към горилата: — Човек също харесва Джиджи. Човек трябва да тръгва. Кажи довиждане.

Джиджи реагира на това предложение с цупене и се оттегли в ъгъла.

— Насам, Дърк. — И Елън мина пред него през вратата.

— Не ми е приятно да я разочаровам по този начин.

— Не се ласкайте. Ще пратя Рут-Ан да ѝ донесе малко чипс. Ще ви забрави още преди да отвори пликчето.

— Невярна жена.

Когато се върнаха в нейния кабинет, притесненият младеж все още чакаше до вратата и въртеше и сучеше носната си кърпа.

Дърк се усмихна и нехайно застана до бюрото на Елън. Реши да се наслаждава на сцената.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — каза Елън. — Как ви беше името? — Тя забеляза, че младият мъж я гледаше с обожание като малко кученце. Несъзнателно предизвикваше такова чувство у всички.

— Казвам се Нейт, мадам, вече се представих.

— Да, да, вярно, Нейт. Разсея ме горилата ми.

Дърк забеляза как зениците на младежа се разшириха при споменаването на страховитото животно.

— Горилата, която ще ви придружава на семейното събиране. — Макар че не беше сигурен, на Дърк му се стори доста вероятно да е така и той нарочно го подчерта, с цел да види ефекта и със задоволство отбеляза въздействието на думите си. По начина, по който Нейт се изпоти и обърса челото си с най-ужасната кърпичка, която беше виждал, Дърк разбра, че младежът не бе очаквал да има горила, включена в сделката. Смигна на Елън и си помисли, че ако можеше с поглед да се убива, щеше да бъде изпепелен на място.

— Малко горилче ли? — попита Нейт.

— Ами, напълно пораснала — каза Дърк, преди Елън да успее да се обади. — Има едно сто килограма. Ако бях на ваше място, бих се запознал с нея, преди да тръгна на такъв дълъг път. Може да не ви хареса.

— Рейчъл, госпожо, не спомена нищо за горила.

— Не се притеснявайте, Нейт. Джиджи е кротка като мушица. Освен това моята асистентка ще пътува с нас, за да се грижи за нея. — Към Дърк тя изсъска: — Вие не се месете.

— Извинете, госпожо, искам да се уточня. Трябва да се представя за ваш годеник пред роднините ви, а горилата също ще присъства.

Преди Елън да се обади, Дърк каза:

— И то в същата кола, ще чувствате дъха ѝ на врата си, без съмнение.

Елън спокойно се приближи до Дърк и здравата го настъпи.

— Не се вслушвайте в думите на братовчед ми. Него го е яд, че не го вземам, но ако ви притеснява тази сделка, съм готова да прибавя още петдесет долара към сумата.

— Не ги изпускайте, момче, добре ще си ги заслужите. — Дърк прегърна с една ръка Елън. Пренебрегвайки възмутения ѝ поглед, я стисна. — Братовчедка ми тук очаква да се любите по четири пъти на ден.

Тя се намръщи:

— Нали бяха три? — Беше толкова вбесена, че всичките ѝ мисли бяха съсредоточени върху отвратителния мъж до нея.

Дърк се усмихна и я хвана още по-здраво.

— Само три пъти ли беше, скъпа? — Той намигна на Нейт. — Страхотен пожар е тя.

Елън се измъкна от обятията му.

— Трябва да се извиня за неговото грубо поведение — каза тя на Нейт. — Освен че е невъзпитан, той е и патологичен лъжец. Ще трябва да го лекуваме.

— Туш, докторе — прошепна Дърк.

Тя гордо не му обърна внимание.

— Защо не излезем да си поговорим насаме, Нейт? Няма никакъв повод за безпокойство. Можете да се сприятелите с Джиджи и...

Нейт я прекъсна:

— Ако нямате нищо напротив, госпожо, мисля да кажа на Рейчъл, че не мога да тръгна утре. Не защото не ми харесахте, а защото не си падам по мисълта да пътувам в една и съща кола с горила.

— Разбирам ви, Нейт — каза тя. — Много хора биха казали същото. Страхувам се, че на горилите им е излязла репутация, която не заслужават. — Тя го придружи до вратата. — Съжалявам, че се наложи да изминавате толкова път за нищо.

Нейт леко започна да се отпуска след успокоенията на Елън, но адамовата му ябълка продължаваше нервно да играе само от близостта до тази жена, на която мястото ѝ сякаш беше в киното.

— Не беше напразно, госпожо, струваше си пътуването, дори и само за да ви видя. — Дой сконфузено наведе глава и излезе навън.

— Ето едно умно момче — каза Дърк. — Ще го изпратя. — И той го последва, преди Елън да може да каже нещо.

Дърк настигна Нейт под един бор.

— Благодаря ти, че отстъпи, Нейт. Тази жена понякога направо ме влудява.

— Тази жена ли, господине? Мислех, че сте братовчеди.

— Днес я срещнах за пръв път. Всичко друго е измислица, за да се откажеш и за да замина аз с нея. — Дърк протегна ръка и се усмихна. — Не ми се сърдиш, нали?

Нейт се поколеба, след това пое протегнатата ръка.

— Не бих казал, че не те разбирам.

Дърк посегна към джоба си и извади пачка банкноти. Отдели две от тях и ги подаде на Нейт.

— Това е за труда ти. Заведи приятелката си на вечеря за моя сметка. — Той му намигна — Това да остане между нас.

— Добре, сър. — Нейт му се усмихна облекчено, че всичко бе приключило добре и тръгна към колата си.

Дърк наблюдаваше праха, вдигнат от колата на Нейт, след това започна гръмко да се смее. Силният смях на задоволство подплаши катеричките по боровете и едно ято пъдпъдъци се разхвърча. Дърк си помисли, че никога не се бе чувствал по-жизнен и знаеше, че причината за това бяха една червенокоса лекарка и една горила на име Джиджи.

Той се върна назад към сградата и чу вратата да се хлопва. Елън стоеше на предната тераса с ръце, скръстени на гърдите.

— Струва ти се много смешно, а? — попита тя.

— Постигнах целта си.

— А защо, господин Дърк Смит, или както ви е името, не ме осведомите за подробностите? Развалихте ми планове и мисля, че ми дължите обяснение.

Той улови и задържа погледа ѝ, докато се изкачи по стълбите.

— Целта ми, скъпа моя, е да ви придружа на семейното събиране. — Той се облегна на кедровия стълб и ѝ се усмихна подкупващо. — Знаете ли, аз съм просто един сирак. Никога не съм ходил на семейни срещи, така че като ми се удава тази възможност, ще се възползвам от нея.

— Хич не ви вярвам. Не сте казали нищо вярно, откакто сте стъпили тук. — Начинът, по който черните му очи се взираха в нея, сякаш можеха да видят мислите ѝ, същността ѝ, я караше почти да се изчерви. Ами ако той отгатнеше, че тя изпитва особена тръпка при допира му? Ако знаеше, че като я гледаше по този начин, на нея ѝ се искаше да прокара пръсти през косата му? А ако можеше да предположи, че ядът, който демонстрираше, бе в голямата си част само блъф? — И не ме наричайте скъпа! — добави тя, а неотстъпчивият му поглед все повече я смущаваше.

— Аз само се упражнявам. Искам да съм убедителен пред роднините ви.

— Не си хабете силите. Няма да дойдете с мен. Рейчъл ще изпрати някой друг.

— Не бих се оставил Рейчъл да подбира, ако бях на ваше място. Тя не се представи добре с Нейт Еди-кой си. Ако бях на ваше място, сам бих си потърсил годеник.

— Аз нямам време за мъже — каза тя, преди да се замисли. Този арогантен мъж и без това знаеше твърде много за нея. Подаваше му пръст, той вземаше цялата ѝ ръка. Замисли се кое точно я привличаше у него. Беше най-арогантното и нагло прасе на всички времена, а тя съответно се чувстваше като глупачка, щом такъв екземпляр я привличаше. Тя даде научно обяснение на ситуацията с хипотезата, че гените им взаимно си допадат.

Черната му вежда се изви иронично над черното пронизващо око.

— Т-ц-ц-ц, скъпа, да си потискате сексуалността е лошо нещо.

— Махайте ми се от погледа с вашите мнения. — За пръв път, откакто излезе, тя забеляза стария мерцедес, паркиран на склона. — Това вашата кола ли е?

— Да, но за съжаление верният ми Росинант ме изостави поради липса на вода.

— Дон Кихот? — Ядът ѝ отчасти се уталожи при самородния му хумор.

Той се поклони от кръста и се усмихна.

— На вашите услуги, госпожице. Моята специалност е да спасявам девиците на семейните събирания.

Тя се засмя на лошата му имитация на южняшкия акцент.

— Значи колата ви изневери и вие влязохте в кабинета ми да търсите помощ, така ли?

— Предполагането ви е близко до истината.

— А аз несъзнателно съм предположила... Но защо не поправихте грешката ми?

— Аз съм в отпуск, нямам друга работа, пък освен това обичам интригите.

— Прекарвате отпуската си тук? Та толкоз навътре в планината няма нищо, освен моя лагер и вилата на Антъни Салинджър.

— Тони е мой приятел. Предложи ми да използвам вилата му, докато е в Канада на риболов.

Елън знаеше, че поне сега говори истината. Тони ѝ беше споменал за това пътуване по време на последния им разговор преди две седмици, ако не се лъжеше. Но защо не ѝ бе споменал нищо за този ужасен мъж, който нарушаваше спокойствието на планината? Тя отстъпи крачка назад и посочи към вратата.

— Влезте и си набавете вода за Росинант. Вилата на Тони е само на около три мили нагоре по пътя. Сигурно ще успеете да стигнете без нови препятствия.

Той ѝ напомняше на буря по начина, по който се отблъсна от стълба и прекоси верандата. Усещаше силата му, тътена на чувствата му, четеше светкавици в очите му.

— Водата ще взема след малко, но първо това.

Преди да може да протестира, той се наведе и улови устните ѝ. Беше една лека целувка, експерименталното проучване и свърши още преди да започне. Тя остана като замаяна, докато той небрежно се облегна на друг стълб и ѝ се усмихна. Ръцете ѝ се свиха в юмруци и едва се възпря да не попипа устните си. Тази целувка, кой знае защо, я накара да се почувства самотна.

— Защо го направихте? — попита тя тихо.

— Защото ми харесвате, доктор Станфорд — усмихна се той по-широко и Елън си помисли, че когато се усмихваше, арогантността му се стопяваше и той приличаше на малко момче, очакващо Коледа. — Освен това репетирам за утре. В колко часа ще тръгваме?

Няколко секунди минаха, преди тя да вкара мислите си в ред. През това време се зачуди кое беше първопричината за тази бъркотия. Чиста проба страх, реши. Долнопробен страх да застане лице в лице с любопитните, любещи роднини, които смятаха, че като бе на зрялата възраст 29 години, тя бе почти стара мома, на ръба на пренебрегване на задълженията си да продължи гена на фамилията Станфорд. Поне тази година ѝ се искаше да се забавлява на семейното събиране, без да трябва да отбива десетки въпроси и да обосновава избора си да се посвети на професията. Този един-единствен път желаше да контактува с роднините си като всички други — сгодени или омъжени и очакващи поколение. Следващата година чак щеше да намери думи да им заяви, че нея я задоволяваше да бъде жена, която говори с маймуни.

Тя въздъхна. Догодина беше много далеч, а тя никога не се бе чувствала смела пред леля Лоли и чичо Вестър. Освен това вече беше писала, че ще доведе годеника си. Тя погледна мъжа, който стоеше пред нея. Той не само беше съгласен да участва в измамата, но очевидно беше и нетърпелив да го стори. Тя нямаше какво да загуби.

— Утре тръгваме в осем — каза тя.

ВТОРА ГЛАВА

Елън започна да се колебае чак когато Дърк и Росинант изчезнаха от погледа ѝ. Тя не знаеше нищичко за този човек, а смяташе да го води в Тенеси да го запознава с роднините си. Като съжаляваше за недомислието, тя се върна вътре и позвъни на Рейчъл. Докато чуваше сигнала, си помисли, че още не е късно да се оттегли от кашата, която беше забъркала.

— Ало, „Бутикът на Рейчъл“? — Гласът ѝ звучеше тъй бодро, че и слушалката почти затанцува в ръката ѝ.

Пренебрегвайки веселото звучене, Елън премина към същността.

— Защо се оставих да ме убедиш?

Рейчъл веднага схвана за какво става дума.

— Защото, страхливо лъвче мое, те е страх да не разсърдиш клана Станфорд, и си помислих, че това е начин и да се опознаеш с някого.

— С Нейт може би? — Елън не можа да потисне смеха си.

— Той дойде като последна резерва. Да знаеш какви бяха първите двама! Ще ти подскочи сърцето. Единият беше защитник на „Далас Каубойз“, другият инструктор по ски в Шугър Маунтън. Чакай малко. — По линията се чу звъntenето на касата и звънчето на вратата. — Ало, свърших, някой вземаше под наем стикове за голф. А Нейт защо няма да дойде? Той намина преди малко през магазина, изглеждаше, сякаш е срещнал извънземно.

— Вярно, казва се Дърк Някой-си.

— Пропуснала ли съм нещо?

— Не, тъкмо почвам да ти разказвам. На този арогантен непознат му се разваля колата пред лагера и аз го помислих за Нейт, а той не ме поправи. Както и да е, накратко той каза на Нейт за Джиджи, а аз му казах, че тръгваме в осем.

— Леле, май доста те е впечатлил!

— Ами, нищо подобно.

— А затова ли, като заговори за него по телефона, изведнъж ти пресекна дъхът и стана куку.

— Куку ли? Звучиш ми като Джиджи.

— Не отклонявай въпроса. Обзалагам се, че е едър, мурга и властен, може би най-красивото същество след Том Селек.

— Как разбра?

— Призна си, нали? Задръж малко да отбележа случая на календара си. Най-после сериозната доктор Станфорд да забележи същество от мъжки пол.

— Не съм чак толкова сериозна, а просто не съм светска пеперудка като теб. Все пак не съм се обадила да обсъждаме социалното ми поведение. Не можеш ли да намериш някой да ме придружи?

— Ти сигурно си мислиш, че аз набирам мъже. Нямам нищо против, разбира се, стига да беше така. Но не, Елън, всички по-готини са заети за уикенда. И ако не искаш да се изправиш сама срещу нападките им, ще трябва да отидеш с този Дърк.

— Това изглежда по-лошо и от смъртта.

— Кое, мъжът или роднините?

— И двете.

Рейчъл се усмихна.

— Не знам защо, но не ми звучиш като човек, изправен пред лицето на смъртта. Нямам търпение да се запозная с този човек.

— Не затаявай дъх, Дърк е просто едно необходимо зло.

След разговора с Рейчъл Елън се задълбочи в работата си, опитвайки се да забрави за Дърк и роднинското събиране. Но си припомняше някои подробности у него: безгрижната усмивка, пронизващата сила на очите му и докато стана време да си ляга, той беше вече не само необходимо зло, а цяло нашествие.

Тя излезе на предната веранда с надеждата спокойната природа да разсее странното ѝ усещане, че е хваната натясно. Чувстваше се като крепост с отключени порти. Дори и нощните птици не можаха да възстановят спокойствието и мира в лагера на Бийч Маунтън. Отдавайки дължимото на вечерта, тя се обърна кръгом и влезе вътре, за да се въоръжи за борба.

На следващата сутрин Елън се събуди от мирис на кафе. Тя отметна завивките си и се изправи. Часовникът на нощното ѝ шкафче

показваше 7,30 ч. „Боже господи!“ — помисли си тя, скачайки за пенъора си. Беше закъсняла! За щастие Рут-Ан вече приготвяше закуската.

Прокарвайки пръсти през разрешената си коса, тя се отправи към кухнята.

— Добро утро, поспаланке — каза Дърк откъм печката. Той държеше чаша с кафе в едната и дървена лъжица в другата ръка. — Бях разбрал, че искате да тръгнем в осем.

Елън имаше намерението да се разсърди заради безочливото му нашествие в дома ѝ, но вместо това се изсмя, като видя бялата престилчица на харбалички, пристегнатата нависоко около масивния му гръден кош.

— Изглеждате ужасно в моята престилка.

— А пък аз си мислех, че ми придава нахакан вид. — Той се обърна към печката и чукна яйцата.

— Как ги предпочитате? На очи или бъркани? — попита той през рамо.

— Никога не закузвам яйца. — Тя мина покрай него до хладилника и се опитваше да не забелязва начина, по който той я гледаше. Нарочно застана с гръб към него, когато отвори вратата на хладилника, но кожата на врата ѝ настръхна от усещането, че я наблюдава. — Кой ви пусна да влезете и какво правите в моята кухня? — попита тя. Да гледа портокаловия сок вместо него ѝ помагаше донякъде да звучи делово и дистанцирано.

— Сам влязох — отговори той.

— Това май си ви е навик.

— Спестява време.

Тя фокусираше цялото си внимание върху портокаловия сок, но все пак ръката ѝ трепереше, когато го наливаше. Какво точно в този човек така я смущаваше?

— Надявам се, че не съм наела крадец, когото ще представям на роднините си — каза тя, докато поставяше сока на рафта.

Той се засмя.

— Мога да бъда каквото си пожелаете, включително и крадец.

Тя се чувстваше малко глупаво да седи с гръб към него, но по-скоро би застанала на разстрел, отколкото да се вгледа в тези лоши

черни очи. За оправдание започна да се суети около хладилника, да пренарежда сиренето и пакетчетата масло.

— Защо не станете адвокат? — попита тя. — Вече доказахте пред мен тактиката на бързо говорене.

— Имам приятел адвокат, който би се обидил от тази забележка. — Лъжицата изтрополи, когато я изпусна върху плота. — Смятате ли да закусвате с мен или ще прекарате цял ден, стискайки това масло? — Ръцете му я обгърнаха изотзад и той взе разплеснатото масло от ръцете ѝ.

Тя почувства, сякаш хиляда ракети експлодираха в нея, когато гърдите му се опряха в гърба ѝ и ръцете му внимателно избърсаха маслото, което беше изтекло от опаковката.

— Това мога да направя и сама — каза тя и се опита да измъкне кърпата за чинии от ръцете му, но опитът ѝ беше безуспешен като мушица, замахваща срещу слон.

— Това е част от споразумението ни.

Тя се зачуди дали той нарочно се притискаше в нея, или въображението ѝ работеше прекомерно.

— Какъв договор?

— Ами нашия. От мен любовта, от вас лъжата.

Тя се завъртя в обятията му и веднага съжали. На нивото на очите ѝ беше малкият сърповиден белег на брадичката му, носът ѝ докосваше врата му. Той ухаеше на бриз в цветна градина, на ранна утринна роса и на борови иглички, беше твърд като любимата ѝ скала на Бийч Маунтън и извечен като природата. Тя се почувства почти поразена от начина, по който Дърк въздействаше върху сетивата ѝ, и се облегна на него, за да се съвземе. Усещането, което изпитваше сега, бе, че той е в синхрон с природата, но не и част от спокойствието ѝ, а нейното бурно движение — жизнената пулсираща сила, която често навестяваше Бийч Маунтън с гръмотевици и назъбени светкавици, внушителната ѝ страна, пред която изглеждаха нищожни дребнавите човешки амбиции и хилавите опити да се гради цивилизация.

— Да не би да ме обвинявате, че „лъжа“ семейството си? — попита тя, когато най-накрая успя да проговори. — Ако е така, можете да си свалите престилката ми и да си отидете откъдето сте дошли. Нямам нужда от вас.

Той леко повдигна главата ѝ с почернял от слънцето пръст, така че тя да го гледа право в очите.

— Нуждая се от теб. — Каза го със сила, която не подлагаше на съмнение искреността му. — Нуждая се от годеница, от семейство, от една интерлюдия на порядъчност, макар и само престорена. — Пръстите му галеха брадичката ѝ. — Не, Елън, не ви обвинявам. Вие сте ми необходима толкова, колкото и аз на вас. Мисля, че уговорката удовлетворява и двете страни, стига да не се задават въпроси. Аз си имам своите тайни, както и вие можете да си имате свои.

Тя пое развълнувано въздух.

— Забрави горилата.

За нейно облекчение той я пусна и отиде до масата с чиния, пълна с бъркани яйца.

— Как мога да забравя косматата си любимка? Та нали главно заради нея отивам. — Те и двамата знаеха, че това беше само за камуфлаж, но никой не искаше да продължи разговора в тази опасна посока. Много от себе си бяха разкрили и твърде много неочаквани чувства бяха изплували на повърхността.

Дърк вдигна поглед от чинията си.

— Елате, Елън, не обичам да закусвам сам.

— Затова ли нахлухте в кухнята ми?

— Много въпроси задавате. Седнете тук — той погали стола до себе си, — за да ме подготвите за тази среща. — Не беше напълно искрен и го осъзнаваше. Искаше тя да седне до него, за да гледа слънчевите отблясъци в косата ѝ. Искаше да е там, за да запомни точно как коприненият ѝ пенъоар във френско синьо прилепваше до гърдите ѝ. Искаше тя да седи там поради причини, които дори и на себе си не искаше да признае. Доктор Елън Станфорд беше от типа жени, по които лесно би се увлякъл и той осъзнаваше, че вървеше по острието на опасността. Но той и рискът бяха вечни спътници. Само в този един-единствен случай искаше да се отдаде на чувствата. Следващите няколко дни щяха да му са като дар и когато се наложеше, просто щеше да си замине.

Присъствието на Дърк в стаята изостряше сетивата на Елън. Тя усещаше топлината на слънчевите лъчи, влизащи през прозореца, чувствения допир на коприната по тялото си, смесените миризми на пържени яйца и кафе. Като си казваше, че това са естествените ѝ

възможности да анализира света, а не че е свързано по някакъв начин с мъжа, настанил се на масата ѝ, тя седна до него и му разказа накратко историята на рода Станфорд.

— Повечето от тях са фермери и повечето още живеят в централната част на щата Тенеси. Те упорито одобряват майчинството, пая с ябълки и националния флаг, така че ако имаш либерални схващания, дръж ги за себе си.

— Вие сте ударили шестица от тотото. Та аз съм непоклатим консерватор. Е, вярно е, че предпочитам пай с череши, но за това ще си трая.

Тя харесваше чувството му за хумор. Само да се държи на разстояние и това пътуване може би няма да е толкова трудно, помисли си Елън.

— Ще отседнем у чичо Вестър и леля Лоли. — Но като видя начина, по който веждите му потръпнаха, побърза да прибави: — В отделни спални, разбира се. Не забравяйте, че сте в област, където почитат Библията и където се гледа сериозно на тия неща.

— Не ми минава и през ум, госпожице. Аз сериозно гледам на любовта.

Тя не можеше да не се изсмее на странното му южняшко произношение.

— Ако смятате да се правите на южняк, откажете се. Роднините ми надушват измамата от километри.

— Ау... не думайте!

Преиграното му разочарование я разсмя още повече.

— Не искам да бъда адвокат от Севера. Може да ме вземат за преселник и да ме застрелят.

По средата на шеговитата престрелка влязоха Рут-Ан и Джиджи. Като видя мъжа на мечтите си, Джиджи, без да губи време, прекоси кухнята, за да лепне една горилска целувка на Дърк. След това застана над него да разгледа косата му.

Дърк се усмихна накриво на Елън.

— Какво съм направил, за да заслужи това?

— Вие бяхте този, който се хвана на играта.

Рут-Ан учудено повдигна вежди, като забеляза погледа, който Елън и лъжегоденикът ѝ си размениха.

— Джиджи и аз сме готови — каза тя, — ако и вие с годеника ти сте готови, мисля, че е време да тръгваме. — Начинът, по който тя каза *годеника*, през носа си и с присвити устни, не оставяше съмнение какво беше отношението ѝ към измамата. Рут-Ан беше посветена на науката от главата до петите на удобните си обувки. Нейното кредо беше, че от работа никой никога не е умирал и ако не беше Елън, тази жилава женица, с повече оцет в жилите си, отколкото захар, щеше да работи от сутрин до вечер.

Елън прегърна леко прегърбените ѝ рамене.

— Успокой се, Рут-Ан. Не бързае на пожар. Това е само едно спокойно гостуване при роднини.

— Хъм, няма смисъл да се заседяваме. — Тя стрелна още един изпепеляващ поглед към Дърк. — Джиджи вече десет пъти пита кога ще види братята и сестрите си.

Дърк повдигна учудено вежди.

— Своите братя и сестри ли?

— Децата на чичо Мак — обясни Елън. — Тя ги обожава. Джиджи разбира понятието семейство и след като аз съм единствената майка, която тя помни, нарича роднините ми свои братя и сестри. — Тя се обърна към Рут-Ан. — Ако можеш да занимаеш Джиджи с нещо друго, освен с косата на Дърк, той ще натовари колата, докато аз се преоблека.

Наложи се да подмамят горилата да прекрати внимателното пощене на косата на Дърк и след двадесетина минути всички се събраха пред остарелия буик на Елън и обсъждаха кой къде ще седне.

— Рут-Ан и Джиджи да седнат отзад, а Дърк може да седне отпред при мен — каза Елън.

Джиджи не одобри разположението и когато Дърк седна отпред, тя забрави обучението си за по-изтънчени начини да се изразява и се поддаде на примитивен изблик на гняв. Горилският ѝ рев подплаши едно зайче към дупката му и вдигна няколко пъдпъдъка от храстите.

Дърк сви рамене и се премести отзад.

— Какво да правя, като съм с такъв неустоим чар.

Джиджи щастлива се настани до него и пътниците поеха към Централен Тенеси.

— Знаех си, че ще причини неприятности — промърмори Рут-Ан сред равномерното боботене на мотора на колата.

— Всичко ще мине добре, Рут-Ан — успокои я Елън. — Освен това Джиджи е достатъчно голяма за безобидни флиртчета.

Рут-Ан скръсти ръце на гърдите си и се загледа през прозореца към синята утринна мъгла, обгърнала планината Бийч.

— Аз нямах предвид Джиджи.

Елън реши да пропусне тази забележка. Беше решила да не позволи на никой да ѝ разваля пътуването — нито отрицателното отношение на Рут-Ан, нито глупавото увлечение на Джиджи, нито дори смущаващото присъствие на Дърк. Тя щеше да се забавлява на това семейно събиране, каквото и да ставаше. Всяка година пътуването към родния дом беше едновременно удоволствие и мъка — радостта от преоткриването на корените ѝ и тъгата от пагубното влияние на времето. Детските ѝ скривалища намаляваха с всяко следващо посещение-поклонение. Запомнените герои се превръщаха в ежедневни реалности. Тя знаеше, че част от промените бяха вътре в нея самата, във времето и разстоянието, които даваха гледната ѝ точка, и все пак всяка година тя предприемаше пътуването. Връщането към миналото ѝ обогатяваше настоящето и придаваше смисъл на бъдещето и тя не би го прекратила, както не би спряла да диша.

Тя спусна колата бавно по планинския склон, но като прекоси границата между щата Северна Каролина и Тенеси, вдигна шеметна скорост. На задната седалка Джиджи пляскаше радостно ръце и Дърк се наведе напред.

— Тази кола няма крила — каза той. — Мисля, че трябва да понамалиш малко.

Елън беше твърде заета да преценява завоите, за да отговори, а Рут-Ан дообогати знанията му по въпроса за пътуване с горили.

— Джиджи обича бързите скорости. В подобни случаи се опитваме да ѝ угаждаме.

Джиджи сега подскачаше от радост и бясно ръкомахаше на Дърк. Той погледна от горилата към жената, която тайно беше кръстил Мърморана.

— Какво каза?

Рут-Ан го погледна над очилата си.

— Тя каза: „Кола лети, Джиджи обича“. — Нейният поглед накара Дърк да се зачуди дали не се е изцапал с нещо. Той реши да се обзаложи вътрешно да я разсмее поне веднъж до края на пътуването.

Обърна се да гледа през прозореца към замъгления пейзаж и реши, че да се пътува със скоростта на светлината в една кола с горила, влюбена в него, беше далеч по-добре, отколкото да го преследват наемни убийци. Усмихна се и се облегна назад, да се наслаждава на бомбата, която неминуемо щеше да избухне. Ако не се лъжеше, онова петно след последния мост беше полицейска кола. Той намигна на Джиджи и тя му отвърна. Знаейки, че приматите са велики имитатори, благосклонно посвети следващите няколко минути на играта „Маймунка вижда, маймунка прави“ с косматата си възлюблена.

— Сирена ли ми се чува? — попита Рут-Ан, навеждайки се към Елън.

— Моля? — извика Елън, за да чуе от гърменето на мотора и вятъра през неуплътнените прозорци.

— Нищо. Скоро ще разбереш и без това. — Устните на Рут-Ан се свиха, докато чакаше да се случи неминуемото. То се случваше всяка година. Обикновено Елън успяваше да ги убеди да не плаща глобата и повечето шокирани полицаи, които я спираха, обикновено се приятеляваха накрая с Джиджи.

— Това да не е червена сигнална светлина? — попита Елън.

Дърк се наведе напред и ѝ каза на ухото:

— Не бих се учудил. От пет минути се опитва да ви стигне.

— А защо не ми казахте по-рано? — Елън отби от магистралата с изсвирване на гуми, свали прозореца и смирено зачака възмездията.

— Така се случва всяка година — обясни тя на Дърк. Когато ченгето от щатската полиция на Тенеси приближи, Елън му се усмихна чаровно: — Чудесна сутрин, нали, сержант... Бърк. — Тя прочете името му на ревера толкова бързо, че паузата бе едва забележима.

Сержант Бърк не беше впечатлен.

— Моля, покажете си документите, госпожице.

След като обръщането по име не беше стопило леда на враждебността на лицето му, Елън се опита свойски да си признае вината:

— Разбирам, че карах твърде бързо, сержант Бърк, но...

Той не я остави да довърши:

— Извиненията не минават пред мен. Нарушенията трябва да се санкционират, госпожице. — Наведе се над бележника и започна да пише.

В този момент Джиджи реши да се включи в спора. След като Дърк вече не искаше да играе с нея, може би този нов човек щеше да ѝ обърне внимание. Като пусна най-приятелската си горилска усмивка, тя скочи на седалката с изражение, приканващо към игра, и изсумтя.

Сержант Бърк едва не счупи на две молива си. Той пхна глава през отворения прозорец на Елън и се загледа към задната седалка.

— Господи боже, помилуй! — Лицето му придоби болезнен зеленикав оттенък, като видя огромния звяр. — Та това е Кинг Конг!

— Тя е много кротка, сержант Бърк — побърза до го осведоми Елън. — Аз съм доктор Елън Станфорд и тя е мой ученик в изследванията ми в областта на езика на животните.

— Не съм чувал за никакви изследвания на езика на животните, а тя по-скоро ми прилича на екземпляр, избягал от зоологическата градина в Ноксвил.

Джиджи реши, че на този човек не му се играе, но нямаше значение, защото тя забеляза странната му шапка. А Джиджи обожаваше шапките. Тя игриво посегна с дългата си ръка и лиши сержант Бърк от служебната му шапка.

Цветът на лицето му се смени от зелен на син.

— Ще отбележа и това нарушение, госпожице.

— Името ѝ е доктор Елън Станфорд — обади се Дърк сдържано от задната седалка със забележимо режещ тон.

Сержант Бърк прехвърли вниманието си върху Дърк.

— А вие кой сте? Пазачът на маймуната ли?

— Може да се каже, да. Може ли да поговоря с вас, сержант Бърк?

— Дърк... — обърна се да му каже да не се меси Елън.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Стойте мирно, Елън, необходима ми е една минута.

От колата Елън и Рут-Ан наблюдаваха как Дърк отведе полица настрана и поведе сериозен разговор с него. Джиджи загуби интерес и към двамата и се зае с новата си шапка.

— Какво ли го баламосва Дърк? — попита Рут-Ан.

— Дявол знае какво. — Елън забеляза как по лицето на сержанта се изписа вместо враждебност, приятелска загриженост.

— Този човек, изглежда, притежава дар слово.

— И ти би могла да се справиш със ситуацията — каза Рут-Ан с присвити устни.

— Вярно е, но не е лошо да имаш подкрепления понякога.

Дърк и сержант Бърк се върнаха при колата. Пътният полицаи се наведе на нивото на прозореца и каза:

— Ако някога имате проблеми при изпълнение на някоя от тези задачи, потърсете сержант Бърк. — Той козирува на Джиджи: — А ти, Конг, можеш да задържиш шапката.

Елън едва се удържаше да не се разсмее, когато сержантът се върна при колата си и потегли.

— Какво му казахте? — попита тя Дърк.

— Само истината. Казах му, че изпълняваме една тайна мисия и че ако ни разпознаят или задържат, последствията ще са трагични. — Той не се смути от тази възмутителна лъжа.

Елън се засмя.

— Странно е разбирането ви за истината, но в случая ни помогна да се отървем.

Рут-Ан отчаяно вдигна очи.

— Почвам да си мисля, че двамата си приличате.

Дърк се облегна невъзмутимо на седалката и Елън подкара пак стремително по магистралата.

— Как ви се харесва работата досега, Дърк? — извика тя през рамо.

— Не съм се забавлявал толкова, откакто бях притиснат от един бенгалски тигър.

Елън си помисли, че той се шегува.

ТРЕТА ГЛАВА

Планините отстъпиха на вълнисти хълмчета и след кратък обяд на брега на една река, волана пое Рут-Ан. Макар че тя караше спокойно от Елън, беше все още трудно да се води разговор поради свистенето на вятъра през прозорците, които отдавна бяха се разхерметизирали.

Джиджи дрема през цялото време от реката до склона Паудър Хил Мил, на шест мили от Лорънсбърг, и Елън използва случая да запознае Дърк с това какво им предстои.

— Рут-Ан и Джиджи ще отседнат у чичо Мак, един от братята на баща ми.

— Той не е ли същият, у когото каза, че ще отседнем ние? — Дърк се наведе над предната седалка, за да не се налага да вика.

— Не. Ние ще живеем у леля Лоли и чичо Вестър, друг от братята на баща ми. Нужно е Джиджи да е далеч от мен. Опитваме се да ѝ даваме възможност да живее като в семейство и извън лагера, за да не разчита само на мен. Чичо Мак е единствен от роднините ми, който може да се справя с нея, а освен това тя обожаваше децата му.

— Нейните братя и сестри?

— А, да — засмя се Елън. — Чичо Мак третира Джиджи и Рут-Ан като част от семейството. Той е преподавател по психология във Вандербилт, един от малкото ми роднини, които не са фермери, и очаква с нетърпение нашето посещение, също като Джиджи. Аз изследвам главно нейната реч, а той се интересува от поведението ѝ.

— Как се чувства човек с такова голямо семейство?

Въпросът изненада Елън. Тя очакваше въпроси от рода на какво представлява официалната вечеря или леля Лоли и чичо Вестър.

— Много е хубаво — каза тя. — Те ми дават сили. Това за мен е един вид поклонение.

— Казват, че няма връщане към дома, щом веднъж си излязъл.

Погледът му беше отнесен и това я трогна.

— Глупости, много зависи по какъв път ще тръгнеш. Нещо друго интересува ли ви относно срещата? Ние така и не стигнахме до инструктажа.

— Не, предпочитам да ме изненадате. Обичам приключенията. — Това е съвсем вярно, помисли си Дърк, и двамата се отпуснаха на местата си. Той винаги беше харесвал приключенията, дори се усмихна, като се сети за детския си номер с кюлотите на госпожица Клампет. „Кюлоти“ тя самата наричаше обемното памучно изделие, което ползуваше за бельо. Госпожица Клампет го бе затворила в стаята му за „нагло поведение“ — това беше любимата ѝ дума, с която тя обозначаваеше всички провинения. Като всяко друго десетгодишно сираче, той творчески използва времето си и измисли отмъщение. За негово нещастие, отмъщението му съвпадна с деня на посещението на инспектора. Когато инспектор Хановър видя кюлотите на госпожица Клампет да се развяват на пилон, земята сякаш се разтвори. Дърк беше изключен от сиропиталището „Изгубена надежда“ и пратен в сиропиталището „Добрият овчар“ в Уест Хейвън. Две неща направиха раздялата с приятелите му поносима: старият черно-бял телевизор в новия му дом и пристанището на Мистик. Джонатан О’Грейди, директорът на „Добрият овчар“, беше добродушно човече, което споделяше страстта си към китовите със сираците, като ежегодно ги водеше до Мистик и вярваше, че най-доброто възпитание за доброто и злото даваха телевизионните уестърни.

„Запомнете, момчета — представяше си го как вика Дърк, — каубоите с белите шапки винаги печелят. Доброто винаги побеждава злото.“

Усмивката на Дърк беше печална. Той се зачуди какво ли би казал сега Джонатан, ако разбереше колко е грешал. Понякога побеждаваше и злото, но слава богу, хората с белите шапки още ги имаше и продължаваха да се борят. Може би това беше причината да си обича професията — той беше един от тези с белите шапки. Обаче понякога шапката дотежаваше и злото се превръщаше в рак, който се разрастваше неконтролируемо и прояждаше основите на обществото.

Той отмести погледа си от зелените хълмове на Тенеси към Елън. Нейният спокоен красив профил беше като балсам за морната му душа. Сега той се нуждаеше от една спокойна почивка. Колко му беше

необходимо да поживее в семейно гнездо — така наречения гръбнак на нацията, което ще придаде нов смисъл на работата му.

Облегна се назад, оставяйки красотата на Елън да изпълва душата му, и когато колата спря пред фермата на чичо Мак, вече беше изцяло запомнил структурата на костите ѝ, както и точния наклон на носа ѝ. Беше преценил мекостта на кожата ѝ и пълните ѝ устни. Трептенето на миглите ѝ и кехлибарът в зелените ѝ очи бяха се отпечатали завинаги в паметта му и беше сигурен, че единствено специална психологическа обработка може да ги заличи. За пръв път, откакто се беше впуснал в измамната игра, той се зачуди дали доктор Елън Станфорд не представлява по-голяма опасност, с която да не може да се справи.

Чичото на Елън се оказа красив мъж с посребрени коси, който приличаше точно на професор. Той целуна племенничката си по бузата и сърдечно се ръкува с Дърк. Трите му хубави дъщери наобиколиха Джиджи, а синът му, който беше още юноша, прегърна радушно Рут-Ан. Тя се усмихна за пръв път, откакто Дърк я познаваше.

Чичо Мак поведе всички към кухнята и настоя да закусят с банички и чай. Макар че от три години беше вдовец, домът му бе грижливо поддържан. Неприпряното пиене на чай беше първото типично южняшко преживяване за Дърк. Слушайки разговора между Елън и чичо ѝ, той почти повярва, че графици бяха за хора без финес и че часовниците не съществуваха. Облегна се на стола си и се наслаждаваше на преживяването.

След като Рут-Ан и Джиджи доволни се настаниха, Дърк и Елън подкараха по пътя към къщата на леля Лоли и чичо Вестър. Дърк се протегна блажено на предната седалка.

— Не че се радвам, че се отървахме от Джиджи, но започнах да разбирам как се чувстват микробите под микроскопа.

Елън се изсмя одобрително.

— Джиджи доста добре ви изследва, нали?

— Сега би могла да потвърди, че нищо не се е приютило по моята коса и уши и че всичките ми зъби и пръсти са на мястото си. — Той се отпусна на седалката си. — Надявам се, че останалите членове на семейството ви не са тъй любопитни.

— Те вероятно ще се задоволят само да ви преброят зъбите.

— Това някакъв ритуал ли е?

— Ами! Това е начинът, използван от фермерите, за да определят дали един кон го бива.

Без да се усмихне, Дърк посегна през седалката и прокара ръката си по бедрото на Елън. Горещи вълни я заляха през памучната рокличка и копринените бикини. На кръстовището мина без предимство и едва избегна удара с трактор, натоварен със слама.

След цяла вечност той отмести ръката си и се усмихна.

— Това е моят начин да определя доброто добиче.

— Туш — изрече тя почти като въздишка. Докато той не си премести ръката, тя не осъзна, че беше затаила дъх. Несъзнателно натисна и газта, за да съкрати времето, прекарано насаме с Дърк. Докато чакълът свистеше под гумите на стария буик, тя има време да размисли, че в нейната защитна броня имаше процепи, които Дърк невероятно лесно напипваше.

— Значи това е домът, в който сте прекарвали детството си. — Той завъртя глава, да огледа обработваемата земя, разораната тлъста почва, напъпила с млади соеви кълнове.

— Да, окръг Лорънс, щат Тенеси. Избрана от бога земя.

Той внимателно я изучаваше, забеляза искриците в очите ѝ и начина, по който устните ѝ изписваха полуусмивка. Една вълна от самотност го заля и за пръв път от много години насам той почувства огромна празнина в себе си, която беше предназначена за семейство и дом. Миналото му беше осеяно с пренаселени сиропиталища с ограничени средства, пръснати на различни места из страната. Дом за него беше сиропиталището, което обитаваше в даден момент.

— Почти ви завиждам — каза той тихичко.

Тя се обърна да го погледне. За миг се усъмни, че видя лъч уязвимост в лицето му, че се отпускат бръчките, издълбани дълбоко, и че очите му бяха някак занесени, сякаш се вглеждаше в миналото си. След малко това изражение изчезна от лицето му и на негово място дойде нехайното му безразличие.

Той издаде звук, наподобяващ смях, но глух, без звънливост.

— Ще трябва да се научите да не приемате на сериозно всичко, което казвам — каза той. — Аз съм един лъжец, дошъл да ви прави компания. — Той си помисли още колко ли лъжи ще се наложи да говори, докато трае срещата. Да се оставя на чувствата си ставаше все по-опасно и дори това беше лукс, който не можеше да си позволи.

Първи урок: чувствата не могат да бъдат овладявани чрез оръжия и карате.

— Именно такъв ви искам — каза Елън. Този път тя не отклони поглед от пътя. По-добре бе да не забелязва, че има нещо човешко у Дърк. Като си наложи да мисли за него само като част от експеримента на измамата „Елън е достойна представителка на рода Станфорд“, тя се зае по възможно най-бърз начин да стигнат до фермата на чичо й Вестър. За щастие по чакъления път не срещна никакви трактори, нито комбайни, нито други селскостопански машини. Иначе сигурно щеше да изпотроши половината инвентар на окръга Лорънс.

Няколко крави спряха да преживят, за да следят опасното й шофиране, а неколцина фермери, които познаха позастарелия буик, отбелязаха, че момичето на Станфордови се е завърнало в родния край, тази шашавата, дете беше заминала да учи висше образование, а след това се бе завряла в някаква планина в Северна Каролина да си говори с маймуните.

Чичо Вестър и леля Лоли седяха на предната веранда и се взираха в далечината, когато колата на Елън навлезе в алеята им. Те я наблюдаваха как заобикаля около столетните дъбове.

Чичо Вестър вдигна очилата си на пооплешивящата си глава.

— Тя все още кара както татко й, мир на праха му. Запомни ми думите, Лоли, един ден и тя като Марк ще уцели някое от тези дървета.

— Стига глупости, Вестър. Тя е огледало на майка си, скъпата покойна Ивлин, и сега, когато най-после се отказва от маймунските си увлечения, не искам и дума да чувам как е живяла в онази планина толкова години, вместо да продължава традициите на рода. — Леля Лоли намести памучната си престилка около огромната маса на тялото си и се изтласка от люлеещия се стол. Седалката изскърца от облекчение и старият стол продължи да се люлее дълго след като Лоли го беше освободила.

Те стояха на верандата, с усмивки, изписани по лицата им, докато Елън паркира до един товарен шевролет, модел 1955 година, и изтича нагоре по стълбите да ги поздрави. Първо прегърна леля Лоли, притискайки буза до рядката й посивяла коса. Острата миризма на канела подразни носа й. Има неща, които никога не се променят, помисли си. Леля Лоли пак миришеше на кекс с джинджирил. Като притисна чичо Вестър до гърдите си, тя забеляза, че избелелият му

работен комбинезон висеше, той беше кожа и кости, свързани с жилави мускули и неугасваща гордост. Дърк наблюдаваше посрещането от стълбите на верандата. Лек летен ветреца раздвижваше влажния въздух, един присмехулник от близкия мимозов храст наставляваше партньора си. Навсякъде около него земята, още влажна от сутрешния дъжд, излъчваше тежко, тъмно ухание. Дърк имаше усещането, че е попаднал в средата на живота, усещаше бременния пулс на земята и беше свидетел на чудото на растежа. Той реши да отдаде чувствата си на прекомерните ухажвания на Джиджи, иначе би се обърнал и тръгнал по алеята обратно към свободата.

— А това сигурно е младият господин, за когото ни писа? — попита леля Лоли. Дърк се изкачи по стълбите и тя хвана ръцете му в пълните си длани. — Олеле, ама вие сте чудесен, солиден мъж. — Бледосините ѝ очи го разгледаха от горе до долу. — Хубави здрави крака, широк гръден кош. Чудесни бебета ще направите.

— И всичките ми зъби са на място — усмихна се Дърк добронамерено, да покаже, че не се притеснява от забележките на леля Лоли.

Чичо Вестър прихна да се смее и щипна бузата на Елън.

— Доста го проточи, малката, но мисля, че накрая си подбрала истински шампион. Как каза, че се казва?

— Дърк Смит — каза тя.

— Дърк Колдуел — каза Дърк в същия миг.

Елън му хвърли поглед да мълчи.

— Казва се Дърк Смит Колдуел Трети.

— Значи произлизаш от стар род на Колдуеловци, така ли, сине? — попита чичо Вестър. — Харесва ми това у един мъж. Да продължава семейното име и всичко друго. Елън се заби в онази планина вече толкова години...

— Вестър... — предупреди го леля Лоли.

Чичо Вестър стисна рамото на Дърк и се зае да пренася багажа.

— Заведи Елън в стаята за гости, Лоли. Ние ще си поговорим, докато разтоварваме колата. — Той смигна на Дърк: — По мъжки.

Преди да влезе в къщата с леля си, Елън хвърли последен поглед да види как Дърк понасяше тази свръхдоза семейство. Безпокойството ѝ беше излишно. Двамата с чичо Вестър се смееха като стари другари. Дърк вдигна поглед от багажника на колата и ѝ сигнализира, че всичко

е наред. Усмивката му беше толкова палава, че тя си помисли, че трябва да се притеснява по-скоро за себе си. Не се знаеше какви измишльотини дрънкаше Дърк на чичо Вестър. Вратата с щори се затвори след нея, когато тя последва леля Лоли в къщата. Роднините ѝ гледаха на климатичните инсталации като на свръхмодерни глупости. Вентилатор на тавана беше най-много, което допускаха в името на удобството, а той едва ли успяваше да охлади влажния въздух. Докато Елън се изкачи по стълбите, овлажнената ѝ рокля прилепна по нея.

— Ето я стаята. — Леля Лоли отвори вратата към голяма спалня. В единия ъгъл на стаята бе разположен масивен шкаф, в другия — огромна спалня.

Елън седна на единия край и започна да се подрусва като дете.

— Толкова се радвам, че все още сте запазили пухените дюшеци. — Спомени за отминалите дни нахлуха в главата ѝ. Тя почти чуваше зимния вятър през прозореца и усещаше миризмата на пуканки. Почти усещаше лепкавите запотени телца на братовчедките ѝ, с които се гушеше в пухеното легло и които се потяха под купищата пухени юргани, с които леля Лоли ги беше завила, за да им е топло.

— Емалайн и Керъл ще идват ли?

Като се сети за двете си дъщери, очите на Лоли се насълзиха.

— Керъл е в Испания с мъжа си. Бог знае кога ще се върнат. Те постоянно скитосват. А Емалайн и мъжът ѝ ще са в другата спалня на горния етаж. Еди ще настаня на кушетката.

Елън изброи стаите една по една на пръстите си, докато леля ѝ говореше. Ако добре си спомняше, всички възможни места за спане бяха споменати.

— Пазите ли още спалния чувал на Керъл? Да го ползува Дърк.

Леля Лоли отиде на пръсти до вратата на спалнята и погледна към коридора. След това съзаклятнически се усмихна на Елън, затвори вратата и се върна на пръсти.

— Искях да те изненадам — прошепна тя. — Аз и Вестър все още помним какво значи да си млад и влюбен. За този род неща дори може да се каже, че имаме съвременни разбирания.

Сърцето на Елън падна в петите ѝ, като осъзна накъде бие леля ѝ.

— Аз съм сигурна, че Дърк не би имал нищо против да спи в спален чувал за такова кратко време — каза тя в отчаян опит.

Леля Лоли отхвърли тази глупава идея, махвайки с ръка.

— Какво ли би казала скъпата ми покойна Ивлин, ако разбереше, че съм оставила годеника на дъщеря ѝ да спи на пода? Пък и не си толкова млада вече. Освен това ще ни достави голямо удоволствие — на мен и на Вестър — да знаем, че първото ви дете е заченато тук, в Лорънс. Точно на този пухен дюшек. — Тя погали леглото, за да подчертае думите си. Едно леко перце се отскубна от стария матрак и полетя леко към пода.

Елън погледна перцето, след това леля Лоли. Какво мога да кажа, почуди се тя. Че Дърк не ми е годеник и че дори нямам намерение да спя с него, камо ли да зачевам? Разбира се, че не. Както гласеше старата поговорка, тя си беше постлала леглото, сега трябваше да лежи на него. Да лежи или в нейния случай да лъже беше по-точната дума за намеренията ѝ.

— Знаех си, че мога да разчитам на тебе, лелче, да предвидиш всичко. Не можеш да си представиш какво означава това за мен! — И наистина не би могла, помисли си. Това означаваше безсънни нощи и разтуптяно, оглупяло сърце. Означаваше престорено безразличие и отклоняване на погледа ѝ, когато той си събличаше ризата. Означаваше горчиво да съжалява за тази игра, за това, че се е запознала с Дърк. Означаваше усилие да избегне поканата на пухеното легло, за да не започва любовна история, която, знаеше го, нямаше да бъде повърхностна, а любов, която щеше да бъде заплаха за грижливо планираното ѝ бъдеще и да застраши сърцето ѝ.

Леля Лоли плесна с ръце от възторг.

— Знаехме си и двамата, че ще ти доставим голямо удоволствие. А сега останете да се поосвежите — тя направи пауза и намигна многозначително, — а аз ще сляза долу да приготвя вечерята.

Силен шум пред вратата подсказа, че мъжете пристигат с багажа. Двамата стари съзаклятници побързаха да оставят Дърк и Елън насаме. Като многократно си намигаха един на друг и се усмихваха с разбиране, те се оттеглиха.

Елън почака да заглъхнат стъпките им по коридора.

— Те са деликатни като товарен влак — каза тя. Влажната ѝ рокля беше прилепнала по краката ѝ, докато крачеше из стаята. За да излее чувствата си, тя размахваше ръце и като цяло беше доста по-различна от винаги хладнокръвната, винаги властната доктор Елън

Станфорд, която се занимаваше с изследвания върху езика на приматите в Бийч Маунтън. — Как, по дяволите, ще се оправим с тази бъркотия?

Дърк започна да разкопчава ризата си.

— Не знам какво смятате да правите вие, но аз лично смятам да се поизкъпя. Тук е по-топло и от екватора.

— Да се къпете?

— Точно така, скъпа. — Той съблече потната си риза и я закачи на облегалката на стола. — Искате ли да ми правите компания?

Искаше ѝ се да изтрие възмутителната му усмивка от лицето му и сигурно щеше да го направи, ако не беше се вгледала във великолепия му гръден кош.

— И да не сте посмели да си свалите панталоните! Трябва да ми помогнете да измислим начин да се справим с положението.

Той се разхождаше из стаята, когато Елън забеляза назъбен белег на гърба му. Той започваше горе на рамото му и слизаше надолу. Тя пое остро въздух и за миг забрави всичко друго.

В този момент Дърк се обърна. Той видя изражението на лицето ѝ, въпросите, застинали в очите ѝ, и разбра, че е видяла белега. Дявол да го вземе, помисли си той. Тъй като не можеше да дава обяснение за белега, единственият начин да я накара да забрави, бе да я ядоса. Усмихна се и посегна да разкопчае колана си.

— Мисля, че ни настаниха по възможно най-подходящ начин. — Той отвори вратата на банята и продължи да я дразни откъм банята, където беше пуснал водата да тече. — Не се притеснявай, скъпа, аз благодарих на чичо Вестър най-любезно.

Тактиката му имаше успех.

— Значи сте знаели това, преди да се качите горе, така ли? Значи затова се усмихвахте като котка на риба. — Тя влезе в банята войнствено, да му даде да разбере какво точно мисли за настаняването им.

Дърк седеше до ваната по къси гащи.

— Да не би да сте решили да ми правите компания все пак, скъпа моя?

Тя го замери със сапуна. Той се наведе и сапунът плъосна във водата. Доктор Елън Станфорд сложи ръце на кръста и изгледа яростно вбесяващия я мъж.

— Леля и чичо може да са романтици по природа, но аз не съм. Не ме интересува нищо на света, освен кариерата ми. Това, че в момента сте тук, е само резултат от временно умопомрачение от моя страна, така че не си правете илюзии.

Той пхна палци под ластика на гащите си и ѝ се усмихна.

— Аз не си правя илюзии, а вие?

Тя се обърна рязко и излезе от банята. Сложи ръцете си на горещото си лице и застана посред стаята в недоумение. Изведнъж гузно се сети, че се е държала като срамежливо пубертетче, вместо като опитна възрастна жена. Той сигурно си мислеше, че тя копнее за неговото апетитно тяло. Е, сега щеше да му покаже, че той не беше нищо повече от партньор в сделката, която бяха сключили.

Вирвайки нос, тя се запъти обратно към банята. Капчици вода блестяха по черните косми на гърдите и раменете му и по загорялата му кожа. За момент тя забрави за какво беше дошла. Когато най-после ѝ се отвърза езикът в пресъхналата уста, каза:

— Това си е мой план, Дърк, и ще го правим както искам аз. Ако само веднъж се издъните, ще ви пусна на Джиджи. — Доволна, че нещата бяха отново в нейни ръце, тя тръгна към вратата на банята. След което прибави: — Ще се редуваме да спим в леглото, тази вечер е мой ред.

Мускулите ѝ се отпуснаха от облекчение, щом влезе в спалнята.

— Забравихте да ми изтъркате гърба — извика той през отворената врата. Отговорът ѝ беше такова силно тряскане на вратата, че и пантите завибрираха.

Елън си помисли, че като по чудо успяха да слязат на вечеря, без да го е убила. Не само че не бе проявил никакъв срам при обличането си, но се държеше, сякаш всичко това му харесваше. Нейното къпане беше един кошмар. Той влизаше напред-назад в банята, подсвирквайки си, вземайки първо бръснарските си принадлежности, после крема, отбеляза, че изглежда по-добре от всичките му съквартиранти, но лично той предпочитал жените с по-големи гърди.

Тя беше задъхана и зачервена, когато влязоха в трапезарията. Като я видя, леля Лоли спря да прави салатата и се усмихна широко.

— Олеле, няма нищо по-хубаво от уютна следобедна почивка, за да се зачервят бузките на едно момиче.

Дърк обгърна Елън с ръка и я целуна в основата на врата.

— Нали точно това ти казах, скъпа, преди да излезем от банята.

Елън го ръгна в ребрата.

— Аз си поспах, докато той се къпа. Очите ми се затваряха след дългия път.

— Хайде, моето момче, седни да ни разкажеш за себе си.

— Умирам от нетърпение да разбера как сте се запознали — добави леля Лоли.

— На един концерт — каза Елън.

— На един футболен мач — в същия момент изрече Дърк.

— Е, на кое от двете места? — попита чичо Вестър.

Елън му се усмихна над чинията със супа.

— Да ти кажа право, толкова бях зашеметена, когато го срещнах, че не разбрах къде отиваме.

— Но след това си спомняш, нали, скъпа? Лунната светлина, виното, сеновала. — Той знаеше, че тя ще приеме предизвикателството, иначе би избрал друг начин да се защити. Случилото се на верандата за него имаше смисъла на откровение, тогава бе разбрал, че единственият начин да остане неуязвим на семейната среща и да си тръгне невредим оттук, беше да прикрива чувствата си. Трябваше да играе ролята на безразсъден авантюрист, който използва случая, да извлече максимално удоволствие от преживяното и от нея.

Тя изгълта супата си и го изгледа яростно. Но като си припомни кой бе в основата на този фарс и че го правеше за добро, се впусна с пълна пара.

— Сигурно ме бъркаш с онази от Уейлингс, Дърк. — Тя се опита да се нацупи и се надяваше да не изглежда, сякаш си е навряла памук в устата. — Мене никога не си ме водил на сеновала.

— Това е пропуск, който ще се опитам да компенсирам. — Той вдигна за наздравница чашата си с чай с лед.

— Можеш да се възползуваш от нашия сеновал, Дърк — предложи чичо Вестър.

Леля Лоли, която не се стесняваше да говори за зачеване на деца и уютни следобеди пред хората, все пак смяташе, че грубият секс

трябва са се споменава само шепнешком и скрита съпруга си под масата.

— Имал ли си други момичета, Дърк? — Тонът ѝ беше леко неодобрителен. За нея истинската любов беше един-единствен път в живота.

— Не съм поглеждал друга жена, преди да срещна Елън, леля Лоли. Горкото момиче от Уейлингс беше само една позната, но нали знаеш как ревнуват влюбените жени. — И той се пресегна и щипна бузата на Елън.

Елън вдигна очи отчаяно, като чу опита му да имитира южняшкия изговор. Тя го щипна в отговор и му прошепна в ухото:

— Акцентът ти е отвратителен.

Чичо Вестър и леля Лоли можеха да различат едни янки от километри. Този глупав опит не можеше да ги заблуди. Сега, като се убедиха, че е достатъчно мъжествен, за да помогне на Елън да продължи гена на Станфордски, те искаха да разберат нещо за произхода му. В края на краищата го бяха приютили в къщата си. Ако той имаше от какво да се срамува, те искаха да знаят за него преди тържествената вечеря, за да помислят какво да споделят с останалите от клана.

— От коя част на страната си? — попита леля Лоли. Тя се надяваше да чуе нещо прочуто, като Ню Йорк например, но и Пенсилвания не беше лошо.

— От Кънектикът — каза Дърк. В това имаше малко истина, защото беше едно от многото места, в които беше живял.

Кънектикът не звучеше много добре на леля Лоли, но тя си помисли, че ще заинтригува Фрони, като му каже, че там има китове.

— Предполагам, че не работите на някое от онези места, където са китовите, нали? — попита тя.

Като видя, че леля Лоли обича китове, той каза:

— Да ходя да гледам китовите ми е хоби.

— Той е адвокат, леля Лоли — каза Елън. Съвестта съвсем слабо я тревожеше. Тя се опитваше да не мисли за времето, когато трябваше да обяви разтрогването на брака.

— По криминални дела сигурно? — предположи чичо Вестър. Той така се развълнува, че започна да сърба супата си. Не се интересуваше никак от китове. Вълнуваха го парите. Колко хубаво би

било, ако единствената дъщеря на Майк си беше намерила богат съпруг, след като едва не остана стара мома от чакане.

Дърк радушно подхрани въображението на чичо Вестър.

— Не искам да се хваля, но няма по-добри от мене в моята област. Изправяли са се пред мен някои от най-големите престъпници на света.

Чичо Вестър удари вилицата си в масата от удоволствие.

— И ти ги понатупа, момче, нали? Постави ги, където им е мястото.

— Бихте се гордели от начина, по който ги подредих. — Дърк знаеше, че истината понякога може да се представи за лъжа и успокояваше съвестта си, че така правеше двамата възрастни хора щастливи.

Докато стигнаха до печеното телешко, чичо Вестър и леля Лоли предлагаха един ден Дърк да се кандидатира за президент, с тази практика в областта на криминалното право, а Елън реши, че ако не беше такова арогантно копеле, той би бил най-свестния човек, когото тя познава.

Като се качваха нагоре към стаята си, тя го хвана под ръка и го погледна в очите.

— Благодаря ти.

Той се вгледа в красивото ѝ лице и се сети за голямата спалня и дългата нощ пред тях.

— Недей още да ми благодариш.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Веднага щом влязоха в стаята си, Елън започна да постила отделни легла. Токчетата ѝ почукваха стегнато по дървения под при движението ѝ до гардероба да свали юрганите. С крайчеца на окото си забеляза Дърк, застанал пред прозореца, очевидно съсредоточен върху ливадата зад къщата, която беше осветена от лунните лъчи. Какъв беше той, този загадъчен мъж, в един момент арогантен и невъзможен, а в друг така внимателен? Тя замахна във въздуха с юргана и го постла на пода.

Нейното любопитство не произлизаше единствено от любовта към науката. Не беше само и от спомена за ръката му върху крака ѝ. Тя беше очарована от Дърк по същия начин, по който я очароваше необузданата мощ на природата. По никакъв начин не можеше да си го обясни. Още като дете беше използвала всеки случай да застане на прозореца да гледа бурята. Не, Елън Станфорд никога не се беше скривала под юрганите при приближаването на буря. Никога не си беше запушвала ушите, нито бе викала от ужас. Тя се бе възхищавала от суровата сила на природата по същия начин, по който започваше да се възхищава от суровата сила на черноокия непознат, с когото трябваше да сподели стаята си.

Тя сложи още два юргана на пода, опитвайки се да направи постелята колкото е възможно по-удобна.

— Значи си от Кънектикът? — каза тя. Опита се въпросът да прозвучи небрежно, като случайно хрумване, за запълване на времето.

— Понякога, да. — Той не се извърна от прозореца. Изглеждаше замислен за нещо свое.

— А иначе? — Тя прикри интереса си, като вдигна едно перце от етажерката на гардероба и го постави на постелята.

— Различно.

Относно родното място не можеше да изтръгне нищо. Дали да опита за професията му тогава?

— Мисля, че много добре изигра ролята на криминален адвокат. Да не би наистина да си такъв.

Той се извърна от прозореца и се усмихна с продължителна усмивка. Тя потръпна, сякаш бе привлякла вниманието на черна пантера.

— Научна информация ли събираш, докторе?

Тя би предпочела да влезе в огъня, вместо да признае, че интересът ѝ беше от личен характер.

— Може и така да се каже. Искам да разбера дали не мога да те използвам за съвет за данъците и други правни услуги.

— А какво ще кажеш за цуни-муни? — Той прекоси стаята с няколко големи бързи крачки и я взе в обятията си. — Мисля, че за това ми плащаш в момента. — Прегръдката му се стегна и той наведе глава, за да целуне врата ѝ.

Тя се опита да се откопчи не защото ѝ бе неприятен допирът му, напротив, лошото беше, че ѝ бе твърде приятно. Харесваше ѝ да чувства топлия дъх върху кожата си. Харесваше ѝ как части от тялото ѝ сякаш се претопяваха и се сливаха с неговото. Харесваше твърдия допир на тялото му, здравите му като камък мускули. Толкова много ѝ харесваше, че напълно заличи от съзнанието си горилата Джиджи. Годиците на задълбочени изследвания загубиха смисъла си в присъствието на този загадъчен мъж. В живота на Елън нямаше място за такъв мъж, който да измести работата ѝ.

— Не си хаби изпълненията върху мен. Запази ги за роднините ми.

— Това не е изпълнение. — Той облада устните ѝ с поразяваща лекота, със съвсем бавни движения, предизвикваше я, докато не получи необходимата взаимност. Тя почувства как изведнъж сякаш светкавици се спуснаха по тялото ѝ. Ръцете ѝ несъзнателно обгърнаха врата му и тя се притисна по-плътено към мощните му мускули, а устните ѝ го подканяха да задълбае по-навътре.

Чу се стон, изразяващ едновременно екстаз и агония, но и двамата не разбраха кой точно бе изстенал. Те бяха твърде захласнати от тласъците на езиците си, от допира на плътта си, от размяната на гръмотевични усещания.

Десетки мисли се въртяха на границата на съзнанието на Елън, търсейки да бъдат допуснати в него, но тя ги отпъди. Знаеше, че

флиртува с опасността, но в този момент ѝ се искаше да изпита екстаза, до който само Дърк можеше да я доведе. Тя си позволяваше това забранено удоволствие, след което щеше да се оттегли и да продължи с ежедневните си ангажименти.

Но така и не можа да го направи, защото Дърк пръв се отдръпна. Тя почувства как екстазът се изпари от устните ѝ и отвори очи. Видя по лицето му, което се гърчеше от мъка, че той сякаш се бореше с хиляди дяволи, по-страшни и от нейните. Прекара ръка през косата си и бързо се отдалечи от нея. Дали и неговият демон не е работата му, помисли си тя. Или беше нещо друго? Каква тайна криеше той от нея?

Изведнъж той се извърна и лицето му бе така спокойно, че можеше да си помисли, че се е заблудила за предишното страдание.

— Реших да те разсея, за да не задаваш толкова въпроси. Успях ли?

Тя присмехулно му изръкопляска.

— Браво. Заслужаваш наградата на академията по изкуствата за доброто изпълнение.

— Имаш предвид целувката ли?

— Не, за преструвката. — Това, че успя така бързо да се овладее, беше единствено благодарение на изключителния ѝ самоконтрол. — На теб ти хареса целувката точно колкото и на мен, тогава какво криеш?

— Това — каза той меко, събличайки си ризата. Метна я небрежно на един стол. — И това. — Ръката му посегна да разкопчае колана.

— Шоковата терапия на мен не ми действа. Освен това вече съм те виждала гол.

— Така ли, скъпа! — Той се усмихна дяволито и пусна панталоните си на пода. След това се приготви да свали и бельото си с думите: — Аз спя гол.

— Не ме интересува как спиш, стига да не го демонстрираш пред мен — изкрещя тя. — Ти си най-надутият мъж, когото съм виждала на света. — Тя тръгна гневно към банята, като мърмореше по пътя: — Ще ми говори за цуни-муни и за любене. Целува ме, когато най-малко го очаквам. Божичко, трябваше аз да си остана в Бийч Маунтън. — Тя тресна рязко вратата, след това я отвори, за да допълни: — За твоя информация, виждала съм и по-хубави тела от твоето. На горили!

Изострените ѝ сетива усетиха като трясък падането на гащетата му върху пода.

— Лека нощ, скъпа — каза той. — Ако се чувстваш самотна, викни ме, аз съм тук. — С последна лукава усмивка той си легна в постелята и ѝ обърна гръб.

Тя влезе отново в банята и се облегна на мивката. Какво ми става, зачуди се. Първо бе заявила, че това ще е само делово споразумение, след което бе почнала да разпитва кой е той. А още по-лошо, че взе да си признава, че ѝ харесват целувките му. Къде остана жената, която се занимаваше със самотни изследвания на върха на една планина, тази жена, която поставяше работата си над всичко?

Тя плисна вода върху пламналото си лице и се замисли дали да не напусне Лорънс рано на следващата сутрин. С вода по миглите и капки, оттичащи се от носа ѝ, тя претегляше възможността. От едната страна бяха роднините и Джиджи, които радостно очакваха семейната среща и нейното участие в нея. От другата страна беше този дързък шарлатанин в съседната стая, който я вбесяваше с подигравките си и майсторските си целувки. Ако си тръгнеше утре, означаваше да разочарова хората, които обичаше най-много, а вероятно бе с това да достави някакво перверзно удоволствие и на този арогантен безименен мошеник.

Тя хвана една кърпа и започна яростно да търка устата си, за да изтрие спомена от целувката. Как съм могла да си помисля, че ми харесват целувките му, негодуваше тя няма. По дяволите, дори не го и харесваше. Не, утре нямаше да си тръгне, ако ще и от Лорънс да изпратеха хайка да я прогони. Нямаше да му достави такова удоволствие.

По начина, по който босите ѝ крака шляпаха по пода, щом влезе в спалнята, Дърк разбра, че все още е ядосана. Точно така исках да стане, помисли си той. Щеше да използва гнева ѝ, за да изгради стена помежду им. Макар да се чувстваше гузен, че я използва по този начин, приспиваше съвестта си с мисълта, че и тя го използваше.

Лежеше неподвижно върху импровизираното легло и я наблюдаваше да се приближава до отворения прозорец. Нахлуващата през прозореца лунна светлина хвърляше сребристи отблясъци върху синия ѝ пенъоар и превръщаше косата ѝ в огнен ореол около главата ѝ. Той харесваше походката ѝ, премерена и самоуверена и все пак

напълно женствена. Разглеждаше красивия ѝ профил, докато тя се вглеждаше през прозореца, ѝ се запита какво ли ѝ минава през умната глава в този момент. За работата ли си мислеше или за роднините, за измамата или може би дори за него. Достави му невероятно удоволствие тази мисъл и се запита какво ли е усещането някой да мисли за него. Да си спомня за рождения му ден, да се притеснява, ако закъснее. Дългогодишното му обучение да се владее му попречи да поклати глава от отвращение от себе си. Кого заблуждаваше? Хората с неговата професия автоматически се разграничаваха от тези неща.

Като се дръпна от прозореца, тя мина покрай него и той усети уханието на парфюма ѝ. Той му напомни за дъх от природата, лека смесица от цветя и прещип — аромат, който напомняше за пролетни порои и брулени хълмове. Посегна и улови ръката ѝ.

— Аз само се шегувах — каза той тихичко.

Движението му никак не я уплаши. Тя знаеше, че е буден. Беше усетила притегателната мощ на погледа му, когато я гледаше. Бе доловила развълнуваните му чувства. Тя чакаше тихо, без да проговори.

— Не предпочитам жени с големи гърди — каза той. — Мисля, че твоите са идеални.

— И аз не предпочитам руси мъже.

— Лека нощ, Елън.

— Лека нощ, Дърк.

Той задържа ръката ѝ още за миг, чувствайки как се надига привличането помежду им, след което я пусна.

Тя си легна и потъна в мекия дюшек. Но още ѝ беше необходимо много време, за да заспи.

Елън стана, преди петлите да я събудят, но въпреки това Дърк вече го нямаше. По навик започна да планира деня си. Първо обаче трябваше да вдигне завивките от пода, преди леля Лоли да се бе качила горе.

Тя се наведе над юргана, но се поспря с ръка на вдлъбнатината на възглавницата, оставена от главата на Дърк. Остана загледана в нищото с възглавница в ръка. Чувството за загуба я обзе, едно мимолетно съжаление за пропуснатата възможност. Може би на друго място и в друго време нещата между тях биха протекли другояче.

Тя дойде на себе си и събра останалите завивки от пода. Не беше от тези, дето губят време в безсмислени разкаяния или глупави мечти. Освен това чу тътренето на чехлите на леля Лоли по коридора. Леля й носеше филцови чехли през цялата година. С усмивка Елън бързо остави юрганите и възглавницата на най-горния рафт на гардероба.

— Стана ли, скъпа? — попита леля Лоли и надникна през вратата. Като видя Елън, застанала пред гардероба, тя влезе забързано. — Дърк отдавна е станал. Да знаеш, той е истински селски човек. Тръгна след Вестър към плевнята, сякаш цял живот само това е правил. — Докато приказваше, тя работеше, бършеше праха и оправяше покривката. — Човек би предположил, че някой на неговото положение, който разбира от китове и всичко друго, ще е горделив. Но не и той — няма такова нещо в него.

Леля Лоли спря да приказва, за да изгледа продължително Елън.

— Изглеждаш ми малко подпухнала, скъпа. Добре ли спа?

— Чудесно спях, лельо Лоли. Май просто съм отвикнала от пухеното легло. — Или по-скоро да спя в една стая с мъж с обаянието на Дърк, прибави си тя наум.

Леля Лоли прегърна Елън.

— Знам от какво се нуждаеш сега. От една хубава селска закуска. Да ти се върне цветът в бузите. Не знам нещо на света, което да не може да се оправи с една голяма чиния с шунка и яйца.

Елън се усмихна. Леля Лоли обичаше да оправя всичко, най-вече човешките проблеми. Ако хората нямаха проблеми, тя сама си ги измисляше.

— Лельо Лоли, аз никога не ям яйца, нали знаеш.

— Глупости! Трябва малко да се позакръглиш преди сватбата. Тънка си като вейка. Да беше видяла колко много изяде тоя твой мъж. Чудесна фигура има той.

Какво ли знае леля й Лоли, помисли си Елън. Какво ли щеше да каже, ако видеше Дърк съблечен. В момента, в който й хрумна тази мисъл, тя се опита да я отпъди. Какво значение имаше как изглежда без дрехи, дявол да го вземе? Тя побърза да промени темата.

— Като каза вейка, се сетих. Безпокоя се за чичо Вестър. През последната година ми изглежда доста отслабнал. Има ли му нещо?

— Докторът му определи диета с ограничаване на мазнините. Аз му казах на стария будала, че ако не почне да се храни пак нормално,

ще се съсухри и ще ритне бакърчето. Освен това, викам му, как мислиш да ходиш до Лас Вегас, ако нямаш сили. Той от години спестява, за да отиде там. Лично аз бих предпочела да отидем до Кънектикът и да видим китовете. Дърк каза, че с удоволствие ще ми ги покаже.

Елън си помисли, че вместо да представи един краткосрочен годеник, тя бе довела чудовище. Дърк бе издигнат като герой. Ако не възхваляваха качествата му, леля Лоли и чичо Вестър непременно цитираха негови думи. Още малко, помисли си тя, и сигурно щяха да планират да се преместят в Кънектикът.

Като започна да се облича, направи последен опит да отклони темата от Дърк.

— Има ли нещо, с което да ти помогна при подготовката за тържествената трапеза?

— От теб се иска единствено да изглеждаш възможно най-добре. Искам да те показвам за пример. Не всички момичета на Станфорд са се омъжили тъй добре като теб. Ти си хубава жена, и Дърк смята така.

Елън въздъхна. Нямаше смисъл. Нямаше как да каже на леля Лоли, че хич не ѝ пукаше какво е казал или направил Дърк. А и определено не искаше да я показват. В клана Станфорд, ако имаш с какво да се гордееш, непременно го подчертаваш, а ако нямаш, измисляш си нещо. Това беше желязно правило, непоклатимо като земята на Тенеси. Тя се примири, че ще я показват. Бързо привърши с тоалета си и последва леля Лоли надолу по стълбите към кухнята.

Дърк се мотаеше небрежно до задната врата, разрошен, обрулен от вятъра, с общо взето твърде сексапилен вид.

— Добро утро, любов моя — каза той и лицето ѝ пламна, щом той отиде при нея и я целуна звучно по устата. — Добре ли спа?

Искаше ѝ се да го застреля на място. Твърде добре знаеше, че не беше спала добре, но пък и той не беше спал добре. Тя долавяше всяко неспокойно движение от негова страна. Дяволита усмивка се прокрадна по устните ѝ, като реши да му даде да сърба от собствената си попара.

— Ти би трябвало сам да се досетиш, нали настояваше да не изпускаме шанса върху пухеното легло. — За негово най-голямо учудване, тя се наведе и плъзна езика си по ухото му.

Ръката му обхвана кръста ѝ и той я придърпа към себе си, за да ѝ подшушне на ухото:

— Не мислиш ли, че преигравах малко, скъпа?

— Ти пръв започна — отвърна му тя шепнешком.

Без да отмества ръката си от кръста ѝ, той се изправи и каза с висок глас:

— Тази сутрин обикалях из фермата. Тя е прекрасна.

След като малкото им представление свърши, Елън дискретно се опита да освободи кръста си от ръката му.

Но напразно, сякаш се бореше с октопод. Накрая се отказа. Сега поне той водеше нормален разговор.

— Фермата е прекрасна. Къде си ходил тази сутрин?

— Към сеновала. — Той ѝ се усмихна широко. — Много е подходящ за това, което смятам да направя.

Тя мило се усмихна, но същевременно стъпка крака му с тока си.

— Много е подходящ и за това, което аз смятам да направя. — Тя обърна лицето си така, че леля Лоли да не види, и с изкривени очи нямамо произнесе „убийство“.

Той се изсмя.

Леля Лоли, която жадно беше следила разговора им, сега се намеси.

— Хайде, деца, заминавайте. — Тя замахна с престилката си да ги прогони — Къш, къш, отивайте вънка да разгледате фермата, докато направя закуската — яйца с шунка за Елън.

Елън хич не искаше да закусва шунка с яйца, още по-малко да разглежда фермата с Дърк, но нямаше смисъл да обяснява това на леля си.

— Натисни звънеца, лельо Лоли, като ти потрябвам. Ще бъда на любимото си място.

— Дърк знае ли за любимото ти място? — попита леля Лоли.

— Още не, но ще научи — усмихна се Елън.

— Олеле, това момиче е голяма работа.

Вратата се тресна след тях, щом излязоха навън под ранното утринно слънце. От звука малко гонче на черни и кафяви петна препусна през двора и се хвърли в краката на Елън. Тя и Дърк едновременно се наведоха и ръцете им се срещнаха върху малката му рошава главичка.

Дърк започна небрежно да гали клепналите ушички на гончето, но в чувствата му нямаше и капка небрежност. Странно нещо, мислеше си той, как ръката на Елън изведнъж го бе накарала да се почувства уязвим. Не че преди не се бяха докосвали, но сега усещането беше различно. Той предположи, че беше от спонтанния допир и начина, по който и двамата бяха посегнали към кучето с любов.

— Хубаво животинче — коментира Дърк.

Елън не пропусна нищо — нито начина, по който лицето му се промени при допира на ръцете им, нито това, че той се отдръпна като опарен от допира им. Тя галеше главата на кучето.

— Чичо Вестър държи поне по едно куче във фермата. Той твърди, че домашните животни са дадени от Бога, да накарат хората да се чувстват добре.

— Може и да е вярно. Никога не съм имал възможността да опитам.

Тя внимателно разгледа лицето му. Имаше чувството, че самотното момче се проявяваше в очите му.

— Защо никога да не си имал възможността?

Той веднага застана нащрек.

— Ти не разбираш от дипломация, нали?

— Не, но защо все отговаряш на въпроса с въпрос?

— Така ли правя? — Той за последно погали кучето и се изправи. Животът на фермата беше поразително прост. Чувствата се разлистваха така естествено, както и културите. Простата радост да погалиш куче бе възбудила наниз от чувства, които той смяташе за отдавна погребани. Детските му спомени бликнаха в съзнанието му: когато беше на шест години и хранеше детската надежда, че Дядо Коледа ще му донесе кученце затова, че е писал писмо с такава поръчка; когато беше на десет и се бе привързал към улично куче с подрязани уши, което директорът на сиропиталището не му позволи да задържи; когато беше на дванадесет и вече мечтаеше да има поне една златна рибка, която да си е само негова. Ако не внимаваше, вратата към тайника щеше да се отвори толкова широко, че щеше да му бъде твърде трудно да я хлопне пак.

Тя поклати глава с привидно отчаяние.

— Нали знаеш, че не се предавам лесно. Смятам да разгледам не само фермата по време на разходката ни.

Още веднъж той сложи маската на дръзкия мошеник.

— Защо ли имам чувството, че съм се хванал в капан? — попита той.

Тя му се усмихна, като се наслаждаваше на свежия утринен въздух, на слабото слънце, галещо кожата ѝ, и дори и на компанията на Дърк.

— Приличам ли ти на човек, който слага капани?

— Да, приличаш ми.

— Тогава защо се хвана?

— От любопитство — отговори ѝ той. По неопределим импулс — беше собственото му обяснение, заради емоциите, заради интригата. Той винаги беше се движил по острия ръб на опасността, а тя представляваше нов вид опасност, тя беше за него предизвикателство, каквото той не беше срещал досега.

— От любопитство котката умряла — каза тя.

— Не знаеш ли, че котките имат девет живота?

Тя се усмихна.

— Да не кажеш после, че не съм те предупредила.

Като размаха ръце, сякаш да прегърне слънцето, тя изтича пред него по ливадата. Росата намокри обувките ѝ и орловите нокти упоиха сетивата ѝ. Когато навлезе в света на детството си, тя напълно забрави за мъжа до нея. Кравите си преживяха спокойно, без да я забелязват, едно семейство булички отлетяха, уплашени от напористото ѝ движение по ливадата.

— Който последен прескочи оградата, губи — извика тя и постави ръка на бодливата тел и я прескочи. След това се спря да наблюдава как този янки ще се изложи при прескачането. Сигурно ще е забавно, помисли си. Щеше да си го върне за думите му относно сеновала.

Дърк обаче не прескачаше бодлива тел за пръв път. Той без никакви затруднения я преодоля.

— Как се справи? — попита тя.

— Това е един от многобройните ми таланти. — Той ѝ се усмихна с ленивото изражение на котарак. — Особено съм талантлив в сеновала. Искаш ли да ти го демонстрирам?

Тя го гледаше — застанал на слънце, очите му превърнати в черни кристали. Какво ли щеше да направи, ако отговореше да, запита

се тя. Какво ли щеше да си помисли, ако знаеше, че ѝ се искаше да ѝ покаже това от момента, в който го видя в къщата си в Бийч Маунтън. Никога нямаше да разбере. Тя вече изпитваше твърде силни чувства към този мъж — възхищение, силно привличане. Дори и съчувствие към малкото уязвимо дете, което прозираше под демонстративната му арогантност. О, не, изпълнение в сеновала щеше да бъде нещо повече от демонстрация. То щеше да бъде начало на нещо, начало, което тя си беше забранила.

— Не — отвърна тя студено.

— Може би някой друг път? — попита той нежно.

— За нас няма да има друг път, Дърк.

Думите им се тлачиха между тях като мъглата в Бийч Маунтън. Той знаеше, че тя казва истината. Макар че предложението за сеновала бе направил полу на шега, в чувствата му нямаше никаква шега. Той си помисли, че трябва да ѝ е благодарен, че тя поставя спирачки. Това беше нещо, което той самият трябваше да направи още отдавна.

— Права си, аз все забравям, че съм годеник под наем. — Той се обърна и прескочи отново оградата.

Тя не знаеше какво точно бе очаквала, но в никакъв случай такова бързо съгласие. Кой знае защо, това я разочарова.

— Няма ли да дойдеш до любимото ми място? — попита тя.

— Не, не днес. — И никога, допълни си наум той. Любимите местенца бяха табу за хора с неговата професия. Той си тръгна, без да се обърне нито веднъж. Знаеше, че ако я погледне, може да промени мнението си.

Елън изправи рамене и повдигна брадичката си. Слава богу, че се отървах — промърмори си тя. Забеляза един присмехульник, кацнал на върха на древен дъб. „Какво става с мен?“ — попита го тя.

Птичката не ѝ отговори. Тя почака за миг, възпирайки се да гледа отдалечаващия се гръб на Дърк, но после не издържа. Обърна се и го проследи как се отдалечава в посока към фермата. Раменете му бяха изправени, походката — силна и решителна, но нямаше напереност в нея. Сърцето ѝ лудешки заби и ѝ се прииска да се затича подир него, но си остана от другата страна на оградата.

— Тук ми е мястото — каза тя на птицата.

След това отиде до любимото си място, но вече нещо от обаянието му се беше изгубило.

Щатският парк „Дейви Крокит“ беше мястото на ежегодните сбирки на фамилията Станфорд. Елън спря колата си под едно гигантско дърво и се обърна към другарите си:

— Хайде, време е да се проявим.

— Защо ли се чувствам като християнин, хвърлен на лъвовете?
— попита Дърк.

— Не се притеснявай, Джиджи ще те пази.

Той погледна голямата черна ръка, вкопчена в рамото му.

— Именно това ме притеснява.

Рут-Ан изсумтя:

— Голяма работа. Това лесно ще се разреши. — Тя бръкна в голямата си дамска чанта и извади от нея пакет чипс. — Ела с мен, Джиджи, ще хапнем малко преди обяд.

На Джиджи нямаше нужда да ѝ се обяснява на знаков език какво ще последва. Тя пусна Дърк и щастливо излезе от колата с Рут-Ан.

— Ха, старата Мърморана ме спаси — отбеляза сухо Дърк.

— Не се заблуждавай от първите впечатления. Тя има златно сърце — каза Елън.

— И е мнителна като таралеж. Хайде да тръгваме за шоуто.

Елън излезе от колата и малко смутено хвана Дърк под ръка. Минаваше дванадесет на обяд и слънцето яростно напичаше събралите се роднини. Потискаща горещина на талази се издигаше от земята и атакуваше бърборещите Станфордови и многобройните им съпрузи, роднини и зетъове, снахи, деца. Елън тайно се прекръсти измамата им да не бъде разобличена.

Като вървеше с Дърк към тълпата, тя погледна да види първото му впечатление от роднините ѝ. Изражението му беше спокойно, бе леко разсеян и тя не можа да прочете нищо. Държеше се така след случката при оградата тази сутрин. Тя се чудеше за какво ли си мисли, но след това бързо реши, че няма значение. Мъже с тъмно минало нямаха място до жени, посветени на самотни изследвания в отдалечени местности.

Изведнъж тя застана нащрек в очакване на гръм и мълнии с приближаването на пралеля ѝ Хортензия. Хортензия се славеше с две неща сред роднините — остър език и гръмък глас. Тя безмилостно

употребяваше и двете. Потвърдено бе на практика, че един сеанс с леля Хортензия бе достатъчен да накара иначе силни личности да се превърнат в жалки страхливци.

— Ааа... значи тава е годеникът — изрече леля Хортензия. Воднистият ѝ поглед изследва Дърк от горе до долу, след това тя се обърна към Елън: — Защо никой не ми е споменал, че е с черни очи? Никога не съм имала вяра на мъже с черни очи. — Гръмогласното ѝ отрицание на чернооките мъже бе следствие на личен опит. Мъжът ѝ — черноок, чернобрад великан — след петнадесетгодишен брак с внушителната Хортензия бе избягал с друга жена.

Елън изпъшка наум. Не можа ли Дърк да се срещне най-напред с леля Гърт или чичо Хенри? Защо не срещна всеки друг, само не и леля Хортензия.

— Дърк, запознай се с леля Хортензия Уинфилд, лельо Хортензия, това е Дърк Смит... — Тя направи пауза, ужасена. Дори не си спомняше мнимото му име.

— ... Колдуел Трети — допълни той, без да се смути. Покланяйки се от кръста, той галантно взе ръката ѝ и я вдигна до устните си. — Няма да имате нищо против и аз да ви наричам лельо, нали? — Той взе ръката ѝ да го хване под ръка и се запъти към шатрата. — Макар че съм длъжен да кажа, че изглеждате твърде млада да сте нечия леля изобщо. — Той провери по лицето ѝ ефекта от комплимента и видя, че острите линии по него се смекчиха. Горката бабичка, помисли си той, сигурно някой тъмноок мъж я е измамил.

Елън наблюдаваше изумена как легендарната Станфордска брадва загубваше остротата си. Нищо чудно, помисли си тя, и аз да съм изгладила някой от ръбовете си, откакто Дърк навлезе в живота ми. Вървеше покрай тях и му се възхищаваше как очарова леля ѝ.

— Какво ви е мнението за Робърт Е. Лий? — попита Дърк Хортензия.

— Той е един от най-достойните мъже на Юга. Солта на земята — отговори тя.

— А какво ще кажете за Джеферсън Дейвис? — попита Дърк, докато минаваха под една цъфнала мимоза.

— Велик ден за Юга е денят, в който се е родил.

— Не бихте ли казали, че те са достойни мъже? — продължи Дърк.

— Бих се заклела в името на Джеферсън Дейвис и Робърт Е. Лий — заяви леля Хортензия тържествено.

В очите на Дърк се появи игриво пламъче.

— Но те са били чернооки.

Подметките на леля Хортензия набиха спирачки върху утъпканата пътека. Вдигна се прах около тях и се налепи по порите на кожата им.

— Младежо, да не би да искате да опетните името на Юга? — Леля Хортензия се изправи в пълен ръст. Тя винаги се гордееше, че може да гледа хората право в очите, но сега, макар че изпъваше врата си максимално и беше застанала почти на пръсти, не можа да достигне равнището на очите на Дърк.

— Не, госпожо — отговори той с южняшки акцент, който накара Елън да се свие от ужас. — Опитвам се просто да защита чернооките мъже.

Леля Хортензия, застанала сериозно посред пътеката, анализираше думите на Дърк. Неочаквано тя отметна назад главата си и избухна в смях. Сълзи потекоха по бръчките на бузите ѝ и лицето ѝ заприлича на пътна карта.

— Я го гледай ти! — извика тя от удоволствие. — Казвам ти — обърна се тя към Елън, — момиче, та ти си намерила съкровище! Истинско съкровище! Заслужава си да се държиш за този, който може да се изправи срещу старата бойна брадва. — Тя потупа Дърк по бузата и ги остави, поклащайки глава и мърморейки: — Да не го очакваш... от черноок!

След като леля Хортензия се смеси с тълпата, Елън погледна Дърк.

— Ама те наистина ли?

Той се направи на ударен.

— Кои те, наистина какво?

— Робърт Е. Лий и Джеферсън Дейвис наистина ли са били чернооки?

— Откъде да зная? Аз съм янки.

— Ти си мошеник. — Но много чаровен мошеник, помисли си тя. Опасно чаровен. Той небрежно постави ръката си върху раменете ѝ и тя почувства топла вълна, която нямаше нищо общо с времето. — Впрочем кой си ти, Дърк Смит Колдуел Трети?

— Аз съм мъжът, създаден от теб. Твоят годеник. Човекът на твоите мечти. — Мускулите на ръката му се стегнаха и тя почти помисли, че ще се наведе да я целуне.

Тя притихна, вдишваше сладникавата миризма на мимозата и се вглеждаше в очите му. Кехлибарен проблясък освети дълбините им — това беше пламъче нежност, което издаваше човека под фасадата, но след миг очите станаха непроницаеми, залостени и тъмни като вечната нощ. Тя си помисли, че всеки път отсега нататък, щом помиришеше цъфнала мимоза, непременно щеше да се сеца за светлината в тези очи.

— Да вървим, о, мъж на моите мечти! — каза тя леко. — Не трябва да оставяме фамилията да ни чака.

ПЕТА ГЛАВА

Елън седеше на скамейката, направена от секвоя, и чоплеше храната си, докато наблюдаваше Дърк сред своите роднини. Честно казано, той перфектно изигра ролята на неин годеник. Беше очаровал всички — като се почнеше от леля Хортензия и се стигнеше до отвратителните близначки Уилкокс. Гленда Уилкокс, единствената от рода Станфорд, за която се признаваше, че с брака си е слязла надолу в социалната стълбица, бе отбелязала, когато седна пред чинията с пържено пиле, че би дала един милион долара — ако ги имаше, разбира се, — за да има такъв мъж в къщата. По начина, по който запремига с изкуствените си мигли, които при това бяха накриво залепени и приличаха на два прилепа върху лицето ѝ, се разбираше, че има наум нещо повече от къщната работа. Елън с умиление си спомни по какъв начин Дърк бе успял да накара Гленда да се почувства по-специална, без да я лъже. Той владееше изкуството да накара всеки да се чувства по-специален. Това беше още една точка от нарастващия списък качества, които Елън харесваше в него.

Чичо Вестър приседна на пейката до нея, ставите му изпукаха.

— Да, скъпа, това момче е съкровище, както би се изразила Лоли. — Той извади едно сгъваемо ножче от джоба на панталоните си и започна да остъргва варените царевични зрънца от кочана им в чинията си. — Макар че е янки, аз мисля, че се омъжваш добре.

Елън се изсмя. Да се ожениш добре беше обратното на да се ожениш зле. А да се ожениш зле беше най-голямото нещастие за жена от Станфордови. Само най-повърхностните, като Гленда, правеха тази глупост. Разбира се, имаше няколко жени във фамилията, които се бяха омъжили и станали мъченици, но докато страданието им придаваше достойнство, глупостта — не. Усмивката на Елън стана леко тъжна, като си помисли колко условности влияеха на роднините ѝ. Тя вече не им принадлежеше, мислеше си тя. Макар че присъстваше на тяхното събиране, беше съвсем отчуждена от тях.

Чичо Вестър спря да остъргва царевичката и погледна племенничката си внимателно. Той положи загрубялата си ръка върху нейната.

— Какво ти има, момиче? Изведнъж сякаш се почувства самотна.

Тя стисна ръката му. От четиримата братя на баща ѝ чичо Вестър я разбираше най-добре. Вярно, че той невинаги одобряваше решенията ѝ за начина ѝ на живот — господи, колко пъти беше негодувал срещу решението ѝ да живее в планината, но най-добре усещаше настроението ѝ. Той наравно с другите от фамилията се хвалеше, коментираше и съзаклятнически намигаше, но дълбоко в себе си искрено желаше Елън да бъде щастлива.

— Така е, но не зная причината защо. Срещам братовчеди, които не съм виждала от години, чичовци и лели, които не съм виждала от миналата година, и все пак...

Чичо Вестър я прекъсна.

— Хората нямат нищо общо с чувството за самотност. Това е едно чувство, чийто зародиш е в сърцето. То е една огромна празнина, която ще те обземе цялата, ако не я запълниш с нещо.

Точно в този момент Елън чу смеха на Дърк. Тя вдигна глава и го видя в другия край на шатрата. Той седеше до прачичо ѝ Лойд, властващия патриарх на фамилията Станфорд. Дърк изглеждаше така безгрижен, така искрен, че тя почти забрави, че той разиграваше измама. Дали не беше той причината за чувството ѝ за самота, запита се тя. Имаше ли такава празнина в сърцето ѝ, която да не можеше да се запълни от Джиджи и работата ѝ на върха на планината?

Тя изпусна звук на възражение, но той заглъхна, щом Дърк погледна към нея и ѝ се усмихна от другия край на шатрата. Усмивката му ѝ подеждаше като токов удар и я засегна право в сърцето. Тази усмивка подсказваше близост, тя беше усмивка на заговорници. Тази усмивка я накара да си зададе въпроса дали и него не го е налегнала самотата.

— Изяж си царевичката, преди да е изстинала, чичо Вестър — каза тя. — А аз смятам да опитам парченце от шоколадовата торта със сметана на леля Фрони.

Всичко започна именно от тази торта. Леля Фрони, която беше известна в цялата област с майсторските си гозби, се радваше на особена популярност с тортите си. Дори и сестра ѝ Лоли признаваше,

че леко ѝ завижда за тях и не смееше да я попита за рецептата. Защото Фрони пазеше тази рецепта така ревностно, както би пазила палтото си от норки, каквото не притежаваше всъщност. Тя винаги тайно беше мечтала за такова палто, но пред хората твърдеше, че никой в Тенеси, с изключение на Дейви Крокит, не носел кожи. Разбира се, всеки знаеше, че Фрони твърдеше, че гроздето е кисело...

Масата, към която се приближи Елън, се огъваше под тонове храна. Шунка, обработена с мед, пържено пиле, свинско с кнедли се съревноваваха за място с такива деликатеси, които биха накарали готвач от Франция да позелене от завист. Имаше достатъчно храна да се нагостят всички Станфордови, а останалото можеше да стигне за половината население на окръга Лорънс. Различно стоеше въпросът с шоколадовата торта със сметана на леля Фрони. Елън забеляза, че едно-единствено парченце бе останало и лелята го охраняваше като Форт Нокс.

Тя е все още доста запазена, помисли си Елън, щом се приближи достатъчно, за да забележи гладката ѝ като коприна кожа и рижата ѝ коса, която като Елън си бе вързала на кок високо на главата. Елън знаеше, че леля Фрони се гордееше с младежкия си вид толкова, колкото и с тортите си.

— Лельо Фрони — целуна тя по бузата възрастната жена, — дошла съм за парченце от тортата ти.

Фрони пощипна бузката на Елън.

— Божичко, скъпа, та ти си по-красива, отколкото беше майка ти. А пък тоя твой мъж... — Тя извъртя очи и се усмихна. — Викам на Лоли, че мястото му е в киното. Пък и богат бил, както чувам от Вестър. Кога смятате да връзвате възела?

— Още не сме се спрели на дата. — Зад гърба си Елън изброи на пръстите си още една лъжа, която се вплиташе в паяжината на измамата.

— Такъв мъж, който шофира на ралито Гранд Прийкнес и други такива... абе кой знае какво мисли той — каза Фрони. Елън се усмихна. Леля ѝ никога не правеше разлика между ралита и конни надбягвания. — Не бих го протакала твърде много, ако бях на твоето място — продължи Фрони. Тя извади едно ветрило и започна да трепе с него мухите, проявяващи интерес към храната. — А пък тортата, моето момиче, я пазя за Дърк.

Значи е покорил още едно сърце, помисли си Елън. Тя трябваше да се радва, че всички се хващаха на измамата, но изведнъж ѝ мина през ума, че по план не се очакваше да мине чак толкова добре. Тя просто искаше да бъде на това семейно събиране и никой да не я пита кога ще се задомява, кога ще си намери приятел. А по начина, по който тръгнаха нещата, роднините ѝ сигурно щяха да я линчуват, когато им заявеше, че няма намерение да се омъжва за техния герой. Хитра светлинка озари очите ѝ, като набързо скрои нов план.

Тя посегна към развятото ветрило на леля Фрони.

— Няма нужда да пазиш тортата за Дърк. — Тя загреба парчето и го сложи в чинийката си, след това се наведе към ухото на леля си: — Нали знаеш, лельо, колко много обичам мекици? — Леля ѝ кимна. — Е, миналия път, когато бяхме излезли заедно, той си поръча половин дузина, а не ми даде дори да ги опитам. А пък не беше и гладен. Да го беше видяла, преди да отслабне! — Тя се опита да не се усмихва, докато опетняваше героя на деня.

Ветрилото на Фрони пропусна такт, докато смилаше информацията, и Елън реши, че планът ѝ действа безотказно. Съжаляваше, че не беше се сетила за това по-рано.

Изведнъж почувства, че някой пое чинията от ръката ѝ.

— Не знаеш ли, че прекаляването със захарта е вредно за храносмилането ти, скъпа? — каза Дърк. Той стоеше зад нея и се усмихваше. Намигна на леля Фрони. — Тя става като усойница, като има проблеми с храносмилането.

Челюстта на леля Фрони увисна от почуда, Дърк обвини свободната си ръка около кръста на Елън и се наведе към ухото ѝ:

— Как ги предпочиташ мекиците, без нищо или със захар?

Тя никак не се притесни, че беше разкрита. Спокойно взе тортата от ръката му и се опита да изглежда умърлушена.

— Какво ти казах, лельо? Той е егоист и чревоугодник до мозъка на костите си.

Щедрата уста на леля Фрони се сви.

— Стори ми се, че казахте, че сте участвали в рали.

Дърк овладя усмивката си.

— Участвал съм. — Той сръчно сви тортата от Елън.

— Аз само мисля за здравето ти, сладурче.

Елън го грабна обратно от него.

— И аз се грижа за твоето, скъпи.

Леля Фрони следеше движението напред-назад на тортата ѝ между хората, които смяташе, че се обичат. Тя се обърка. Знаеше, че само смели мъже караха състезателни коли и определено се възхищаваше от тях. В йерархията на ценностите ѝ поставяше ралито над кожените палта и над китовете дори. Но най-много презираше егоизма.

— Не мога да понасям стиснат мъж — заяви тя, като отне парчето торта от Елън. — Всичко трябва да си делите. — И тя взе един нож.

Елън постави ръка върху ръката на леля Фрони.

— Не си прави труда да го делиш. За нищо на света няма да му дам и хапка, ако ще и на колене да ми се моли. — Тя хвърли яростен поглед към Дърк, за да подчертае раздразнението си. Той се тресеше от потиснат смях и тя го ръгна с лакът в ребрата. Започваше да ѝ харесва тази нова роля на възмутена възлюблена. Тя погледна отново леля си и направи сърдита физиономия. Помисли си, че до края на семейното събиране ще е овладяла до съвършенство изкуството да се цупи. — Нали го чу как ме нарече усойница?

— Така ли съм те нарекъл? — Дърк прикри усмивката си с леко навеждане да гризне вратлето ѝ. — Хайде да се целунем и да се сдобрим, съкровище.

Когато устните му докоснаха кожата ѝ, тръпки преминаха по гръбнака ѝ. Тя си помисли, че прекалява с удоволствието, което изпитва от ролята, която играеше.

— Съкровище, а? — прошепна тя на ухото му и се отдръпна рязко от него. — Не ме докосвай, грубиян такъв! — каза тя на висок глас, за да я чуе леля Фрони. Като се наведе над масата, тя грабна парчето торта. — Върви да си показваш чара пред онази мадама Уейлингс.

Устата на леля Фрони се стегна още повече. Едно нещо беше караница между влюбени, съвсем друго нещо намесата на втора жена. Ако имаше нещо, което да мразеше повече от стиснат мъж, то беше развратен мъж.

— Коя е тази мадама Уейлингс? — попита тя.

— Нека Дърк ти каже — рече Елън.

Доста голяма тълпа вече се беше събрала около тях, забелязвайки скандала им. Повечето, без да любопитстват много, се оттеглиха, като видяха, че е кавга между влюбени. Някои от Станфордови обаче не пропускаха пикантните препирни. Не биха пропуснали да станат свидетели на спора за шоколадовата торта, както го кръстиха по-късно, дори и ако в замяна им бяха предложили безплатно пътуване до Лас Вегас, което само по себе си представляваше голяма жертва, защото тия същите Станфордови обичаха и комара.

— Да, Дърк — каза един кокалест юноша с акне. — Я ни дай обяснение за това момиче Уейлингс. Нашата фамилия не понасяме никой да си играе с чувствата на момичетата ни.

Ръката на Дърк се обви около кръста на Елън и той я притисна до гърдите си.

— Живота си бих рискувал за тази жена — успокои той момчето. — Откакто я познавам, не съм и поглеждал друга, освен нея. Дори си изгорих черния тефтер. — Той намигна. — Но когато тя се ядоса, винаги намесва и предишните ми познати. Нали знаете каква става? — Той зарови устни в косата ѝ и прошепна: — Не се престаравай, скъпа.

Отчасти за да свърши с този фарс, но най-вече за да се освободи от смущаващата му прегръдка, тя замахна с парчето торта и извика:

— Ще ти кажа аз какво правя, като се ядосам!

Точно в този момент Джиджи, която незабелязано се беше промъкнала до тях, съзря парчето. Тя обичаше шоколадова торта повече от чипс. С доволно сумтене Джиджи грабна тортата от ръката на Елън и я глътна на две хапки.

Чашата преля за леля Фрони. Забавна беше караницата между влюбени, но нейната торта беше нещо свещено. Особено пък шоколадовата ѝ торта.

— Видяхте ли какво стана? Горилата изяде моята торта!

Джиджи ѝ се ухили с изцапаната си с шоколад уста и продължи да облизва парченцата, останали по пръстите ѝ.

— Тя много обича торти, лельо Фрони, особено шоколадовите.

— Но ми беше останало само едно парченце.

— Знам това — каза Елън със съчувствен тон. Тя се радваше, че Джиджи беше дошла да отвлече вниманието от кавгата им. Признаваше си, че наистина беше попрекалила малко. Но сега, ако

само Дърк си дръпнеше ръката от кръста ѝ, всичко щеше да си дойде на мястото.

— Не се притеснявай, лельо Фрони — каза той. — Аз и Елън ще хапнем някакъв друг десерт.

— Но няма да е като моята торта — изплака Фрони.

Джиджи свърши с облизването на тортата от пръстите си и посегна да вземе шоколадовата люспа, която беше останала на ръката на леля Фрони. Лапна и последното парченце и се преметна презглава да покаже възхищението си.

— Я престани с това, гигантско човекоподобно! Ще ми ядеш от тортата, а след това ще се перчиш, така ли?

— Лельо Фрони — опита се да я предупреди Елън, но вече беше твърде късно.

Джиджи не можа да разпознае точно изречените думи, но тонът ѝ беше ясен. Седнала на пода на шатрата, тя направи знаци на Фрони.

— Какво каза тя? — попита Фрони мнително.

Юношата с акнето се засмя. Той беше научил езика на глухонемите, когато братовчедка му започна да води горилата на семейните събирания. Много точно я разбра какво казва.

— Каза, че си мръсна тоалетна седалка, лельо.

— Така значи! А пък аз мисля, че ти си прасе! — На леля Фрони, която имаше чувство за достойнство, не ѝ дойде наум, че си разменяше обиди с една горила.

Гласът ѝ отново провокира Джиджи. Тя се изплези на леля Фрони и оправда постъпката си, като направи някакви знаци на Елън.

— Да — изговори на глас Елън, докато правеше съответните знаци. — Джиджи е хубаво животно горила.

Всички се изсмяха, с изключение на леля Фрони.

— Ами! Ако питате мен, тя е една разглезена пикла.

— Стига, лельо Фрони, ти само си раздразнена, защото загуби спора.

— Я, Хърбърт, отиди да се измиеш зад ушите! — отпъди го леля му. — Ушите ти винаги са мръсни. — С тази забележка на тръгване леля Фрони достойно се отдалечи.

Джиджи забеляза торта със сметана и кокосови стърготини и загуби интерес към всичко друго.

— Горкичката ми леля, май ѝ провалихме празника — каза Елън, като гледаше как леля Фрони си тръгва.

— Ще ѝ мине — каза Хърбърт и заедно с останалите се обърна да си върви.

— Ами аз? Ти ми развали репутацията — заяви Дърк.

Елън се изсмя.

— Каква репутация съм ти развалила?

Той постави ръцете си върху раменете ѝ и ги плъзна по голите ѝ ръце. Чувственото триене спря дъха ѝ.

— Репутацията ми на добър гражданин и верен любовник.

— Можеш вече да ме пуснеш, шоуто свърши.

Той вдигна една от ръцете ѝ и лепна дълга бавна целувка на дланта ѝ.

— Напротив, скъпа, още не е започнало. — Той грубо я притегли към тялото си и повдигна брадичката ѝ. — Нали знаеш, че сега трябва да се целунем и сдобрим. Роднините ти го очакват от нас, нали?

Преди да успее да се възпротиви, устните му се впиха в нейните ѝ тя почувства, че я целува силно. Мина ѝ през ума, че не беше нужно да се престарава, но после я облада магията на прегръдката му.

Устните му бяха горещо лятно слънце и мимоза, и орлови нокти. Вкусът му изгаряше усещанията ѝ и тя разбра, че това не беше измама. Това беше някаква магия, която запълваше празнините на сърцето ѝ и прогонваше самотата. То беше огън и нежност, страст и сладост. Беше почти като да се прибереш у дома.

Объркана съм, напълно объркана, помисли си тя. Когато той я пусна, остана неподвижна за миг, напрягайки опиянения си мозък да заработи отново.

— Ти всичко развали — каза тя тихичко. — Трябваше да останеш омърсен, за да мога безнаказано да те изоставя.

— Не се безпокой, скъпа. — Смущаващият плам в очите му противоречеше на безгрижния му тон. — Ако желаеш, пак ще се скараме.

— И пак ли ще се сдобрим? — Тя не разбра защо го каза. Просто излезе от устата ѝ.

Той се усмихна.

— Ако речеш, пак ще се сдобрим.

— Разбира се, че няма — заяви тя разпалено. — Мразя този фарс, ти ми причиняваш само притеснения. — Това беше частично вярно, помисли си тя. Той наистина ѝ причиняваше притеснения, но от друг характер.

— Знаеш ли, че очите ти приличат на зелен огън, когато си ядосана?

— Не се опитвай да ме подкупваш. Аз имам имунитет срещу твоето обаяние.

— Така ли? — попита той, както ѝ се стори, с дяволита усмивка.

— Точно така.

— Ти не знаеш само колко обаятелен мога да бъда в пухеното легло.

Цялото ѝ тяло се подкоси при тази мисъл.

— Нямам и намерение да разбера. — Като вирна глава, точно копие на леля Фрони, тя си тръгна тържествено. Звукът от смеха му я преследваше дълго след това и той също ѝ се стори дяволит.

Остатъкът от следобеда тя прекара в занимателен разговор с лелите и братовчедите си и се опита да забрави за влудяващия шарлатанин, който завладя Лорънс по същия начин, по който Шърман беше покорил Атланта. Единствената разлика беше, че в нейния случай никой, освен нея, не се опари.

Всичко приключи, помисли си тя. Дългоочакваното семейно събиране както дойде, така си и отиде и не ѝ оставаше нещо друго, освен да се върне у дома и да се задълбочи в изследванията си. Тя седеше в кухнята и слушаше глъчката от гласове наоколо. Леля ѝ Лоли осведомяваше дъщеря си Емалайн за последните събития в Лорънс, а чичо Вестър беше хванал Дърк и съпруга на Емалайн и обсъждаше с тях соената си реколта.

Елън почувства, сякаш стените я притискаха. Тя тихо се измъкна от стаята. Нужно ѝ беше да бъде сама. Като излезе на верандата, чу призрачния зов на американския козодой и далечен лай на куче. Спря се и вдигна лице към вечерното небе, попивайки със сетивата си красотата на природата, след това изтича към плевнята.

Пантите на тежката врата на плевнята изскърцаха и Белия огън изцвили за поздрав. Тя погали челото на жребеца.

— Липсвах ли ти?

Белият арабски жребец метна с глава и изпръхтя от възбуда.

— Разбира се, че съм ти липсвала — каза Елън, докато пристягаше седлото върху широкия му гръб. — Тук вече няма кой да те язди така, както трябва да бъдеш язден. — Тя потупа хълбоците му. — Някой ден ще ти пригода място и ще те взема с мен в Бийч Маунтън.

Тя оседла коня и леко скочи на гърба му. Докато извеждаше Белия огън от плевнята навън в нощта, тя почувства приятния допир на изтърканите кожени поводи. В пълен галоп преминаха през пасбището на светлината единствено на луната и звездите. Вятърът, който ветрееше косите ѝ, и мощните копита на коня, които отекваха в нощта, ѝ подеждаха ободрително. Семейното събиране, Дърк, измамата — всички тези неща бяха забравени, единствената реалност беше свободата, която даваше ездата.

Заедно те прорязваха спокойната нощна тишина на имението на чичо Вестър, докато стигнаха до малко изворче. Елън се спусна от седалката и поведе Белия огън към огряната от луната вода, за да пие. След това захвана поводите за един дъбов клон и седна в извивката на един от изпъкналите му корени. С глава, облежната на ствола, си припомни за събитията през деня, опитвайки се да подреди обърканите си чувства и да анализира случилото се. Мислите ѝ кръжаха неспокойно и в края на краищата все се връщаха към Дърк. Опитва се да прецени ситуацията обективно и като външно лице, така както би анализирала научен проблем, но не успя. Нищо научно нямаше в начина, по който пулсът ѝ биеше, нито пък в подкосяването на краката ѝ, когато Дърк я докоснеше. Горещите вълни, които я заливаха, не можеха да се изследват в лаборатория, а споменът за целувките му не се вписваше като забележка под линия в научното ѝ изследване.

— Чичо Вестър ми каза, че ще мога да те намеря тук — прозвуча в нощната тишина гласът на Дърк.

Тя изви глава рязко назад и видя силуета му на фона на вечерното небе. Мощното му тяло седеше изправено върху старото муле Ани на чичо Вестър, но изглеждаше притеснен с поводите.

Най-малко на света сега искаше да се срещне именно с него, но не можеше да не се засмее на начина, по който той гледаше мулето.

— Не ми приличаш на човек, който е участвал в конни състезания — каза тя.

— Не съм. С конете съм на „вие“. — Той слезе от гърба на Ани и дръпна поводите. Ани от петнадесет години беше оставена на доизживяване по ливадите на имението и ѝ дойде много за една вечер. Тя се запъна и отказа да направи и една крачка.

Дърк погледна безпомощно към Елън.

— Как да я накарам да се помръдне?

— Ето така. — Елън стана от мястото си върху корена на дървото и пое поводите. Ани я последва покорно.

— Как го направи това?

— Ние не сме на „вие“. Добре се разбираме.

— Наистина е така. И двете сте инат.

— Няма да се хвана на въдицата ти — каза му тя тихичко.

Той се сниши на земята и полегна под дъба.

— Не съм тука да пускам въдици, любов моя.

— А защо си дошъл тогава?

— И аз това се питах. — Той потупа мястото до себе си. — Ела тук, Елън, самотен съм.

Тя се настани до него, като внимаваше да остави достатъчно разстояние помежду им, за да не се докосват. Вече беше разбрала, че да докосва този мъж беше опасно. Пръстите ѝ напипаха една клечка и тя я вдигна. Защо нещо в Дърк винаги я караше да се вълнува, питаше се.

— Името ти наистина ли е Дърк? — запита тя.

— Да.

— Колдуел?

— Не.

— Как е истинското ти име?

Той взе клечката от ръцете ѝ и я счупи на две.

— Истинското ми име няма значение. — Той прокара пръсти по очертанията на челюстта ѝ. — Твоето лице може да вдъхнови човек за много неща — каза той тихичко. Тя усети тръпки да преминават по пръстите му, когато допираха нейното лице. — Това е лице, което може да накара човек да забрави.

Тя застана неподвижно, с надеждата, че огънят, който той разпали в нея, ще угасне.

— Какво се опитваш да забравиш, Дърк? Разкажи ми за себе си.

Той отмести ръката си. Пренебрегвайки въпроса, каза:

— Обичам котки и кучета и горили, но не разбирам от коне.

— А от коли?

— За това, което казах на леля Фрони ли?

— Да.

— Вярно е. Наистина веднъж съм участвал в „Гранд При“.

Тя въздъхна дълбоко. Значи беше вярно. Тя се сети и за останалите факти, които беше споменавал — за бенгалските тигри, за Париж, че е сирак. Кое от това беше вярно? Кой беше този човек, който неканен запълваше празнините от самота в сърцето ѝ?

— Някой преследва ли те?

— Може да се каже.

— Опасен ли си?

— Не за теб. — Той пресегна през малкото разстояние, което ги разделяше, и обхвана лицето ѝ. — За теб никога.

Те се вгледаха дълбоко в очите си и нощта сякаш ги обгърна с кадифената си тъмнина. Съвсем бавно тя наведе глава, докато устните ѝ бяха на косъм от неговите.

— Не мога да се преборя.

— Нито пък аз. — Въпреки че знаеше, че не трябва, че скоро ще му бъде невъзможно да си вземе шапката и да си тръгне, той я прегърна и я придърпа до себе си.

Устните му нежно докоснаха нейното чело, плъзнаха се по страните ѝ, под брадичката и се спряха в основата на шията ѝ. Те се спряха там, усещайки бесния ѝ пулс.

Тя се изви, напрягайки се към него, жадно се прилепи към твърдото му тяло. Ръцете ѝ се вплетоха в тъмните му коси, а устните му продължиха хода си надолу по шията и възпламениха трапчинката между повдигнатите ѝ гърди. Той с лекота разкопча блузката ѝ и езикът му проследи меките извити очертания на гърдите ѝ. В тялото ѝ се разгоря древният огън на любовта. Тя нетърпеливо отмести последното ограничение от дантела и освободи напрегнатите си зърна. Дърк леко изстена, пленявайки в устата си розовото съкровище, и започна да суче. Преметна крак върху бедрата ѝ и я придърпа към пулсиращата си мъжественост.

Тя не мислеше за нищо, освен за красотата на нощта и върховното удоволствие от мига. Вчера беше една забравена мечта, а утре можеше никога да не дойде. Но сега — Дърк беше до нея. Тялото ѝ се притискаше към неговото, докато езикът му вършеше чудеса.

Чувственият му допир превръщаше в стопена лава нейните слабини, а мислите ѝ литнаха сред звездите, щом той дълбоко засмука гърдата ѝ.

Тя разкопча копчетата на ризата му и промъкна ръцете си под нея, за да погали гърба му. За миг се поспря, когато стигна до рязката на ужасния белег, който диагонално минаваше по рамото му, но после се поддаде на опиянените си сетива. Пръстите ѝ се забиха в голата му кожа, ноктите ѝ оставиха белези, докато езикът и зъбите му дърпаха от изпълнените ѝ с любов гърди. Тя усети масивна твърдина да напира през дрехите ѝ и започна да се движи в неговия бесен ритъм.

Като пиян моряк той вдигна уста от гърдите ѝ и се нахвърли върху устата. Езикът му се впусна в очакващата топлина и започна бесен дуел с нейния. Цветни светлини сякаш избухнаха в нея, когато усети влагата от себе си. Тялото ѝ се отпусна и езикът ѝ вече проучваше устата му.

Тя почувства ръката му бавно да се насочва към колана на джинсите ѝ.

— Да — измърмори тя, когато той откопча панталона ѝ. Тихият звук сякаш прогърмя в напрегнатия нощен въздух. — Ох, да. — Ръцете ѝ се преместиха на неговия колан.

— Не — прошепна той рязко. Разтърсвайки глава като човек, който излиза от анестезия, той се повдигна на лакът и я погледна.

— Дърк? — Тя озадачено вдигна ръка да погали лицето му.

Той захлупи ръката ѝ със своята и я задържа върху лицето си. Тя стоеше неподвижно и го наблюдаваше. Видя пламъче на болка в очите му и го усети как скръцна с челюсти.

— Защо? — попита тя.

Той премести ръката ѝ върху устните си и нежно целуна дланта ѝ.

— Много неща научих за себе си, откакто съм твой годеник. — Докато говореше, той разтваряше пръстите ѝ и целуваше връхчетата им едно по едно. — Открих, че имам чувства. И скрупули. И свой кодекс на честта, макар и малко изкривен.

— Още от началото съм знаела, че си човек на честта. — Тя се изправи и пооправи блузката си, чакайки той да довърши.

— Има други неща, Елън, които не знаеш за мен. Неща, които не мога да ти споделя.

— Не можеш или не искаш.

— Не мога. Не искам да те ангажирам в... — Той спря. Почти беше изрекъл: работата ми. Сви челюсти. Дяволите я взели работата му, негодуваше вътрешно. Дяволите я взели опасността и нуждата от секретност. Това, което бе първопричината да започне работа в ЦРУ, му тежеше като воденичен камък на шията. Преди петнадесет години не бе предполагал, че една жена ще е от такава важност за него.

Той се изправи рязко. Единственият начин бе да се направи това бързо. Така щеше да е по-безболезнено.

— Не искам да те обвързвам в една ваканционна авантюра, Елън. Твърде много те ценя за това. — Той гледаше лицето ѝ, когато изричаше думите си. То остана спокойно и необезпокоено. Ако тя изпитваше гняв или объркване, не се издаде. Господи, тя е невероятна, помисли си той.

На Елън ѝ се искаше да посегне и да го вземе в прегръдките си. Искаше да го издърпа долу под дъба и да го накара да забрави скрупулите си. Искаше ѝ се да му каже, че вече е голямо момиче и че не я притеснява ваканционната авантюра. Искаше ѝ се да крещи.

Но тя не направи нищо от това, а напротив — усмихна му се възторжено. Поне се надяваше да изглежда възторжено. На нея лично ѝ се стори, че усмивката ѝ е леко пресилена в крайчетата на устата ѝ.

— Можеш ли да намериш пътя до къщата?

— Разбира се.

— Тогава ще те оставя сам. — Тя развърза Белия огън, скочи на седлото му и го погледна отвисоко. — С твоя изкривен кодекс на честта. — Тя заби пети в хълбоците на коня и двамата изчезнаха.

Дърк си помисли, че тя изглежда прекрасна на лунната светлина — изтъкана от огън и страст, като красива отмъстителна богиня. Той гледаше бега на белия жребец, напрягайки очи, докато накрая не виждаше нищо друго, освен червения ореол на косите ѝ и далечна бяла точица.

— Глупак — каза си той с укор. — Всичко това можеше да бъде твое.

Той се върна на брега на поточето и приседна.

— Останахме само аз и ти, Ани — каза той на старата кранта.

Старото муле вдигна глава и жалостиво изрева.

Елън препускаше бързо и напористо. Косата ѝ се развяваше зад нея и нощният въздух щипеше бузите ѝ. Гръмотевичният екот на

копитата на Белия огън отекваше в главата ѝ, но не можеше да потисне обърканите ѝ мисли. Той го беше нарекъл ваканционна авантюра. Нали и тя това желаше? Краткотрайно удоволствие, което ще свърши, щом листата пожълтеят. Мимолетна страст, която няма да попречи на работата ѝ.

Кого заблуждаваше тя? Искаше нещо повече. Искаше да опознае мъжа. Не само тялото му, целия. Мислите му, навиците. На какво се смееше, кое го разплакваше. Разпокъсаните ѝ мисли бяха в тон със стакатото на копитата в романтичната лятна нощ.

Когато в тъмнината се видя плевнята, тя реши, че трябва да е благодарна на Дърк. Той я беше спасил от самата нея. Тя поведе Белия огън през портата и го разседла. След като го почисти и нахрани, се върна във фермата. Цареше тишина, ако не се смяташе хъркането на леля Лоли.

Изкачи се по стълбите и се приготви за лягане, опитвайки се да не мисли за предстоящата нощ. Мекото пухено легло я примамваше, но отиде до гардероба и свали юрганите. Тя беше измислила тази небивалица, помисли си решително, и трябваше следователно да се придържа към правилата си. Тази вечер беше неин ред да спи на пода.

Легна си с предположението, че няма да може да заспи, но денят се оказа изморителен и тя се унесе в сън още щом докосна възглавницата.

Дърк нямаше представа колко бе часът. Той беше така омагьосан от сънливото малко южняшко градче, че днес изобщо не беше си слагал часовника. Тихичко се промъкна по стълбите, многогодишният му опит да внимава му послужи. Като сянка се промъкна през вратата на спалнята и остана неподвижен, докато очите му не привикнаха на тъмнината.

Елът лежеше по гръб на пода, беше изритала завивката си и дългите ѝ прекрасни крака се виждаха. Той поклати глава с усмивка. Инат, помисли си, също като онова муле, което едва бе успял да примами да се върне в плевнята. Трябваше да се досети, че ще легне на пода. След като ѝ беше отказал там покрай поточето, той очакваше тя да се отдръпне и да възобнови предишния им делови тон, фарсът продължаваше и той си оставаше годеник под наем. Сякаш камък се стовари на сърцето му.

Той се наведе, взе Елън на ръце и я повдигна от постелята ѝ. Тя въздъхна леко насън и се гушна в гърците му. Погледна лицето ѝ и камъкът на сърцето му се превърна в скала.

— Заслужавам награда за това — промълви той, прекосявайки стаята, и леко я остави на леглото.

Съвсем бързо, преди да бе променил решението си, взе ключовете на колата от чантата ѝ. Знаеше, че бягството беше единственото разрешение в момента. На вратата се обърна и я погледна за последен път.

— Лека нощ, скъпа моя — каза и затвори вратата зад себе си.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато Елън се събуди и видя, че е на пухеното легло, тя не знаеше дали да се смее, или да плаче. Погледна бързо наоколо, но от Дърк нямаше следа. Тя отиде до банята и наплиска лицето си със студена вода. Чувстваше се уморена, сякаш цяла нощ беше тичала и се беше класирала последна. Леля Лоли не биваше да я вижда в това състояние, помисли си тя, иначе щеше да ѝ предпише пак лечение с яйца и шунка.

Елън спокойно се изкъпа и грижливо се облече. Когато слезе за закуска, вече изглеждаше спокойна като слънчице в летен ден.

— Добро утро, лельо Лоли — поздрави тя леля си с целувка по пълната буза.

— Добро утро, скъпа — обърна се към нея леля Лоли. Тя правеше шоколадова торта и ако веселият тон на гласа ѝ не усъмни Елън, че нещо не е наред, то нацапаната ѝ с брашно престилка трябваше да я предупреди. Леля Лоли никога не разсипваше брашно, освен когато беше афектирана. — Палачинките ти са топли.

— Благодаря, лельо Лоли. — Елън се запъти направо към старомодната печка. Веднъж тя беше предложила на леля си да ѝ купи микровълнова печка, но Лоли беше отказала под предлог, че от микровълновите печки храната ставала гумена, а освен това били и опасни. Вратата на печката беше затоплена и в нея имаше достатъчно палачинки да се нахранят цял лагер с квартиранти. Тя взе с вилица две от тях и седна на масата на кухнята.

Леля Лоли остави недовършен блата за тортата и седна при нея. Елън остави кленовия сироп, с който заливаше палачинките си, и се загледа в лицето на леля си. Леля Лоли да си остави готвенето! Нещо сериозно ще да се бе случило. Изтръпна от страх, като си спомни колко слаб беше чичо ѝ Вестър.

— Да не се е случило нещо с чичо Вестър?

— Вестър ли? — изсмя се леля Лоли. — Не се притеснявай за чичо си. — Тя погали ръката на Елън. — Старият глупчо ще е още на

този свят дълго след като аз хвърля топа. — Тя се опита да изглежда намусена, но не успя. Устата на леля Лоли беше създадена да се смее. — Щом може по цяла нощ да играе на карти в заведението на Хък Хенри, ще дочака да друсам и твоите бебета на коленете си.

Палачинката придоби вкус на трици, щом Елън се замисли за бебетата, които никога нямаше да роди. Тя преглътна хапката си с мляко. За какво ми са бебета, смърми се тя. Нали си имаше Джиджи.

— Това е добра вест. — И тя се опита да отведе разговора от мисълта си за бебета. — Емалайн и семейството ѝ ще ми правят ли компания за закуска? Приготвила си достатъчно палачинки да нахраниш цял взвод.

— Тези са за Дърк. — Начинът, по който леля Лоли го каза с категоричен тон, накара Елън да вдигне поглед.

— Той още ли не е ял?

Леля Лоли придоби унил вид.

— Дете, дете — успокояваше я тя, галейки ръката ѝ.

— Какво се е случило, лельо Лоли? — обезпокои се сега пък Елън. Да не се бе случило нещо с Дърк? Миналата вечер го беше оставила с онова своенравно муле. Кой знае накъде го е отвела Ани.

— Нищо ли не знаеш?

— Какво да знам, лельо Лоли?

— Не е моя работа да казвам нищо. — Тя избягна погледа на Елън, като се залови да оправя престилката си.

— Това, което става между двама влюбени, хич не е моя работа. Изобщо. — Тя погледна пак към Елън. — Изяж си палачинките, Елън, ще изстинат.

— Няма да хапна нищичко, докато не ми кажеш какво става.

— Упоритата станфордска жилка я имаш също като баща си — въздъхна тежко леля Лоли. — Е, мъжът трябва да си поживее малко, преди да се задоми.

— Кого имаш предвид, Дърк или чичо Вестър?

— Всички мъже са еднакви. Чичо ти Вестър така и не го изживя, а когато ми каза, че Дърк играе на комар за *пари* — просто те съжалих.

Елън се отпусна с облекчение. Потискайки смеха си, тя поднови яденето на палачинките с охота.

— Какво е сторил този негодник?

— Мисля, че е редно да знаеш. — Леля Лоли пое дълбоко въздух и започна да разказва мръсната история.

— Снощи, след като всички си легнаха, Вестър ми каза, че отива в заведението на Хък Хенри. Той винаги ми казва тия работи. Какво може да очакваш от такъв мъж? Игрив е все още като скакалец през пролетта. Той беше напрегнат като тъпан след вечерята на семейното събиране и имаше нужда да отиде да се поразпусне. Разбирам го, разбира се. Винаги съм го разбирала. Само че понякога това е твърде голямо изпитание за жената.

Елън търпеливо изслушваше опитите на леля Лоли да оправдае постъпките на съпруга си. Такава си беше тя.

Макар че мнението ѝ за заведението на Хък Хенри беше, че е котило на греха, тя винаги намираше причина да оправдае любимия си Вестър за постъпките му. Елън знаеше, че за леля Лоли любовта наистина беше сляпа, но беше и красива — тази любов на двамата.

— Е, разбира се, Вестър много се учудил, когато се появил своят Дърк. Той още преди да нахлузи хамута, както би се изразила светата ми мамичка, тръгнал да посещава заведението на Хък Хенри. И Вестър толкова се учудил, че повишил залога си с долар, макар че държал само две четворки.

— А кой е казал на Дърк за Хък Хенри?

— Чичо ти Вестър знае по-добре. Аз не съм говорила на Дърк за нищо, освен за китове и бебета.

Елън прикри усмивката си с още една хапка студена палачинка. Когато дойдеше време да съобщи на роднините си, че няма да се омъжва за Дърк, може би щеше да смекчи удара, като им кажеше, че ще се заеме със следене на китове.

— Кажи ми за комара, лельо, кой победил?

Леля Лоли поклати глава.

— Гледай я ти Елън. Говориш като същинска Станфорд. Изглежда, наистина комарът е в кръвта ви. — Тя отново започна да оправя престилката си. — Спечелил Дърк. Вестър каза, че никога през живота си не бил виждал нещо подобно. Първо той спечелил всичко на билиард, след това обрал всички на покер. Сигурно е спечелил поне двадесет долара.

Като видя отношението на леля Лоли към комара, Елън реши да не играе ролята на обидената годеница.

— Като е играл комар, добре че поне не е загубил.

— Радвам се, че го приемаш така спокойно.

— Това е сигурно защото съм луда по него и не мога да се сдържа, леля Лоли. — Тя стисна палци зад гърба си.

— Любовта наистина не обръща внимание на тези неща. Не искам да кажа, че да не се прибираш по цяла нощ и да играеш покер за пари е дребно нещо, далеч съм от тази мисъл. Това наистина може да изкара от търпение една жена — каза леля Лоли.

— Изглежда, че и моята съдба ще е като на някои мъченици от рода. Но аз ще страдам мълчаливо. Дърк си струва да страдаш за него. — Тя си прехапа езика, за да не се изсмее.

— Радвам се да те чуя да казваш това, скъпа. — Гласът на Дърк сепна и двете. Двете жени се обърнаха и го видяха в рамката на вратата. Видът му беше такъв, сякаш бе изваден от ада. Тъмни сенки обграждаха кървясалите му очи, по бузите му беше набола едnodневна брада.

— Откога стоиш там? — попита Елън.

Той изглеждаше толкова уморен, че й беше почти неудобно, че беше спала като агънце.

— Достатъчно дълго, за да разбера, че си луда по мен и че не можеш да се сдържаш. — Той прекоси стаята с влудяваща бавност и се надвеси над стола й. — Всичко ли си ми простила, скъпа?

От близостта му костите й станаха като стопен восък. С крайчеца на окото си тя забеляза сияещата физиономия на леля Лоли. Изиграй си ролята, приближава края. Тя повдигна ръка да погали бузата на Дърк.

— Разбира се...

Тя така и не можа да довърши изречението си. Дърк хвана ръката й и я вдигна от стола. Като я придърпа към гърдите си, той глухо каза:

— Това е най-приятната част. Целувката и одобряването.

Елън си помисли, че заслужава наградата на академията за целувката си. Щом устните му поеха нейните, дори и тя почти повярва, че беше истинска, че бяха двама лудо влюбени, които се одобряват след разправия. Тя се опита да се овладее, да изиграе убедително ролята си, без да влага чувства, но не можеше. Неговата настояща сила изсмукваше волята й и изпиваше силите й. Тя чувстваше как се

стапя в него, отговаряше на търсещата му целувка в забрава, която би я възмутила, ако седеше на мястото на леля Лоли и наблюдаваше.

Когато кухненските стени загубиха очертанията си и барутът, който той бе запалил в тялото ѝ, заплашваше да избухне така, че да разлюлее целия Лорънс, Дърк бавно се оттегли.

— Почвам да се пристрастявам към това — промълви той шепнешком с устни в ухото ѝ.

— Можеш да сваляш завесата, Дърк, представлението приключва. — Тя говореше тихо, да не чуе леля Лоли.

Обърна се към леля си и забеляза изражението на лицето ѝ. То излъчваше чиста радост. Елън реши, че лъжата си струваше.

— Виж ти какви са ми сладки. Целуването е по-добър лек и от шунка с яйца!

Елън не мислеше така. Колкото и да мразеше шунка с яйца, тя смяташе, че целуването беше далеч по-опасно. Дърк се изсмя.

— Харесва ми начинът ти на мислене, лелю Лоли.

Тя стана от стола си и сякаш чак тогава забеляза изцапаната си престилка.

— Я ме вижте! Сякаш съм излязла от каца с брашно. Ще ме извините, деца, докато се преоблека. — Тя потупа Дърк по бузата. — Стига да обичаш нашата Елън, другото няма значение. Закуската ти е във фурната, скъпи. Ще се върна, щом си сменя престилката. — С тези думи тя излезе от стаята.

— Ето една добродушна, обикновена женица — каза Дърк. — А от друга страна — той пресегна и обви с ръка кръста на Елън — ти, скъпа моя, си сложна.

Тя не можеше да понася допира му. Той ѝ напомняше живо за снощната среща край поточето. Караше я да забрави, че любовта им е измислена. Отмести ръката му и отклони темата.

— Имаш нужда от бръснене, преди да се сбогуваме с роднините ми.

— Разочароваш ме, скъпа.

Тя си помисли, че трябва да отмине тази забележка, но не се стърпя.

— В какъв смисъл?

— Не ти ли липсвах снощи? — Начинът, по който го изрече, съдържаше детинска молба и на нея ѝ се прииска да го вземе в

обятията си и да приглади разрошената му коса.

— Не, спях като заклана.

— Върху пухеното легло ли?

— Да.

— Не ти ли е интересно как си се озовала там?

— Не искам да зная.

— Аз те положих върху него. Вдигнах те на ръце, държах те в прегръдката си...

— Не искам да чуя повече.

— Гледах красивото ти тяло на лунна светлина...

— Моля те, Дърк.

— И се борех със съвестта си. Знаеш ли, открих, че имам и съвест.

— Сигурна съм, че ще го преодолееш — отсече тя рязко. Не искаше да слуша тези неща. Снощи и без това беше стигнала твърде далеч с него. Почти беше забравила как бе планирала живота си. Бе смятала да го посвети на изследванията на езика на Джиджи в лагера на върха на планината. Това означаваше многочасово посвещение на науката, понякога водещо до умора, която не търсеше нищо повече от едно празно легло. В живота ѝ нямаше място за чернооки мъже, които прикриваха зад закоравялата си фасада умилителна уязвимост. — Трябва да закусиш. След час тръгваме. — Тя се обърна и излезе от кухнята, преди да си е променила мнението. Страхуваше се от това, което можеше да каже, ако останеше.

Леля Лоли и чичо Вестър стояха прегърнати на верандата и наблюдаваха Дърк и Елън да товарят колата.

— Недей да караш като побъркана на път за вкъщи — извика чичо Вестър на племенницата си.

— И не забравяй да пишеш — добави леля Лоли.

Елън се обърна към тях и се усмихна.

— Няма.

— И да доведеш приятеля си скоро пак тук. Искам да ме научи на някои номера на карти.

Леля Лоли изгледа хитро мъжа си.

— Искам да те научи как да се целуваш.

Чичо Вестър се изсмя гръмко.

— Божичко, имай милост, жено. Ти ще ме съсипеш.

— Хъм, досега не съм чула и видяла някой да умре от твърде много любов — каза леля Лоли.

Елън и Дърк се бяха върнали на верандата и бяха чули разговора между двете стари гугутки. Дърк смигна на чичо Вестър и прегърна леля Лоли.

— И аз не съм чувал за подобно нещо. Довиждане, лельо Лоли.

Тя го притисна до обемистия си бюст.

— Довиждане, синко, но за кратко време. Ще дойдем на сватбата ви. И да се грижиш за Елън. Чуваш ли?

На Елън ѝ се стори, че Дърк имаше странно изражение на лицето си, когато пусна леля Лоли. Сигурно беше доволен, че фалшът свършваше. Тя предположи, че той няма търпение да се върне в планината и да забрави цялата история. Изчерви се при мисълта как му се беше хвърлила в обятията миналата вечер. Тя самата също с радост щеше да забрави за цялото приключение. Целуна леля си и чичо си за довиждане, обеща да им пише, да не кара бързо — и с преплетени зад гърба си пръсти обеща да се опита да харесва яйца.

Най-после те се качиха в колата и подкараха към къщи по алеята измежду старите дъбове, оставяйки прашна следа зад себе си. Да, наистина се радвам, че всичко приключи, помисли си Елън. Тогава обаче защо ѝ беше пусто в сърцето? Гледаше внимателно пътя и се опитваше да не мисли за това.

Дърк също беше необичайно мълчалив. Тя се страхуваше да погледне към него. Страхуваше се, че тези черни очи ще разберат тайната ѝ. Тя изруга под носа си, когато една крава прекоси бавно пътя пред колата. Наби спирачки, колата се плъзна към края на пътя и спря.

— Ти май не си спазваш задълго обещанията — каза Дърк, а по угълчетата на очите му се образуваха весели гънчици.

— Някои обещания няма нужда да се спазват. Хайде, заспивай си отново. — Тя пое дълбоко въздух и върна колата пак на пътя.

— Искаш ли аз да покарам?

— Страх ли те е, когато карам аз?

— Не, винаги съм си мислил, че по някое и друго сътресение разнообразяват пътуването.

— Аз също.

— Това го доказва още веднъж — изсмя се Дърк.

— Доказва още веднъж какво?

— Колко много общо има между нас.

— Ние нямаме нищо общо, като изключим склонността да лъжем. Толкова много лъжи изговорих на това събиране, че съвестта ми ще ме гложди цял месец.

— Нали всичко беше направено в името на благородна цел?

— И аз с това се опитвам да се оправдая. — Тя зави наляво към фермата на чичо Мак. Като качиха Рут-Ан и Джиджи и се сбогуваха с чичо Мак, те поеха дългия път към дома.

Пътуването им в голямата си част беше мрачно, като край на един нереален интервал от време. Единствено Джиджи беше в добро настроение. От време на време тя развеселяваше всички с настойчивите си опити да изпее новата песничка, която беше научила. Беше жива и ведра песен с неприличен текст.

— Кой я научи на това? — попита Елън, смеейки се, докато Джиджи пееше със сумтене и на езика на глухонемите.

— Ужасните близнаци Уилкокс — отговори Рут-Ан. Елън си помисли, че и да искаше, нямаше да може да си свие устните повече от това.

— Какви са думите? — попита Дърк.

— По-добре да не знаеш — каза Рут-Ан.

— Ще ти кажа друг път, като събера кураж — отговори Елън.

Когато стигнаха до лагера на Елън, залязващото слънце беше превърнало Бийч Маунтън в пощенска картичка в розови бои. Рут-Ан влезе вътре да приготви вечерята на Джиджи, а Дърк и Елън се заеха да разтоварват колата. Джиджи набра букет от енчец покрай пътя.

Елън остави чантата си на верандата и наблюдаваше как Дърк товари багажа си в своя Росинант. Ето, измамата свърши, помисли си тя. Време беше да се върне на земята. Тя посегна към портмонето си, когато той се върна да се сбогуват.

— Какво правиш? — попита той.

— Смятам да ти платя.

— Не.

— Не ли?

— Не го направих заради парите, дойдох с теб по собствено желание.

— Но аз те наех да свършиш работа. Ти изпълни своята част от договора, аз сега ще изпълня моята. — Тя извади парите от портмонето

си и му ги подаде.

Той сложи ръката си върху нейната.

— За мен това не беше само договор. То беше удоволствие. — Той премести ръката си и я сложи в джоба на джинсите си. — Недей да обезценяваш това, което се случи помежду ни, с пари.

— Какво се е случило помежду ни? — попита тя тихо. Парите трепереха в ръката ѝ.

— В краткото време, което си позволихме, ние преживяхме една любовна история. Благодаря ти, Елън. — Той рязко се извърна и тръгна към колата си.

Тя го наблюдаваше как се отдалечава. За миг раменете му се отпуснаха, но след това той се стегна и продължи наперено. Тя повдигна ръка и замалко да го повика да се върне. Думите бяха на устата ѝ, чакаха да бъдат изречени, но тя не можа да ги изрече.

Докато Елън го наблюдаваше, Джиджи се дотътри до Дърк и му подаде букета енчец. Тя направи знаците: „Мъж остане, Джиджи обича“.

Дърк наведе глава и помириса цветята.

— Много са хубави — каза той. — Благодаря ти, Джиджи. — За най-голямо учудване на Елън, той направи знака за „благодаря“. Тя не знаеше, че той разбира езика на глухонемите.

Джиджи изпляска радостно с ръце, като видя, че Дърк оцени букета ѝ. „Остани, мъж отива, Джиджи тъжна“ — каза му тя със знаци.

Дърк сериозно взе ръката ѝ.

— Довиждане, Джиджи. Благодаря ти за цветята.

Очите на Елън се изпълниха със сълзи, щом Дърк влезе в своя Росинант и се отправи към вилата на Антъни. Тя го проследи с поглед, докато той зави по пътя.

Джиджи се изкачи по стълбите към верандата и попипа бузите на Елън. „Елън тъжна?“ — попита я тя.

— Да, Джиджи, Елън е тъжна — отвърна ѝ тя със знаци.

— Джиджи също тъжна.

— Защо? — попита я Елън. Временно можеше да забрави за Дърк, щом започнеше да се занимава с любимото си занимание — работата си. Най-невероятното нещо в изследванията ѝ беше, че Джиджи проявяваше чувства. И макар че знаеше защо Джиджи беше натъжена, тя искаше да се опита да я накара да мисли абстрактно.

„Мъж отива, Джиджи обича, Джиджи тъжна.“ Горилата посочи с пръст към собственото си лице. Устата ѝ изразяваше преувеличено чувство на тъга.

— Радостна хубаво, тъжна хубаво също. Прави Джиджи хубаво животно горилата.

„Джиджи хубаво животно горилата?“ Тъжното изражение на Джиджи веднага се смени със зъбата усмивка. Тя обичаше комплиментите.

— Да — увери я Елън.

Джиджи запляска с ръце. „Хубаво животно горилата гладно. Яде пай.“

Елън се усмихна, като видя дяволитото изражение на лицето на Джиджи. Тя знаеше, че пай се полагаше при специални случаи. Опитваше да спечели съчувствието на Елън.

— Не — със знаци обясни Елън. — Джиджи яде плодове, яде зеленчуци. Хубава храна.

— Не, храна вони. Джиджи яде пай.

— Може би, но след зеленчуците. — Елън я хвана за ръката и я поведе към къщата.

Елън наблюдаваше как Джиджи приключва с вечерята и си мечтаеше да можеше като нея така лесно да забрави за Дърк. Мечтаеше си да може да забрави заради един пай. Тя си спомни за раздялата и реши, че Джиджи бе много по-тактична и по-мила от нея самата. Джиджи беше дала на Дърк цветя, а тя му бе предложила пари. Тя беше развалила една връзка за някакви тридесет сребърника. Замисли се дали цивилизацията не пречеше на отношенията между хората. Възможно ли беше цивилизацията да задушаваше любовта, романтиката, чувствата? Възможно ли беше любовта да не може да се разгори, ако човек не забравеше правилата и благоприличието и не се отдадеше на примитивните си чувства?

Все още размишляваше върху това, когато Рут-Ан отведе Джиджи да я приготви за лягане.

Елън отиде в кабинета си да отрази новите събития в бележките си. Но мисълта ѝ непрекъснато се връщаше към Дърк и накрая тя ядосано захвърли химикала си. Звъненето на телефона ѝ дойде добре дошло.

— Здравей, аз съм — каза Рейчъл. Елън се усмихна. Рейчъл винаги се представяше по този начин. — Как беше пътуването?

— Чудесно.

— Чудесно? Чудесно! Връщаш се от романтичен излет с двойник на Том Селек и ще ми кажеш само чудесно?

— Кой ти каза?

— Ти ми каза — каза Рейчъл. — Преди да заминете. Докато още можеше да се лигавиш. Кажи ми сега всичко.

— Леля Лоли и чичо Вестър са си като влюбени гургулици. Те са вечни като Бийч Маунтън. Гленда е позорът на семейството, защото се е омъжила за човек от по-низша класа. Леля Фрони беше направила великолепна шоколадова торта със сметана...

— Ами какво ще кажеш за Дърк? Как го намира семейството ти?

— Той се представи блестящо на огледа.

— А ти как го намираш?

Въпросът завари Елън неподготвена. Тя не биваше да се учудва толкова, защото Рейчъл през последните пет години зорко следеше интимния ѝ живот — и по-скоро липсата ѝ на такъв.

— Няма никакво значение какво аз мисля за него. Освен това дори не знам той какво работи.

— Боже господи! Тръгнала си с някой, който прилича на филмова звезда, и единственото, за което мислиш, е за работата му. Първо трябва да му провериш тялото, пък след това чак можеш да мислиш за работата — Рейчъл се изхили, — ако изобщо стигнеш дотам.

— Това е едно от нещата, които харесвам у теб, Рейчъл. Че не се оставяш такива земни неща като работата да те безпокоят. Ти живееш в света на фантазиите.

— Да, и този свят е пълен с прекрасни места и великолепни тела. Рут-Ан се появи на вратата.

— Джиджи не иска да си ляга — каза тя.

Елън покри слушалката с ръка.

— Идвам ей сега — каза тя на асистентката си. А на Рейчъл съобщи: — Дългът ме зове. Можеш ли да оставиш магазина си достатъчно дълго, за да дойдеш утре на обяд? Да си поговорим.

— Става. Довиждане до утре.

Елън остави слушалката и тръгна през лагера да реши проблема на Джиджи.

— Какво ли щяхме да правим, ако нямаше замразени кроасани? — запита Елън и отмести чинията пред себе си, като посегна за чашата си с чай с лед. Лек бриз полъхваше и раздвижваше боровите клони над главите им и два кардинала кацнаха близо до масата за пикник с надеждата да хапнат някоя паднала трошица.

Рейчъл откъсна залък от кроасана и се облегна на масата, направена от кленово дърво.

— Не съм се качила на върха на Бийч Маунтън да слушам лекция а ла Джулия Чайлд. Разкажи ми за Дърк. Искам да знам всичко, което се е случило в Лорънсбърг.

— Нищо не се случи.

— Защо ми се струва, че нещо криеш от мен? — Рейчъл разгледа внимателно лицето на приятелката си. — Ако не те познавах по-добре, щях да предположа, че си хлътнала.

— Хлътнала ли?

— Не се прави на ударена пред мен, докторе. Хлътнала, увлечена, омагьосана, луда — по с други думи влюбена, дявол да го вземе.

Елън се учуди колко близо до истината беше нейната приятелка.

— Ако имаш предвид Дърк, то...

— Някой не произнесе ли моето име? — Дърк излезе от гората на малката полянка.

Елън си помисли, че ще умре на място. Тя беше забравила колко невероятно красив беше той, как сърцето ѝ ставаше неуправляемо, щом той се появеше, и как костите ѝ омекваха при вида му. Защо му трябваше да подпира на масата великолепните си бедра? Или пък да стои там на края на гората така, че тя да види гърдите му през полуразкопчаната риза?

— Ще ме запознаеш ли? — Гласът на Рейчъл я върна на земята.

— Рейчъл Дюрант. Дърк... — Елън се поколеба, без да знае как да го нарече.

— Наричайте ме само Дърк — предложи той непринудено и хвърли една ослепителна усмивка на Рейчъл. — Вие сигурно уредихте

работата с Нейт.

Рейчъл отметна назад русата си коса и се засмя.

— Признавам си, че Елън се е справила по-добре сама. Може би вие ще ми разкажете за събирането. Не мога да измъкна нищо от тази лекарка.

— Чичо Вестър и леля Лоли са едни от най-симпатичните хора, които съм виждал — отговори той.

Рейчъл вдигна безпомощно очи.

— Ето, пак се започва.

— Тя не иска доклад, а фантазия! — И чак тогава Елън забеляза букета диви цветя в ръцете му. — Защо си дошъл?

— Излязох да се разхождам и тези диви цветя ми напомниха за Джиджи, затова реших да намина да я видя. Може ли?

Елън не знаеше какво очаква да чуе от него, но почувства леко разочарование.

— Радвам се, че си дошъл заради Джиджи, разбира се — добави набързо тя. — Хубаво е тя да разбере, че приятелите идват и си заминават.

— Тогава аз ще отида в лагера — каза той. — Няма смисъл да ставаш, Рут-Ан ще ме пусне да вляза. — Той наведе глава към Рейчъл и се усмихна отново: — Приятно ми беше да се запознаем, Рейчъл.

Елън положи усилие да не се обръща да го види как върви към лагера. Тя се насили да пие чая си, сякаш сърцето ѝ не играеше степ под гръдния ѝ кош.

— А какво ще кажеш за това? — попита Рейчъл веднага щом той се отдалечи достатъчно.

— За кое?

— Той къде е отседнал? В тази местност няма нищо наоколо, освен този лагер и вилата на Антъни.

— Той е точно във вилата на Антъни.

— Я гледай ти! Какво ще кажеш за това! — повтори отново Рейчъл.

— Защо повтаряш едно и също? По дяволите, вземи да си изпиеш чая и престани да правиш тази физиономия.

Рейчъл игриво се престори, че изтрива изражението от лицето си.

— Така по-добре ли е? Да не искаш да ми кажеш, че този мъж се е разхождал и просто случайно се е отклонил на три мили, за да поднесе цветя, и то на Джиджи.

— Няма нищо странно в това. Той просто харесва Джиджи. Има голямо сърце. — Ако някой бе казал на Елън как очите ѝ искряха, когато защитава Дърк, тя не би му повярвала.

— Сигурна съм, че е така, а от начина, по който му стоят и джинсите, бих предположила, че и нещо друго му е доста голямо. Блазе ти! — И Рейчъл въздъхна похотливо.

Елън дори не я чу. Тя си мислеше за симпатичното му изражение на малко момченце и за повехналия букет в ръката му.

СЕДМА ГЛАВА

След като Рейчъл си тръгна, Елън забърза към лагера. Като подминаваше бора, който беше на границата на обградената площ, тя си каза, че бърза заради работата, която имаше да върши. Настойчивият образ на Дърк и букетът му минаваха през съзнанието ѝ и когато стигна до полянката с енчеца, тя вече знаеше, че се самозалъгва. Бързаше именно заради Дърк.

Рут-Ан вдигна поглед, щом Елън нахълта през вратата.

— А-а, виждам, че вече знаеш, че той е тук.

— Откъде разбра?

— Изглеждаш, сякаш си била на състезание.

Елън набързо пооправи поотпусналия се кок и сложи длани върху зачервените си бузи. Нима беше толкова лесна за разгадаване?

— Трябва да подреда бележките си.

Тя бързо се запъти към бюрото, но впоследствие реши нещо друго. Какво става с мен, зачуди се тя. Не беше необходимо да оправдава действията си. Пък и кого ли заблуждаваше? В никакъв случай Рут-Ан. Тя спря в крачка.

— Къде е той?

— Мислех си, че няма да попиташ. — Намусената старица почти се усмихна. — Той е в дневната с Джиджи и рисуват картини.

Елън се завъртя през вратата и се спусна по коридора. Спря се само пред дневната, за да пооправи бялата си лабораторна престилка и да си поеме дъх. Дърк не трябваше да вижда нетърпението ѝ. С неговите мании за обвързване и ангажменти сигурно щеше да избяга чак в Париж или в Кънектикът, или там, откъдето беше дошъл.

Тя влезе в стаята и видя двамата рисувачи. Клюмнали горски цветя бяха втъкнати зад ушите на Джиджи, а главата ѝ беше наклонена на една страна, докато разглеждаше картината на Дърк.

— Какво ще кажеш, Джиджи? — попита Дърк.

Джиджи постави език между устните си и направи звук на отвращение.

— Пфу!

— Това ли е твоето обективно мнение или не обичаш натюрморти?

— Пфу! — каза Джиджи.

— Мисли се за голям критик на изкуството — каза Елън. Тя се приближи към тях с усмивка. — Да знаеш какво ѝ е мнението само за моите картини!

Елън си помисли дали не ѝ се струва, че вижда кехлибарени пламъчета да лумват в очите му. С привидно спокойствие тя вдигна картината на Джиджи от триножника. Абстрактната рисунка в червено леко наподобяваше сърце.

— Добре, Джиджи. Кажи на Елън име на картина — направи знаците Елън.

— Любов — отговори Джиджи.

Елън закачи картината на стената и сложи нов лист на триножника.

— Джиджи рисува пак. — Тя се обърна към Дърк, докато Джиджи внимателно подбра от кутията жълт цвят. — Винаги се удивлявам, когато Джиджи рисува — каза тя на Дърк. Но това, което ѝ се искаше да му каже, беше: „Липсваш ми“. Тя посочи към една картина в черно. — Тази картина тя нарича „Омраза“. — Всъщност ѝ се искаше да каже: „Прегърни ме“.

Дърк отиде до нея, за да може да разгледа работата на Джиджи. Елън пое треперливо дъх, когато раменете им се докоснаха.

— Невероятно — каза той. Това не се отнасяше за рисунките, а за начина, по който доктор Елън Станфорд го караше да се чувства уязвим.

— Ето тази е рисунка на нейната котка — показва му тя една рисунка в черно и бяло. Питаше се дали не може това разглеждане да продължи вечно.

Дърк се придвижи по-близо до нея, очевидно за да види по-добре картината.

— Не знаех, че има котка. — Това, което всъщност искаше да ѝ каже, беше: „Никога няма да забравя дъха на косата ти“.

— Тя я нарича Спот. — В момента, в който се обърна да го погледне, разбра, че бе направила грешка. Той беше там, до нея: лъжливият годеник, който някак си беше станал реален, хитрият

измамник, който някак си се беше добрал до сърцето ѝ. — Дърк. — Тихо изговорената дума прозвуча като молба и тя постави ръката си върху неговата.

Грижливо издигнатите прегради започнаха да рухват, щом той се втренчи в лицето ѝ.

— Елън. — Беше почти като въздишка. Той наведе глава, привлечен непреодолимо от устните ѝ.

Като допир на пеперуда неговите устни докоснаха нейните. Сладка, толкова е сладка, помисли си той и я притисна в прегръдката си, притегли я толкова близко до себе си, че усещаше биенето на сърцето ѝ. Устните ѝ се разтвориха да поемат неговите и за няколко забранени минути той отпи от забранения нектар. Лекият аромат на косите ѝ, усещането на тялото ѝ до неговото, вкусът и допирът на устните ѝ — всичко намери място в сърцето му и стана част от него.

Но след това една по една преградите дойдоха по местата си и преди страстните ѝ устни да могат до го опият и да му дадат лъжливо чувство за безопасност, преди посланието на тялото ѝ да го накара да повярва, че любовта е за него, той прекрати целувката.

— Елън! — Гласът му прекъсваше и той я притисна яростно до себе си, преди да я пусне. Забранено ти е, предупреждаваше го разумът му. Любовта е опасност, уязвимост, риск. Накрая той отдръпна ръцете си. — Довиждане, доктор Елън Станфорд.

— Остани — каза му тя, щом той се обърна да си тръгва.

— Не мога — усмихна ѝ се той тъжно през рамо. — Не трябваше изобщо да се връщам.

— Но се върна все пак.

— Да, вярно е.

— Не за да видиш само Джиджи, нали?

— Това не беше лъжа.

— Изглежда, доста лъжи ни разделят.

— Твърде много, Елън. — Той се обърна и сложи ръка върху бравата на вратата с надеждата, че тя ще го повика отново, но не се чу никакъв звук от стаята, с изключение на дращенето на Джиджи. Мина през вратата и я затвори безшумно зад себе си. Не се обръщай назад, промълви той на себе си, като прекоси празния коридор и излезе на въздух.

Елън гледаше затворената врата.

— Не, няма да плача! — каза си тя на глас. Изправи рамене и отиде до триножника, за да разгледа рисунките на Джиджи. — Той все ми прави услуги. Остава и да му пиша благодарствени писма. — След това се зачуди дали един ден тя нямаше да се превърне в един от ония учени, дето си говорят сами.

Като се убеждаваше сама, че е добре, че се е отървала от Дърк, тя се съсредоточи да описва деня на Джиджи. Само от време на време вдигаше пръсти да попипа устните си.

В момента, в който Елън се събуди, тя разбра, че нещо не е в ред. Лежеше в леглото си и се заслушваше. В лагера беше тихо — може би твърде тихо. Тя облече пенъора си и грабна едно фенерче от нощната си масичка. Мина на пръсти по коридора и надникна в спалнята на Рут-Ан. Вратата беше леко отворена и видя асистентката си, свита на топка в леглото си, да похърква леко.

Елън бързо премина през портала, който я изведе към спалното помещение на Джиджи. През лятото тя предпочиташе да спи отвън. Обезпокоено се втренчи напред да забележи фигурата на Джиджи в утринния мрак. Очите ѝ постепенно привикнаха към тъмнината и потвърдиха инстинктивното ѝ опасение: Джиджи я нямаше.

— Джиджи! — извика Елън, макар че не очакваше отговор. Тя влезе през вратата и освети с фенерчето постелята на горилата. Завивките ѝ бяха непокътнати. Те стояха, прилежно сгънати, в гнездото на Джиджи.

Елън се наведе върху дървения под и разгледа завивките. Липсваше любимият юрган на Джиджи, онзи с вълненото куче и котката от хасе. Полагайки усилие да избегне паниката, тя обходи оградата да търси откъде може да се е измъкнала. Лесно откри мястото, където оградата очевидно беше понесла тежестта на стокилограмовата горила.

Елън плю на петите си и изхвърча към централната сграда.

— Рут-Ан, събуди се! Джиджи е избягала. — Вече се беше преоблякла в къси панталонки, когато асистентката ѝ се втурна в стаята.

— Как се е измъкнала? — попита Рут-Ан. Макар че приличаше на сънлива рошава кукумявка без очилата си, тя беше напълно будна.

— Прескочила е оградата — каза Елън, навличайки памучната си блузка.

— Тя никога не го е правила преди.

— Знам. — Елън грабна един сак от горния рафт на гардероба си и сложи вътре санитарната си чанта за първа помощ. — Наближава възрастта на чифтосването. Вероятно просто обикаля из гората. — Изведнъж тя се вцепени. — О, не! — изрече тя почти на себе си.

— Какво има? — попита Рут-Ан.

— Мисля, че се сетих къде е отишла.

— Не ми се иска да го чуя.

— Помниш ли колко беше разочарована, след като Дърк ѝ донесе букета и си тръгна, без да ѝ каже довиждане?

Рут-Ан стегна още повече и без това сбръчканата си уста.

— Да.

— И знаеш също колко много обича да се вози на кола. Е, аз я изведох днес и когато минавахме покрай вилата на Тони, ѝ я показах и ѝ казах, че Дърк живее там. — Тя поклати самокритично глава и закопча ципа на чантата. — Никога не съм предполагала, че ще направи такова нещо.

— Може би просто си играе с нас. Нали знаеш как обича игрите.

— И ти не си вярваш на това, което казваш.

Елън погледна през прозореца.

— Вече почти се съмва. Щом стане достатъчно светло, обиколи района. — Тя се опита гласът ѝ да прозвучи оптимистично: — Просто в случай че наистина си играе.

— Добре. — Рут-Ан се престори, че вярва на тази вероятност. — А ти ще отидеш до вилата на Антъни Салинджър. — Беше по-скоро изявление, отколкото въпрос. — Жалко, че няма телефон.

— Да, и ще отида пеш, в случай че Джиджи е тръгнала неотдавна. Щом провериш района на лагера, върни се тук и чакай. Твърде е рано още да изпадаме в паника. И няма да викаме подкрепление, докато не е абсолютно необходимо. Не трябва да плашим Джиджи.

— Още в момента, в който го видях за пръв път, разбрах, че ще ни донесе неприятности.

Елън подмина тази забележка.

— Аз отивам в кухнята да взема малко храна. Рут-Ан, изчакай, докато се съмне и внимавай много. А ако Джиджи е там горе, аз ще помоля Дърк да ни докара с колата си.

— И ти бъди внимателна, и имам предвид не само в гората.

Елън подмина и тази забележка. Тя взе фенерчето си и сака и се запъти към кухнята. Набързо сложи няколко банана и шоколада в сака и излезе навън. Първите бледи лъчи проникваха през гъстата гора и клоните на дърветата бяха натежали от роса.

Елън безстрашно навлезе в гората. Бийч Маунтън от толкова отдавна ѝ се бе превърнала в дом. Тя познаваше всяко дърво и скала в радиус от пет мили от лагера. Ако не ставаше въпрос за изчезването на Джиджи, сигурно с удоволствие щеше да се отдаде на изследване на гората. Помисли си, че в ранния утринен час бе най-спокойно. Животните сега се пробуждаха, празнуваха новия ден с възторжени викове, а нощните животни бързаха из гората, търсейки своите леговища и бърлоги за почивка.

Елън включи фенерчето в гората, осветяваше възможните скривалища и викаше името на Джиджи. Тя подплаши едно зайче и семейство мушитрънчета, но от горилата нямаше и следа. Земята в гората бе настлана с компост — паднали дървета и листа от миналите сезони, така че дори да беше опитен следотърсач, пак не би намерила следи от горилата.

Елън изчисли, че се намираше на около миля от лагера, когато си позволи да си почине. Тя седна върху един пън да хапне парче шоколад. Виждаше потоците златиста светлина да се промъкват между върховете на дърветата, но клоните бяха твърде гъсти, за да пропуснат лъчите да докоснат земята. Бързо изяде импровизираната си закуска и поднови търсенето, като остави трохичките на двойка сойки.

Дърветата започнаха да се разреждат с приближаването ѝ към вилата на Антъни Салинджър. Един трън се закачи за ризката ѝ и когато тя се спря да се освободи, забеляза розов конец, останал на храста. Юрганчето на Джиджи, сети се тя. Забърза, вече сигурна къде ще намери избягалата горилка.

Имаше още роса по тревата, когато тя нахлу в двора на вилата.

— Джиджи! — извика тя и нещо на верандата се размърда.

През смях и сълзи Елън се затича към вилата.

— Джиджи — извика тя отново и този път онова нещо се надигна.

Държейки юрганчето си под ръка, краищата му се влачеха в праха зад нея, Джиджи се спусна на скокове към Елън.

— Джиджи радва вижда Елън — направи знаците Джиджи.

Вратата на вилата се отвори рязко.

— Какво става тук? — Дърк застана на верандата в чифт отрязани джинси.

Като го видя в този вид, с трескави очи и разрошена коса от съня, Елън му прости срива, който той причини в живота ѝ. Тя му прости моментните появи и изчезвания. Прости му и целувките, които свършваха твърде рано. Тя му прости страстта, която ѝ предлагаше и след това се дръпваше. Тя дори му прости неговата роля в бягството на Джиджи.

— Джиджи избяга — каза тя. Хвана горилата за ръката и я заведе на верандата.

— За да ме посети ли? — попита Дърк.

— Да — отговори Елън без много обяснения.

— Съжалявам, Елън. — Той посегна да докосне лицето ѝ, но Джиджи се намеси.

Като хвана ръката на Дърк, тя я вдигна към лицето си и след това я пусна да направи знаците:

— Джиджи намери мъж. Джиджи щастлива.

Елън почти завидя на горилата. Тя също изпитваше радост в присъствието на Дърк, но не можеше да я изрази по никакъв начин. Твърде много бариери имаше помежду им и твърде много тайни.

Той погали главата на Джиджи.

— Аз също те харесвам, Джиджи — каза Дърк. След това се обърна към Елън: — Ако знаех, че е тука, щях да ти я върна. — Той видя мокрите ѝ обувки. — Вървяла си през гората ли?

— Не знаех кога е избягала. Мислех, че ще я намеря по-близо до лагера.

— Влез вътре. Ще направя кафе и закуска, докато ти си изсушиш краката. — Той ѝ отвори вратата.

— Рут-Ан ни чака. Трябва наистина да се връщаме.

Но Джиджи беше на друго мнение. Тя хвана Дърк и Елън за ръцете и ги помъкна навътре. Направи на Елън знаци: „Джиджи

гладна. Много време няма храна“.

— Ето че съм принудена — каза Елън и разтвори чантата и извади плодовете. — Джиджи яде, след това се връща вкъщи — инструктира тя горилата.

Джиджи категорично завъртя глава.

— Не, Джиджи остане в дома на мъж. Джиджи обича мъж.

— Проблем ли ти създава? — попита Дърк. Макар че не знаеше знака за не, той разбра значението на упоритото клатене на главата ѝ.

— Изглежда, че си имам работа с влюбена горила — каза Елън. — Жалко, че ти не си една красива десетгодишна двестакилограмова мъжка горила.

— Само в едно отговарям на изискванията — че съм мъж.

Две са, помисли си тя. Освен това си и красив. Щом той се обърна към печката да приготвя кафето, отново съзря дванадесетсантиметровия му белег. Колкото пъти го видеше, потръпваше от това, което белегът символизираше — опасност, зверско насилие, тайни. Тя мечтаеше да има силата да очисти от гърба му издайническата улика. Може би ако нямаше белег, и бариерите щяха да изчезнат.

— Елън... — Тя осъзна, че Дърк ѝ говореше нещо. — Вече два пъти те попитах дали искаш яйца.

— Не, не искам яйца. Искам да зная кой си ти.

— Белегът ли?

— Да.

— Това е една стара рана и една стара случка, Елън.

— Разкажи ми я.

— Не, най-добре е да се забрави. — Той наля кафе в две чаши и ги донесе на масата. — Захар?

— Не ти ща захарта, искам истината.

— Не, Елън, не искам да те занимавам. — Как можеше да ѝ каже, че този белег беше медалът му за доблест, питаше се той. Как да ѝ каже, че символизира и триумф, освен опасност? Опасност ли? Той усети прилив на адреналин във вените си само при тази мисъл. Опасност в съчетание с предизвикателство бяха двете сирени, които го връщаха към работата всеки път. За миг се замисли, загледан в спокойствието на Бийч Маунтън. Колко е различно от всичко, на което съм свикнал, мислеше си той.

— Изглежда невероятно, че в този красив свят може да има толкова зло — каза той почти на себе си.

Елън наблюдаваше очите му, докато говореше. Той сякаш се взираше в кристална топка, която показваше миналото, освен бъдещето. Макар че седеше до нея на масата, беше отишъл там, където тя не можеше да го последва, на едно самотно място, със стая само за един.

Той вдигна чашата си и я погледна над ръба.

— Твърде много държа на теб, за да позволя да ти се случи нещо — каза Дърк.

— Аз съм голяма жена, Дърк, нямам нужда от попечители.

— Става въпрос за нещо повече. Бих искал да... — Той рязко пусна ръката ѝ. — Кафето ти ще изстине.

Елън се изправи.

— Това не е единственото нещо, което ще изстине. — Тя се опита да се усмихне любезно и да се задържи от своята страна на бариерата. Достатъчно нерви беше изхабила през деня. — Джиджи свърши. Би ли ни закарал до лагера?

— Разбира се.

Хладината помежду им се проникна в костите на Елън и тя потръпна. Дърк също сякаш я почувства. Той така здраво беше стиснал челюсти, че белегът му беше побелял.

Единствено Джиджи не усещаше хладината. Тя започна да пляска с ръце и да се преобръща презглава, щом разбра, че Дърк идва с тях. Зави юрганчето си като тюрбан на главата си и обяви на Елън:

— Джиджи носи хубава шапка одеяло.

Смехът им разсея напрежението. Дърк галантно им отвори предната врата.

— Заповядайте, дами, Росинант ви очаква.

Джиджи подскочи назад, щом видя Росинант.

— Кола играчка? — попита тя Елън.

— Не, Джиджи. Малка кола, не играчка — каза ѝ Елън със знаци.

Джиджи поклати глава.

— Кола играчка. Джиджи не се вози в кола играчка.

— Какво казва? — попита Дърк.

— Тя не се е возила на нищо друго, освен на огромния ми буик — обясни Елън. — Мисли си, че този мерцедес е играчка.

— Може би ако аз вляза пръв, тя ще ме последва — предложи той.

— Добра идея. — Елън се обърна към опъващата се горила. — Мъж ще се вози на малка кола. Елън вози. Джиджи вози също.

— Не. — Джиджи седна на земята и започна да скубе тревата.

Елън седна до нея.

— Моля те, Джиджи — направи тя знаците. — Голяма кола добра. Малка кола добра също.

— Малка кола лети? — попита тя.

— Не.

— Пфу! — Джиджи изплези език.

Дърк излезе от колата.

— Може аз да успея да я убедя.

— Струва си да опиташ. Аз ще превеждам.

Той седна между тях на пътя. Елън иронично си помисли, че ако някой ги видеше как седят и сериозно разговарят с горилата, сигурно ще се обади в лудницата.

— Кажи й, че колата е моя — каза Дърк. — Кажи й, че съм тъжен, защото не иска да се вози в моята кола.

— Ако искаш да ти повярва, по-добре направи печална физиономия.

Той изкриви устата си.

— Така добре ли е? Изглеждам ли достатъчно измъчен?

Елън нямаше време да отговори. Джиджи попипа лицето на Дърк.

— Мъж тъжен?

— Мъж тъжен — потвърди Елън. — Кола негова. Джиджи не иска вози на негова кола, той тъжен.

Джиджи свали юрганчето от главата си и сериозно го зави с него. Тя посочи към вълненото кученце и котето от хасе и направи знаците:

— Хубави животни. Утешат мъж.

Дърк едва сдържа усмивката си и погледна към Елън.

— Какво става?

— Не съм много сигурна. Но поне вече не клати категорично глава.

Джиджи докосна Дърк, след това стана.

— Хубава кола — каза тя със знаци.

— Да, Джиджи, хубава кола. Мисля, че ще я убедим, Дърк.

Джиджи им се усмихна широко, по горилски и възторжено направи някакви знаци. Елън прихна да се смее.

— Успяхме ли? — попита Дърк.

— Прекалихме дори. Тя ми каза: „Джиджи кара, направи кола лети.“

Той се изсмя.

— Ами какво ще правим сега.

— А-а-а... не знам. Това беше твоя идея.

— Да, но тя е твоя горила.

Елън се замисли.

— Пък защо не?

— Да не си мислиш това, което и аз си мисля?

— Погледни я, тя е интелигентна. Има координация. — Елън се усмихна на Дърк. — Никога ли не си учил някоя симпатична дама да шофира?

— Да, но не е тежала сто килограма и не е могла да изкривява стоманени прътове с голи ръце.

— Можеш ли да предложиш нещо по-добро?

— Бихме могли да отидем пеша.

— Да, разбира се — съгласи се Елън.

Тя обясни на Джиджи, че ще се върнат до лагера пеша.

Джиджи седна отново на земята и изплези език.

— Бедна Джиджи крака болят. — Тя посочи към краката си и тъжното си лице. — Бедна Джиджи. Уморено животно горила. Няма ходи.

Дърк погледна към Джиджи.

— Доколкото разбрах, каза не.

— Точно така.

— По дяволите, винаги съм мечтал да уча горила да кара кола.

Докато Джиджи седеше на земята и се цупеше, Дърк и Елън направиха план как тя ще седне между тях на предната седалка и ще й позволят да прави прости операции, така че да си мисли, че тя кара. Росата вече се бе вдигнала, когато тримата накрая се сместиха в малката кола и тръгнаха надолу по пътя.

С Дърк на кормилото и Елън като инструктор, Джиджи завъртя ключа на стартера и изсумтя от удоволствие, като чу мотора да тръгва.

След това вниманието ѝ бе привлечено от копчето на радиото. Ръцете ѝ бързо се движеха по таблото, докато „караше“ надолу по пътя.

Трите мили се сториха като тридесет на Елън и Дърк. Те се появиха в лагера с включени светлини, с работещи чистачки, с включена запалка и отопление, което запарваше краката им, а музиката на Ханк Уилямс проглушаваше ушите им с песента „Твоето невярно сърце“.

— Алилуя! — извика Елън.

— Амин! — каза Дърк.

— Умно животно горила — направи знаци Джиджи. Рут-Ан излезе навън да ги посрещне. Елън ѝ разказа произшествията им с пътуването и ѝ обясни накратко за Джиджи.

— Ще трябва да отида до Бенър Елк и да намеря майстор за оградата. Трябва да се укрепи, така че да не може да се прескача.

— Защо ви трябва да търсите майстор чак в Бенър Елк, като го имате под носа си? — попита Дърк, след като Рут-Ан и Джиджи влязоха вътре.

— Нима разбираш от огради?

— Да.

Това не я учуди. Ето още едно парченце от загадката, още една информация, която да ѝ помогне да разреши тайната на този мъж.

Тя погледна към голите му гърди, загорели от слънцето, към малкия белег на брадичката, към черните му очи, огрени в кехлибарено. Предпазливият глас в нея ѝ диктуваше да го отпрати. Казваше ѝ, че е опасно да остане до нея след всичко, което се беше случило помежду им. Аналитичната, разумна част от нея зовеше за помощ, докато романтичната ѝ част копнееше да се стаи под закрилата на прегръдката му.

— Остани да ми помогнеш — просто каза тя. Запита се дали молеше за помощ за оградата или за сърцето си.

Два часа по-късно Дърк и Елън стояха до дебелата ограда и металните стълбове, които бяха поръчали от Бенър Елк.

— Предполагам, че Джиджи има къде другаде да спи, докато оправим оградата — каза Дърк.

— Да, ще спи в зимното си помещение. — Елън се загледа в тежката маса от желязо. — Колко време ще е необходимо да стане това?

— Два дни, ако работя сам, може да свършим късно днес следобед, ако искаш да ми намериш помощник.

— Няма нужда да оставаш, Дърк. Ще намеря някой друг да сложи оградата. — Още докато го казваше, си мислеше, че ще минат доста дни, преди да намери екип да сложи оградата.

— Не, Елън, искам да остана.

Сърцето ѝ прескочи, но гласът на разума ѝ подсказа да не се доверява много на думите му.

— Тогава аз ще ти помогна.

— Ще можеш ли да се справиш с чука и кирката, за да изкопаеш дупки за стълбове?

— Мога да се справя с всичко, което реша. Ако аз ти помагам, най-вероятно да не свършиш днес, но няма значение. Да спи в зимното си помещение през ясните летни нощи ще е добро наказание за Джиджи.

Работата един до друг под жарещото слънце ги свърза още повече. Дърк все повече започна да се възхищава от Елън, когато тя се захвана за тежката работа със същия устрем, с който я беше виждал, че работи научната си работа. Пот се стичаше по страните ѝ, влажни къдрици прилепнаха по челото ѝ.

— Защо не беше до мен, когато бях в Милано? — възкликна той.

— Тогава бях прощъпалник с чука — пошегува се тя. — Какво си правил в Милано?

— Помагах на калугерките от доминиканския орден да строят ограда.

— Не може да си бил в манастир!

— Да, представях се за калугерка.

— Като изключим очевидните разлики, поне наболата ти брада не те ли издаваше?

— Сестрите ме криеха. Те измислиха някаква трагична история за това как съм паднал и съм обезобразил лицето си в тенджерата с манджа. Наричаха ме сестра Грендел.

— А от кого се криеше?

— Доколкото си спомням, от една побесняла любовница. — До този момент той беше казвал истината, но реши да не разваля деня, споменавайки за организираната престъпност.

— Хей — отбеляза той мимоходом, — да не смяташ да свиеш всичките пирони.

— Да свия пироните ли? Откъде се взе такъв южняшки израз у един кънектикътски любител на китове?

— От чичо ти Вестър, разбира се. Помниш ли скандалната игра на карти в заведението на Хък Хенри?

— Че как ще я забравя.

— Чичо Вестър обвини Хък, че свива всичките асове.

— Ако добре познавам Хък, това вероятно е било вярно.

— Да, два от тях бяха в ръкава му.

Елън избърса лицето си с опакото на ръката си.

— Няма ли никак да си почиваме от този изнурителен труд или искаш да ме убиеш на място?

— Аз си мислех, че ти си шефът.

— Защо не каза така по-рано! — Тя захвърли чука и килна шапката си на една страна. — Хайде да видим кой пръв ще стигне до хладилника. — Тя се стрелна пред него като светкавица. — Който последен изкачи хълма, губи.

Той я наблюдаваше как тича и се наслаждаваше на гледката на стройните ѝ крака и стегнатите ѝ бедра. След това остави инструментите си и спринтира покрай нея с дълги гъвкави крачки и когато тя пристигна, зачервена и задъхана, той вече небрежно се беше облегал на кедровия стълб на верандата.

— Госпожице, ако смятате да сте в крак с мен, ще трябва доста да потренирате.

Отмятайки глава назад и със скръстени ръце, тя ядосано отвърна:

— Престани с обидите, господине, или ще кажа на татенцето да те напердаши — засмя се тя, влизайки в тон с него.

— Не може ли първо да си изпием лимонадата?

Тя се престори, че се замисля.

— Предполагам, че може — съгласи се накрая.

Той се изсмя.

— Предполагаш, а? — Като грабна ръката ѝ, той я повлече през вратата. — Хайде, скапанячко, да вървим, преди да съм умрял от жажда.

Шегите и закачките продължиха, докато си сипваха леденостудената лимонада и бършеха потните си лица в кърпата за

съдове.

— Какво е това? — попита Дърк. Кърпата за чинии имаше надпис, който гласеше:

„ЦЕЛУНА ЛИ ДОМАКИНЯТА ДНЕС?“.

— Къде е домакинята? — Той се престори, че търси из кухнята, след това изведнъж придърпа Елън в обятията си. — А-а-а, ето я домакинята! — И докосна с ледените си устни челото на Елън. — Хубава домакиня — каза той, имитирайки Джиджи. — Дяволски добра дърводелка също е тя. Прави чук лети.

Ако не беше казал тези смешни неща, тя сигурно щеше да политне към загорялото му тяло и да примре от удоволствие. Добре че я пусна навреме, иначе щеше да го придърпа на пода на кухнята и да го погълне. Тя реши, че животинският магнетизъм или физическото привличане, или каквото и да бе това, което изпитваше, я караха да обезумява.

Дърк хвана ръката ѝ и игриво я задърпа през вратата.

— Хайде, скъпа моя. Чукът ти те чака.

— Робовладелец — каза тя. Един гласец в нея я поправи: „Любов моя“. Тя го последва под горещите лъчи. Ако това можеше да се нарече с нещо, то бе любов. — Не, не. — Тя несъзнателно изрече думите на глас.

— Каза ли нещо? — попита той.

— Казах, че ти обявявам състезание до оградата. — Тя издърпа ръката си от неговата и изтича напред. Не можеше да понася допира му повече, като знаеше колко отдалечени бяха един от друг, разделени от тайни и огради.

Той усети промяната в нея и разбра, че под прикритието на веселите им шеги и тя се бореше със същото чувство, с което се бореше и той. Започнаха да работят, но помежду им се беше създало напрежение. От време на време чукът на Дърк замлъкваше, когато той се заглеждал в Елън. И макар че изглеждаше погълната от работата си, тя не можа да го заблуди. Той виждаше напрежението по лицето ѝ, усещаше силното привличане на страстта им. Не трябваше да остава тук. Чак сега го разбра. Но вече беше твърде късно. Беше преминал

точката, от която нямаше връщане назад. Чувствата, на които беше дал воля в Лорънс, сега излизаха извън неговия контрол. Трябваше да я има, просто трябваше. Това, че любовната история щеше да е само едно лято, вече нямаше значение. Това, че трябваше да се раздели с нея и да носи завинаги образа ѝ, запечатан в сърцето си, не беше важно. За кратко време доктор Елън Станфорд щеше да бъде негова. Те щяха да изпитат краткотрайно удоволствие и да се разделят като двама зрели възрастни.

Той познаваше Елън. Познаваше извивката на бузите ѝ, маниера на главата ѝ. Знаеше как изглежда червеникавозлатистата ѝ коса на слънчева светлина и какъв беше огненият ореол, който образуваше на лунна светлина. Със затворени очи можеше да усети формите на тялото ѝ. Беше я виждал весела и засмяна, горда и силна. Той знаеше, че тя може да се справи с всичко, дори и с раздялата.

ОСМА ГЛАВА

— Да приключим за днес — каза Дърк, като остави чука си в кутията за инструменти и се протегна. Беше четири часът и следобедното слънце огряваше потното му тяло. Елън го погледна и си помисли, че пред Дърк всички намазани с лосион за загар модели изглеждаха определено мижави.

— Добре — съгласи се тя и остави своя чук в кутията за инструменти. — Предполагам, че ще си отидеш във вилата в планината.

— По-удобно ще ми бъде да остана тук, докато си свърша работата.

Тя спечели време, докато прибираще косата си от челото. Нима това беше същият човек, който правеше всичко възможно да стои далеч от мен, запита се тя. Какво се беше случило?

— Има една свободна стая във вилата, а също и едно бунгало в лагера — каза тя. — Понякога гостите остават тук да преспят, роднини, журналисти, научни работници.

— Бунгалото става. — Той погледна към разнищените си отрязани джинси. — Ще отида само до вилата на Тони да взема някои неща. — Той подаде ръката си. — Ела с мен, Елън.

Тя първо погледна ръката му, след това се взря в очите му. Кехлибарените пламъчета пак играеха в тях — същите пламъчета, които я бяха помамили в Лорънсбърг. Инстинктивно разбра, че протегнатата ръка означаваше нещо повече от покана да го придружи да си вземе други дрехи. Прочете го в погледа му, но искаше той да изрече и думите. Трябваше да бъде съвсем сигурна, че това, което се случи във фермата на чичо Вестър, нямаше да се повтори тук, на Бийч Маунтън. Този път нямаше никакъв бял жребец, който да я отнесе след отказаната любов.

— Защо? — попита тихо тя.

— Мисля, че се досещаш.

— Искам да чуя думите от теб.

Той се усмихна бавно и лениво.

— Писмено показание ли искате, докторе? — Усмивката смекчи остриите му думи.

— Какво ще направиш, ако отговоря с да?

Нещо в походката му, докато бавно и решително се приближаваше към нея, ѝ напомняше на лъв, на гъвкавата котка на джунглата, царя на животните, дебнеш жертвата си. Тя се усмихна. Най-малко сега се чувстваше жертва, тя тръпнеше от живот, възбуда и радост.

Дърк се спря чак когато се приближи дотолкова, че се видя белегът на бузата му. Той обгърна нежно лицето ѝ с ръце и го придърпа, за да се вгледа в очите ѝ.

— Единственото нещо, което ще кажа, е: дай ми лист хартия.

— Сигурен ли си? — въздъхна тя дълбоко. — Веднъж ти каза, че не искаш да се захващаш с лятна авантюра.

— Някои неща се казват, а после не се спазват.

— Сигурен ли си?

— Да. — Палците му проследяваха линията на челюстта ѝ, докато говореше. — Научих някои неща за себе си, Елън.

— И това си го казвал преди — усмихна се тя.

— Открих, че храня чувства, които са твърде силни, за да бъдат отхвърлени. Разбрах, че трябва да те имам, независимо от последствията.

Думите му оттекоха в сърцето ѝ. *Независимо от последствията.* Удивляваше я колко много си приличаха с Дърк. Той беше изразил именно нейните чувства. Тя знаеше, че работата ѝ изисква пълна всеотдайност. Тя знаеше, че в плановете ѝ нямаше място за съпруг и семейство. Освен това Дърк си имаше свои тайни — име, минало, което предпочиташе да крие от нея. И въпреки всичко тя го желаше. Тя желаше да познае допира на ръцете му върху тялото си. Искаше да чувства неговите устни върху кожата си.

— Да, ще дойда, независимо от последствията.

Сега беше негов ред да задава въпроси.

— Сигурна ли си? Сигурна ли си, че искаш лятна авантюра без ангажименти?

— Да — отговори Елън. Тя постави ръцете си върху неговите и ги притисна към лицето си. — Съвсем съм сигурна.

Той се наведе към нея и леко я целуна. Целувката лъхаше на слънце и бор и сол от потта. Беше една миниатюрна светкавица, прелюдия към бурята, която щеше да последва. Той пусна устните ѝ и взе ръката ѝ.

— Готова ли си, Елън?

— Само трябва да се обадя на Рут-Ан и Джиджи.

Заедно те изкачиха хълма. Дърк изчака под сянката на един бор, а Елън влезе в сградата. Тя свари Рут-Ан в кабинета.

— Джиджи спи ли? — попита Елън.

— Да, днес е много послушна. Знае, че не е трябвало да бяга. — Рут-Ан смъкна очилата си на носа и изгледа Елън. — Как върви работата с оградата?

— Още не сме свършили. Вероятно ще ни е необходим поне още един ден. Дърк ще остане в бунгалото за гости, докато привърши работата.

— Необходимо ли е да го прави? Та той живее на не повече от три мили оттук?

— Не, не е необходимо, но аз го искам. — Елън говореше тихо. Тя вече беше решила, че няма смисъл да държи връзката им в тайна. Беше твърде голяма, за да се крие, а освен това беше твърде близка с асистентката си да пази тайни от нея. Пък и Рут-Ан знаеше всичко, което се случваше в лагера. Тя не беше глупачка.

— Вече знаеш мнението ми — каза Рут-Ан. Тя свали очилата си и започна да бърше и без това чистите стъкла.

— Да.

Тя върна очилата на носа си.

— Надявам се, че знаеш какво правиш, това е всичко.

— Не се притеснявай за мене, Рут-Ан. Ние с Дърк ще се върнем...

— Няма защо да ми обясняваш. Не съм ти майка. — Рут-Ан я изпрати до вратата. — Хайде, отивай, аз ще се справя с Джиджи. И без това много я глезиш. Днес цял ден се опитва да ме изнуди да ѝ позволя да кара буика.

Елън се изсмя.

— Да не си посмяла.

— Не се притеснявай, не съм толкова мекушава като някои наши общи познати.

Елън излезе от канцеларията и тръгна към Дърк.

— Готово ли е, любов моя? — попита той.

— Нали бях захарче?

Той я прегърна през раменете и я поведе към колата си.

— Онова беше наужким, това сега е истинско.

Когато наближиха вилата на Тони, на Елън ѝ се стори, че планината никога не бе изглеждала по-красива. Приличаше на хубав стар воин с обрулени страни от камък, с пояс от стройни борове и венец на победата от енчец. Тя реши, че мизансценът беше подходящ за едно любовно преживяване.

Дърк паркира Росинант в сянката на вилата.

— Ето че пристигнахме. — В мрака на колата той се обърна да я погледне със странно светнали очи. Това беше достатъчно — тези прости думи и един поглед.

Те не разбраха кой пръв започна, но изведнъж се озоваха в прегръдките си по средата между двете седалки, притискайки се — устни в устни, тяло в тяло — и запечатаха съдбата си с целувка. Тя вкушваше солта по неговите устни, усети вятъра в косите му. Ръцете ѝ неспокойно обходиха гърба му, докато намериха това, което търсеха — назъбения белег. Съвсем нежно тя проследи очертанията му, а устата ѝ се отвори, за да приеме езика му. Тя изохка, като усети твърдината на езика по нежния сатен на устата си, което предизвика буря в душата ѝ. Дъхът им се смеси, докато езиците им танцуваха танца на любовта — безспирно проучване и разгорещена прелюдия към приближаваща интимност.

Без хладината на климатична инсталация, макар и в сянката на бора, колата се превърна в пещ. Пот изби по челото на Елън и се стече на поточета между гърдите ѝ, както беше в прегръдката на Дърк. През тънката материя на блузката си тя усещаше голия му запотен гръден кош да диша тежко.

Той издаде някакъв гърлен звук и премести устата си на сантиметри от нейната.

— Желая те, Елън, но не по този начин. Искам да те имам както трябва, с наслада. — Той хвана ръката ѝ и почти грубо я издърпа от колата.

Тя охотно го последва през поляната, но щом подмина вилата, дръпна ръката му и той се спря.

— Чакай — задъхана му се усмихна тя. — Къде ме водиш?

— Знам едно местенце. — Гласът му беше загрубял от потисната страст. — Върви след мен.

В този момент тя би го последвала до края на света. Усмихна му се и очите ѝ му казаха всичко.

Безмълвно той я поведе през горичката зад вилата на Тони Салинджър. Дърветата образуваха покривало над главите им и той я доведе до едно езерце, което блестеше като скъпоценен камък сред боровите, дъбовете и върбите. Когато заобиколиха по брега на езерцето, те стигнаха до една естествена беседка, образувана от стена от заплетени мискетови лози и избуяли диви рози.

Спряха се, щом влязоха в беседката, хванати за ръце и загледани един в друг. Всичките тези дни на очакване, дългите самотни часове се бяха отпечатали върху лицата им. Не бързаха да се прегърнат, а стояха неподвижно, изпитвайки удоволствие от напрегнатия момент на очакването, когато усещаха прекрасните тръпки на страстта да завладяват телата им.

Той бавно посегна да докосне нежните къдрици коса, които се бяха изплъзнали от нейния кок и очертаваха лицето ѝ.

— Цял живот съм мечтал да съм с жена като теб в място като това.

Тя сложи ръката си върху неговата и я потри в бузата си.

— Нима мечтите се сбъдват?

— Само ако направим необходимото. — Дърк, този мъж, свикнал на ударите на съдбата и жестокостите на живота, се зае да осъществява мечтата си.

Със самообладание, което никак не осъзнаваше в момента, той остави ръцете си да проследят очертанията на тялото ѝ, като започнаха от лицето, плъзнаха се към врата, преместиха се върху раменете и надолу по протежение на ръцете. Мощните му загорели ръце след това се придвижиха обратно нагоре по ръцете ѝ към гърдите, където се спряха върху всяка една да я опипат. През материята на блузката мачкаха и дразнеха зърната, докато те се стегнаха и щръкнаха. Тя оплете ръце в тъмните му коси, когато той наведе глава и отвори уста над едната гърда. Ръцете му продължаваха да мачкат едната гърда, а езикът му намокри дрехата ѝ над зърното — на другата и то се превърна в тъмна омайна розова пъпка, видима през тънката блузка.

Ръцете ѝ се движеха из косата му и го придърпваха към нея, а главата ѝ се отметна назад. Горещи светкавици се стрелнаха по тялото ѝ, когато той я пое в устата си. Усещането се подсилваше от триенето на мокрия плат по гърдите ѝ. Главозамайващият аромат на диви рози изпълни ноздрите ѝ, когато Дърк се премести от едната и намирайки я, я засмука.

Когато накрая той вдигна глава, тя беше премаляла от страст. Усети ръцете му бавно да разкопчават блузата ѝ.

— Харесвам тази нова мода — каза той с глас, пресипнал от страст.

— Тази сутрин нямах време да слагам сутиен. — Ръцете ѝ се придвижиха към черните косми на гърдите му, поизрусели по краищата от слънцето. Тя усещаше твърдата им повърхност, докато ръцете ѝ проучваха плътта му в еротични кръгове.

— Това беше първото нещо, което забелязах сутринта — каза той, — когато дойде да търсиш Джиджи. Цял ден днеска ме влудява. — Той смъкна блузката от раменете ѝ и я пусна да падне свободно на земята. Хващайки лицето ѝ с ръце, той я подкани да се приближи, докато голите им гърди се докоснаха. Устата му се спусна към нейната и я обсипа с горещи мокри целувки, като същевременно триеше гърдите си в нейните. Чувствителните ѝ зърна, вече възбудени от езика му, с болезнена готовност се свиха от масажа на острите косъмчета на гърдите му.

Устата му се плъзна върху нейната, навлажни устните ѝ, вкусваше ги, дразнеше ги, а ръцете му закачиха ластика на панталонките ѝ и ги свалиха ниско на бедрата. Тя с няколко гъвкави движения ги спусна още по-ниско и те накрая се приземиха върху тревата. Той я притисна близо до себе си, за да почувства твърдостта му през тънката коприна на гащичките си.

Бедрата му се търкаха в нейните с растящо нетърпение. Той я положи върху земята и се освободи от дрехите си с едно плавно движение. Ароматът на лятната трева и на диви рози сякаш я опиваше, когато почувства твърдото му тяло върху себе си. Той се търколи на една страна и се облегна на лакът, за да извади фибите от косите ѝ. С едно движение на силната си ръка разпусна косите ѝ и ги разпиля като пламък върху тревата.

Той се наведе и зарови лицето си в ароматната ѝ коса. Копринените ѝ къдрици галеха устните му, докато ръцете му се движеха надолу по краката ѝ и премахнаха последното парче плат, което ги разделяше.

Той се надигна върху нея и се вгледа в очите ѝ.

— Желая те повече, отколкото съм предполагал, че мога да желая някого — прошепна.

Главата ѝ нетърпеливо се мятеше наляво-надясно.

— Люби ме, люби ме, Дърк...

Светът се наклони, когато плътта му навлезе в нея. Той беше кадифе, а тя сатен и двамата започнаха извечния танц на любовта. С влудяваща бавност се движеха в синхрон сред петнистите сенки на късното следобедно слънце, докато древният ритъм не прерасна в лудешко пулсиране. Слънцето слезе от небето и се разтопи вътре в Елън, когато Дърк я разтърси като светкавица и гръм. Раменете ѝ се деряха в тревата, когато тя посрещаше яростта на бурята със страст, равна на неговата.

Глухият му вик огласи беседката, когато двамата се вплетоха в бурята заедно. Тя се изви високо към неговите мощни тласъци, ръцете ѝ се впиха в напрегнатия му гръб и главата ѝ се отметна назад върху ароматната трева. Тялото ѝ потръпна от завършека, с който той напои тялото ѝ с последния изблик на любовта си.

Отмалелите им крака се преплетоха, когато той се отпусна върху нея изнемощял. Бузата му почиваше върху косите ѝ, а потният му гръден кош натискаше гърдите ѝ.

— Елън? — Гласът му беше приглушен от косата ѝ.

— Ммм...

— Вече почвам да си мечтая лятото да бъде вечно.

— Аз също.

Двамата останаха вкопчени един в друг и безмълвни, докато слънцето почна да розовее на западния хоризонт и той от само себе си излезе от нея. Премести се и се повдигна на колене, издърпвайки я след себе си.

— Последвай ме, любов моя — подаде ѝ той ръката си.

Тя подаде своята и се пошегува:

— Ти все така казваш.

— Винаги съм искал някоя красива жена да изпълнява желанията ми.

— Която и да е жена ли?

— А-а-а, не, само червенокосите.

— Кой червенокоси?

— Само тези, които живеят в Бийч Маунтън и учат горилите да говорят. — Без предупреждение, той я вдигна на ръце и загледан в лицето ѝ, заговори сериозно: — Само тези, чиято коса ухае на горски цветя и чието тяло кара мъжете да забравят.

— Да забравят какво? — Зелените ѝ очи потърсиха отговор в неговите черни очи.

Слънцето слезе още по-ниско, миризмата на дивите рози стана по-отчетлива в неподвижния вечерен въздух и той свали още една бариера.

— Злините, на които е способно човечеството. Причината, за да има затвори и войни. — Очите му станаха по-тъмни от нощта и той добави още една истина към откровението си: — Причината за моята самота.

Тя нежно вдигна ръка и докосна мъничкия белег на брадичката му.

— Радвам се, че те накарах да ги забравиш.

Той вдигна рамене, сякаш с това движение можеше да отърси мръсотията на света. Изведнъж се засмя и с това подплаши двойка кардинали.

— Да не си пилеем времето — рече и закрачи бързо към езерцето.

— Изразяваш се като леля Лоли.

— А ти откъде мислиш, че съм заел този израз? Тази жена има свой начин на изразяване.

Когато той стъпи с крак във водата, тя разбра намерението му.

— Дърк, студено е! Дори и през лятото тези планински езерца са ледени.

— Къде ти отиде страстта за приключения? — Той навлезе по-дълбоко, докато водата стигна до бедрата му. Наведе се бързо и потопи гърба ѝ във водата.

— Дърк Смит Колдуел Трети! Пусни ме бързо!

— Бенедикт — каза той спокойно и я пусна във водата. Тя изскочи на повърхността, като плюеше и едва си поемаше дъх, но токът от студената вода не бе нищо в сравнение с онзи, когато чу името му. Тя отметна мократа коса от очите си и впи поглед в него.

— Бенедикт ли? Наистина?

Той кимна.

— Да, Бенедикт.

Извърна се, изви тялото си и се гмурна перфектно във водата. С няколко силни замаха се озова в средата на езерцето.

— Върни се тук! — извика тя след него. — Не можеш да оставиш нещата така.

— Ела да ме хванеш — извика той с дяволита усмивка и след това отново се потопи.

Кръвта пулсираше в ушите ѝ от новата информация, а тялото ѝ още гореше от неотдавнашното любене и Елън реши, че езерцето в края на краищата не беше толкова студено. Тя сви тяло, изпъна го в майсторски скок и заплува подир него.

Изведнъж почувства, че нещо я дърпа за крака. Макар и под водата, допирът на Дърк предизвика тръпки. Преди да потъне, тя пое дълбоко въздух. Ръцете му малко по малко се плъзнаха по тялото ѝ, докато стигнаха до кръста. Водата изкривяваше чертите му и си играеше с гъстите му черни коси. Ръцете му я насочваха, докато тя доплува по-близо и телата им се докоснаха. Той наведе глава, за да я дари с една подводна целувка — съвсем лек допир на устни в устни, след което, силно притиснат в нея, се стрелна на повърхността. Елън разтърси глава, да премахне косата си от очите.

— Значи обичаш да се закачаш, така ли? — Тя посегна към него и го потопи.

Вместо да излезе на повърхността, той хвана глезена ѝ и я дръпна под водата. Отблясъци от залеза позлатяваха телата им в играта им в езерото като две деца на природата. Смесеният им смях отекваше в неподвижния въздух и веселият му екот звучеше така естествено, че две сърнички, дошли до брега на езерцето за спокоен вечерен водопой, за момент просто вдигнаха глави и като не сметнаха, че има опасност, продължиха да пият.

Освежени от плуването и ободрени от смеха, Елън и Дърк се хванаха за ръце и импулсивно се насочиха към плиткия бряг на

езерцето. Той се спря, когато водата стигна до коленете им, и погледна надолу към нея. Повдигна пръст и очерта скулата ѝ и брадичката.

— Толкова си красива — продума тихо. — Ти си толкова красива. — Наведе се и последва пътя на пръста си с език, излизвайки капчиците вода по лицето ѝ. Устните му напипаха вдлъбнатината на гърлото ѝ и се спряха там, прилепени към нежната кожа, която пулсираше от внезапното ѝ бясно сърцебиене.

Нова радост я обзе, когато той я вдигна на ръце и я понесе към брега. Тяхната беседка сега беше обляна в лилаво и въздухът там беше натежал от аромата на розите.

Той застана, загледан в лицето ѝ.

— Обичам тези планини. — А искаше да каже: „Обичам те“.

— Завинаги ще запомня аромата на дивите рози — промълви тя, а всъщност искаше да каже: „Завинаги ще запомня теб“.

Той я положи на тревата, като пусна мокрото ѝ тяло да се хлъзга по неговото. Когато краката ѝ докоснаха земята, тя вече усети пулсиращото му мъжество и собствената си нарастваща страст. Те сплетоха ръце и се вкопчиха един в друг ожесточено, без да се целуват, оставиха телата си да си предадат взаимното си желание.

Тревата ги посрещна, когато се отпуснаха на земята, и те се претърколиха многократно, опипваха се, притискаха се, докосваха се, без желание да се разделят. Без желание да се разделят завинаги.

Накрая се спряха, Дърк легеше върху Елън и дишаше остро. Той застана на една страна и нежно махна стръкчетата трева, които бяха полепнали по още мокрото ѝ тяло. Допирът му предизвика тръпки по гръбнака ѝ и тя се изви към ръката му.

Безмълвно той остави пръстите си да преминат по гърдите ѝ. Лицето му се изпълни с удоволствие, като видя мигновената реакция. Той наведе глава и хвана назрелите връхчета между зъбите си и леко ги подръпна. Елън зарови глава в косите му и позна възвръщането на разкошното усещане.

Устата и езикът му се наслаждаваха на тежките, изпълнени с любов съкровища, докато тя се гърчеше от допира му. Той разтвори краката ѝ и търсецата му уста се придвижи по-надолу. Езикът му оставяше поток от течен огън по дирите си. Проникна във вдлъбнатината на пъпа ѝ, изследва меките кафяви косъмчета по стомаха ѝ.

Когато тя съвсем се отпусна от майсторското му любене, той се търколи по гръб и я придърпа върху себе си, нагласи я върху твърдото си мъжество. Светът сякаш експлодира и тя отново обезумя от страст.

Времето спря за Елън и Дърк, когато телата им си говореха на езика на любовта, на върха на Бийч Маунтън. Те и двамата си мислеха, че това е великолепно начало на една лятна авантюра, но знаеха и нещо повече. Тяхната връзка бе продиктувана от сърцето, бяха свързани с нещо повече от всякакви изречени обещания. Събираха се двете им самотни души, свързваха се двама страхотни лъжци, които бяха завладени от любовта, макар да отричаха съществуването ѝ.

Луната отдавна беше се качила нависоко, когато, заситени, те си тръгнаха от беседката. На лунна светлина се отправиха към вилата на Антъни с измачканите си дрехи в ръце.

Дърк отвори вратата и ѝ направи път.

— Няма нужда да се връщаме в лагера тази вечер — каза той.

— Няма наистина — съгласи се тя.

— Колата може да ги обезпокои.

— Те вероятно вече са заспали.

— Искаш ли да запаля лампата? — попита той. Вилата беше огряна от поток лунна светлина през голямата капандура по средата на стаята.

— Няма смисъл да се подобряват природните дадености — каза тя.

Очите му заискриха, когато погледът му обходи тялото ѝ.

— Наистина — съгласи се той, — природата е надминала себе си. — Той направи крачка към нея.

Тя вдигна ръце, смеейки се.

— Дърк, ти никога ли не огладняваш?

— Гладен съм единствено за теб. — Той се наведе към нея и гризна вратлето ѝ.

С престорено раздражение тя скръсти ръце върху голите си гърди.

— Смяташ ли да ме нахраниш или ще се наложи да открадна Росинант и да избягам надолу към лагера.

— Разсейваш домакина. — Той отиде по гардероба и извади оттам синя дънкова риза. — Ето, облечи това, или никога няма да стигнем до ядене.

Тя сръчно хвана подхвърлената риза и се запъти към банята. Във вилата на Антъни се чувстваше като у дома си. Той ѝ беше приятел и довереник, откакто се бе преместила да живее в Бийч Маунтън.

— Недей да правиш яйца, мразя яйца — извика му тя.

Въпреки това Дърк направи именно яйца. Той притежаваше много умения, но готвенето не беше едно от тях. Неговото здраво, стегнато тяло не беше резултат на готварското му умение, а по-скоро на навика му да се упражнява редовно и да яде естествени храни.

Когато Елън се върна от банята, облечена в ризата на Дърк, която беше закопчала наполовина, така че се виждаше горната част на гърдите ѝ, тя видя на масата поднос с пресни плодове — обелени портокали, нарязани ябълки, банани и грозде, един хляб и чиния с яйца.

Дърк, обут в нов чифт отрязани джинси, ѝ предложи стол.

— Заповядай на това скромно угощение. — Той хвана ръката ѝ и целуна вътрешната страна на китката ѝ, преди да седне от другата страна на масата.

— Яйца! — възмути се тя.

— Моят специалитет. — Той загреба обилно от тях. — А кой е твоят? — Хитро ѝ се ухили той. — Имам предвид в готвенето.

— Аз съм учен, аз не готвя — отговори тя спокойно и се обслужи с плодове. — Защо мислиш Бог е създал Бети Крокър и Сара Лий?

Той се изсмя.

— Добре че не смятаме да се обвързваме задълго, иначе ще умрем от глад.

— Много добре наистина — каза тя, но думите ѝ прозвучаха фалшиво и вкусът на плодовете в устата ѝ стана такъв, сякаш ядеше трици. Тя облегна лакти върху стъклената маса на Антъни. По-добре е да не се говори за такива неща като постоянство и ангажименти, помисли си тя. Те бяха взаимно изключващи се при краткосрочните авантюри. — Откъде се познаваш с Тони? — попита тя. Това бе една безопасна тема, помисли си. Тема, която гарантираше, че пулсът ѝ няма да се учести и че няма да се породят налудничави мисли.

— С Тони се запознах в Испания, на Коста дел Сол. — Дърк се засмя при спомена. — Неговата яхта беше закотвена в едно пристанище в Малага. И двамата се връщахме от риболов. Той беше с празни ръце, а аз имах достатъчно улов да нахраня половината

население на Испания. Поделих рибата помежду ни и оттогава сме близки приятели. Тони е забележителен човек.

— Наистина е забележителен. Не са много хората, които са успели да спечелят първия си милион, преди да навършат тридесет години и да се оттеглят на четиридесет и пет. — Тя огледа стаята. Простият ѝ външен вид беше подвеждащ. Съвременна мебел от хром и стъкло, бели плюшени килими, китайски порцелан и изваяни орнаменти от нефрит — всичко това беше проява на скъпия, изтънчен вкус на собственика. Елън насочи вниманието си отново към Дърк. Тя добре знаеше защо Тони може да се е озовал в Испания — той ходеше където му скимнеше. Но Дърк? Щеше ли да узнае още някоя подробност, с която да попълни празните места в мистериозната картина на живота му?

— А ти защо беше в Испания?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че живеях в друг манастир и се представях за монахиня.

— Не.

— Така и предполагам. — Той погледна през прозореца към потъмнялата гора. Канеше се да разчупи парченце черен хляб в ръцете си, но изведнъж се спря, като че ли се мъчеше да вземе решение. Внезапно той се обърна към нея: — Бях там по работа.

Елън до този момент не бе осъзнала, че бе затаила дъх. Тя облекчено въздъхна. Първо научи истинското му име, а сега и работата му. Тя ликуваше. Изглежда, тази вечер сякаш беше улучила голямата печалба.

— И каква е работата ти, Дърк Бенедикт? — попита тя тихо.

В тъмните му очи се прокраднаха весели пламъчета. Той бавно постави хляба на масата и се пресегна през масата. Хвана двете ѝ ръце и ги обърна. Палците му проследиха бледата мрежа от венички от вътрешната страна на китката ѝ.

— Имам да направя едно признание — каза той.

— Какво е то? — попита тя, затаила дъх.

— Нещо, което отдавна искам да споделя с теб. — Палците продължаваха чувственото си опипване.

Дали това ще обясни белега? — питаше се тя. Дали ще обясни и неговото мълчание?

— Можеш всичко да споделиш с мен.

Без да пуска ръцете ѝ, той стана и заобиколи масата. Вдигна я на крака, за да се взре дълбоко в очите ѝ.

— Имаш сок от грозде на най-провокиращото местенце.

— Ах, ти... — Тя даде израз на раздразнението си, че още веднъж се бе скрил зад стената на потайността, но главата му се наведе към нейната и тя почувства езика му да обърсва ъгълчето на устата ѝ. Раздразнението ѝ се превърна в удоволствие от допира, тръпки преминаха по гръбнака ѝ.

— Хмм, винаги съм мечтал да имам парче хляб, малко грозде и теб.

— Доколкото си спомням, беше парче хляб, кана вино и...

— Тихо — промълви той и устните му покриха нейните. — Това е моя измислица.

Целувката беше провокираща, лека като перце, като коприна върху коприна. Тя усети познатия огън, който само Дърк можеше да разпалва, да лумва в слабините ѝ и да обхваща цялото ѝ тяло. Оплете ръце в косата му и той я облегна на ръба на масата и се пресегна зад нея.

Той притискаше бедрата ѝ до своите с ръка, опряна на гърба ѝ.

— Винаги съм искал да ям грозде по този начин. — Той посегна към един бял грозд, който държеше в свободната си ръка, и сръчно откъсна зърно със зъби.

Влизайки в тон, Елън повдигна устни към опияняващия плод между зъбите му.

— Хmmm — промълви тя при срещата на устните им, сладкият сок се процеди в устите им. Целувката продължи, докато не остана нито капчица сок.

Елън наведе глава на една страна.

— Има нещо, което цяла вечер се чудя как да ти го кажа — заяви тя шеговито.

— Какво е то, любов моя?

— Винаги съм искала да направя научно изследване върху отношението между гроздето и сексуалното удоволствие. — Тя откъсна едно зърно с устата си и застана на пръсти, за да го постави на гънката между врата и рамото му.

Той застана неподвижно, докато тя ухапа гроздето и облиза с език малкото поточе сок, което се стече от него. Този търсещ език

предизвика тръпки от удоволствие по тялото му и той се запита защо толкова време се беше лишавал от това удоволствие. Горещият ѝ език се плъзгаше по гърдите му, вече нямаше гроздов сок, а бедрата ѝ започнаха ритмично да се търкат в неговите.

Без да може да се владее повече, той я вдигна и отнесе върху белия плюшен килим в средата на стаята. Лунната светлина, която нахлуваше през капандурата, осветяваше косите ѝ и те заприличаха на пламък. Той се наведе над нея, откопча горното копче на работната си риза и постави гроздово зърно между гърдите ѝ.

— С моята фантазия и твоя научен анализ това може да трае вечно.

— Наистина вечно — отговори тя.

Той наведе глава и тя потръпна от наслада, като усети поточе гроздов сок по вдлъбнатината между гърдите си.

— Докторе, харесва ми твоят плод — промърмори той с устни, допрени до огряната от луната кожа, а езикът му проследяваше пътеката на сока.

— Не мога да направя... заключение, докато... не вкараш... цялата информация. — Тя изговаряше думите на пресекулки от пристъпите на екстаз.

И това бяха последните думи, които се чуха, докато не свърши гроздето и не се изчерпа фантазията им. Само луната беше свидетел на това, което те правиха с гроздето, а ако Елън беше решила да публикува откритията си, никой нямаше да ѝ повярва.

Накрая, благоухаещи на грозде и на острия мирис на любовта, те се оттеглиха в огромното месингово легло на Тони и изтощени потънаха в сън.

Елън помръдна в съня си и се прилепи по-близо до гърба на Дърк. В полумрака на утрото тя чу звук. Беше тих, измъчен стон. Дългите години на денонощна работа с Джиджи веднага я предупредиха да е нащрек.

Дърк отметна ръка и отново изстена. Беше някакво почти нечленоразделно „Не“ и едно отричане на тъмните неща, които тормозеха съня му.

Елън постави устни върху белега на гърба му и леко потри с ръка рамото му.

— Спокойно, скъпи — изгука тя. Втори един измъчен звук излезе от гърлото му. Тя обви нежно гърба му с ръце и го залюля. — Няма страшно, Дърк, няма страшно. — Тя говореше тихичко, успокояващо, държеше го в ръце и го люлееше, докато напрежението му премина и дишането му се успокои.

Тя се повдигна на една страна и се загледа в него.

— Какви демони спохождат съня ти, любов моя? — прошепна. — Каква е тайната, която те дели от мен?

Тя се облегна на възглавницата и затвори очи, но сънят не идваше. Загледа се през капандурата към първите розови признаци на новия ден и тихо се надигна от месинговото легло. Босите ѝ крака зашляпаха по пода до белия килим и тя взе ризата на Дърк и я облече. Вратата леко се щракна след нея.

Треските по верандата боцкаха голото ѝ дупе, когато седна и се загледа в необятния изглед към Бийч Маунтън. Природата отново показваше красотата си при раждането на новия ден. Росата по земята беше с цветовете на скъпоценни бисери, а пойните птички се престараваха да измислят нови арии, за да приветстват новия ден. Неподвижният утринен въздух беше напоен със смесения аромат на горските цветя.

Елън придърпа коленете си към гърдите. Авантюрата ѝ бе продължила само един ден, а тя вече предчувстваше самотата на раздялата. Вече знаеше, че мъжът, който лежеше в огромното месингово легло на Антъни Салинджър, беше за нея нещо повече от „годеник“. Той беше нещо повече и от мимолетно увлечение. Той беше другата ѝ половина. Той беше човекът, който можеше да запълни празнината в сърцето ѝ. От всички хора на този свят Дърк Бенедикт, човекът на тайните и на измамите, беше единственият, който можеше да даде смисъл на живота ѝ.

— В хубава каша се забърка, доктор Елън Станфорд! — скара се сама на себе си тя. — Да бе останала да си изследваш горилите, а гроздето да беше оставила на някой друг. — Тя въздъхна. Досега не знаеше, че толкова може да те боли от любов.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дърк и Елън прекараха няколко великолепни дни в строене на оградата и изграждане на връзката си. Това, че оградата построиха за шест, вместо за планираните три дни, красноречиво говореше колко много бяха ангажирани един с друг.

Част от вещите на Дърк бяха в бунгалото за гости в лагера, а друга част — все още във вилата на Тони. Елън и Дърк не се спираха да скитат из планината според приумиците и импулсите на плътта си. Белият килим, месинговото легло, беседката с розите покрай езерцето и походното легло в лагера — всички те станаха специални места за наслада. Често звънът на чуковете им заглъхваше, преди слънцето да достигне обедната си точка. Достатъчен беше само един поглед помежду им и те се хващаха за ръце и изчезваха в летния ден.

Рут-Ан приемаше връзката им със стоическо мълчание, а Джиджи посрещаше присъствието на Дърк с безумни прояви на радост. Елън научи Дърк на знаците, които използваше Джиджи, и между мъжа и горилата укрепна искрена обич. Всеки път, като ги видеше заедно, тя усещаше нещо като завист. С горилата взаимоотношенията му бяха най-искрени. Джиджи постоянно правеше знака за любов с ръцете си, а Елън можеше да го казва единствено със сърцето си. Макар че бяха на върха на планината, далече от цивилизацията, тя не можеше да се отърве от цивилизованите задръжки. Дърк беше определил границите на увлечението им — без обвързване — и тя нямаше да направи първия ход да пресече границата.

Слънчевите, изпълнени с любов дни на юни и юли се изнизаха. Елън и Дърк се преструваха, че не забелязват отминаването им. Те се самозалъгваха, че лятото ще продължи вечно. Но август настъпи и с него дойде една буря. Елън стоеше на прозореца на бунгалото за гости в лагера и наблюдаваше природата да засипва с гнева си Бийч Маунтън. За какво ли си мислеше Дърк, запита се тя, докато гледаше светкавиците да играят на фона на нощното небе. Той беше напрегнат

цял ден, дори и любовенето им през деня не намали впечатлението ѝ, че бе зареден като буре с барут, готов да избухне всеки момент.

Полуизвърнатата от прозореца, тя проговори през рамо:

— Бурята ми напомня за теб.

Той се облегна на възглавниците с безразличие, каквото изобщо не изпитваше. Мисълта му се пренесе към писмото, което беше получил — новата му задача. Дланите му се навлажниха и той почувства познатото вълнение при мисълта, че отново ще бъде въвлечен в битката на живот и смърт със злото. Погледна към жената до прозореца и вълнението му придоби окраската на тъга. Работата, която той обожаваше, го чакаше, но Елън правеше връщането му към нея тежко.

— В какъв смисъл, любов моя? — попита той. Лековатият въпрос беше един шедьовър на лъжата, една изящна преструвка, че лятото никога няма да свърши. Но Елън го познаваше твърде добре.

Тя се извърна от прозореца и застана лице в лице с него.

— И ти, и бурята сте заредени със сила.

Той се усмихна и това бе друг шедьовър на лъжата.

— Върни се в леглото, скъпа, и ще ти покажа силата си.

Тя склучи ръце зад гърба си и с усилие се стърпя да не изтича в безопасния пристан на прегръдката му, където въпроси не се задаваха и отговорите нямаха значение.

— Това е нещо повече от сила... — Тя се спря и се взря в лицето му. Макар че усмивката си остана, очите бяха станали внимателни. — То е стихия. — Лицето му остана непроменено.

Тя прекоси стаята и седна на крайчеца на леглото. Постави ръка на гърба му и прокара пръсти по загорялата кожа, докато намери това, което търсеше.

— Разкажи ми за белега си, Дърк. — Тя потри пръсти в ръбчето му.

Той остана неподвижен за минутка и се остави близостта ѝ и допирът на ръцете ѝ да успокоят объркания му дух.

— Ох, Елън! — Той обви ръце около нея и я притисна силно до себе си. — Знаеш ли само колко си добра с мен? Имаш ли си представа какво означава за мен това лято?

— Кажи ми. — Гласецът ѝ едва се чу, притисната в рамото му.

— Ти създаде у мен чувство за дом и за семейство. Сякаш Бийч Маунтън се превърна в мой дом.

Искаше й се да му каже, че такова нещо беше все пак възможно, но вместо това замълча, чакайки го да продължи.

— Аз, Елън, нямам никакво семейство, а дом ми бяха сиропиталищата, които приемаха буйното момче, което създаваше твърде много неприятности и което никой не искаше да осинови.

— Значи си говорел истината още тогава, през първия ден, на моята веранда?

— Винаги съм ти казвал истината. — Той повдигна глава и й се усмихна накриво. — Винаги, повече или по-малко.

Тя хвана лицето му с двете си ръце и потърка бузата си в брадичката му.

— По-скоро по-малко, отколкото повече.

— Държавата ми е дала шанс да се чувствам необходим, да принадлежа и да съм част от нещо, макар то да е просто една система.

Тя пое рязко въздух и предчувствие за нещо лошо изпълни сърцето й. Постави пръст върху устните му.

— Шшшшт. Няма нужда да ми казваш повече, Дърк.

Той целуна пръстчето й и отмести ръката й.

— Не, мисля, че има нужда. Време е, крайно време е да разбереш истината.

— Не. — Тя поклати глава и зелените й очи се разшириха. Отвън бурята биеше по покрива и напираше през прозорците. Светкавици се стрелкаха през потъмнялото небе, гръм рикошираше във върховете. Нейните чувства съответстваха на бурята. — Лятото почти отмина. Ти ще си заминеш, нека да остане тайната.

— За мен е много важно да знаеш, Елън, защо трябва да си отида. — Той се вгледа дълбоко в очите й. — Аз работя за ЦРУ, Елън.

Тя изпусна една дълга, мъчителна въздишка. Понякога, помисли си тя, в тайната има повече надежда, отколкото в истината. Ако той беше заминал, забулен в тайни, тя можеше да си представя, че ще промени решението си и ще се върне. Но сега нямаше надежда. Сега тя разбра. Разбра и за белега, разбра и за уговорката да се възприеме политиката на „необвързаност“. Разбра откъде идва силата и чувството за стихийност, които лъхаха от него.

Тя облегна чело на врата му. Нейните демони изглеждаха като котенца пред неговите.

— Белегът ми е спомен от работата ми — продължи той. — Работех под прикритие в Казабланка, когато го получих. — Той я стисна силно. — Опасността е част от живота ми. Жестокостта ми е обичаен спътник. — С устни той отстрани няколко къдрици от челото ѝ. — Не мога да моля никого да ги споделя с мен.

Тя го стисна, сякаш никога нямаше да го пусне. Искаше времето да спре, но вече чувстваше как по петите на дъжда с тежките си ботуши настъпваше есента. Толкова много любов, а за толкова кратко време. Тя отново го стисна. Той беше непроницаем като Бийч Маунтън. Помисли, че е глупаво и излишно да губи време да му обяснява, че е готова на всичко, само и само да е с него. Повдигна глава и го погледна с престорена жизненост.

— Мистър Дърк Бенедикт, ние лятна авантюра ли караме или ще се занимаваме с отегчителни беседи? — Тя се наведе и игриво го гризна за врата. — Времето лети.

Той се усмихна и я облада с цялата страст на бурята, която вилнееше отвън. Двамата се събраха без нежност, ожесточено и отчаяно, търсейки забрава и отричане на раздялата.

След тази нощ всичко се промени. Елън и Дърк сякаш вече си бяха казали сбогом. Последните им две седмици заедно бяха замъглени като набързо превъртяна лента на филм. И те продължиха с веселата измама чак до самия край.

— Специална пратка за доктор Елън Станфорд. — Бялата лабораторна престилка на Елън проблесна при завъртането ѝ, като чу непознатия глас. Тя така дълбоко се беше вгълбила в работата си, че не беше чула звука на колата. Един разносвач бе застанал на вратата, лицето му беше скрито зад огромен букет от орхидеи с жълта сърцевина.

Тя свали очилата си и ги постави на бюрото до доклада, който допълваше. Ако беше като Джиджи, би се преметнала няколко пъти от радост. Но беше доктор Станфорд. Тя наклони на една страна елегантната си главица и разгледа букета, мислейки си дали с него Дърк не смяташе да си кажат сбогом.

— Подпишете тука, моля — каза куриерът.

Тя се разписа и изчака да чуе звука на мотора на тръгващата кола, преди да отвори поздравителната картичка.

„Рибата не кълве — пишеше в нея, — сложи си цвете зад ухото, обувките за танци и ще се видим в осем.“

Значи аз свиря втора цигулка след някаква риба, каза си тя, търсейки из кабинета достатъчно голям съд да побере цветята. Усмихна се. Орхидеите бяха твърде много за една-единствена ваза. Когато ги подреди, кабинетът ѝ заприлича на парник.

— Да не е починал някой? — запита Рут-Ан безизразно. — Това тук прилича на джунгла. — Тя внимателно тръгна между цветята. — Не мога дори да намеря бюрото — недоволстваше асистентката.

— Цветята са от Дърк.

Рут-Ан погледна зачервените бузи на Елън и цветето, втъкнато зад ухото ѝ.

— Нито за момент не съм и помислила, че са от Дядо Коледа — каза тя и взе доклада, който Елън дописваше. — Луд човек, всичко се промени, откакто той се появи. — Рут-Ан свали очилата си и започна да лъска безупречно чистите стъкла — сигурен признак, че е разстроена.

Елън седна на ръба на бюрото си и сложи ръка върху доклада.

— Нека си поговорим малко, Рут-Ан.

— Слушам те.

— Ти май не харесваш Дърк, нали?

— Не съм казвала подобно нещо. — Рут-Ан постави очилата обратно на носа си. — Изобщо не съм казвала такова нещо. В интерес на истината, той е доста симпатичен човек.

Елън се усмихна.

— И Джиджи мисли същото, а тя никога не е грешила в преценката си за човек.

— А ти? Ти какво мислиш?

— Аз мисля — тя сдържа остроумния отговор, който ѝ дойде наум, — аз мисля, че съм влюбена в него. Мисля си, че искам той да остане завинаги в Бийч Маунтън, и мисля също, че съм се побъркала.

— Именно от това се страхувах. — Рут-Ан събра внимателно върховете на пръстите си. — Усещах го, откакто той стъпи в лагера.

Макар че съм стара мома, пак разбирам кога става нещо такова под носа ми.

— Той скоро ще си тръгва.

— И това ми беше ясно много отдавна. Има шило в задника си този човек и няма да миряса, докато някой не го извади. — Рут-Ан стеснително прочисти гърлото си. — Защо мислиш, че съм го мразила през това време? Не искам да виждам как ще те нарани.

— Животът е пълен със странни превратности, нали? Да се влюбя в годеник, който сама съм си измислила! Да се заплетя в собствената си мрежа от лъжи.

— Ако имаш нужда от рамо, на което да поплачеш, аз съм на разположение. — Рут-Ан мрачно се усмихна. — Може да е малко кокалесто и да не е използвано от доста години, но все пак е на разположение. — Тя излезе бързешката от стаята, но преди това Елън долови издайническата влага зад очилата ѝ.

Елън внимателно подбра роклята си — в яркожълто, с широка пола клош, дълбоко деколте и тънки презрамки, идеална за танци. Тя я измъкна от дъното на гардероба си и при това движение едно малко пухено животно се прекатури от лавицата и падна в краката ѝ. Беше едно жълто мече с липсващо око.

Като държеше роклята си в едната ръка, тя коленичи и вдигна парцаливата играчка.

— Мечо Пух — каза тя. — Здравей, стари приятелю. — Тя притисна този спомен от миналото в лицето си.

Мечето я гледаше невъзмутимо, кривата му усмивка си беше същата и тя си спомни чудните дни на детството си — ароматния мирис на хляба с джинджифил, който леля Лоли печеше, уютния звук на пуканките в студения зимен ден, напичащото слънце, когато лежеше в сеновала и мечтаеше с Мечо Пух до себе си.

Тя внимателно го положи върху тоалетната си масичка. Сякаш през последните няколко години нито съм ходила на танци, нито съм мечтала, помисли си тя на глас, докато обличаше роклята си. После разпусна косите си и втъкна една орхидея в лъскавите червени букли.

— Какво ще кажеш, Мечо Пух? — Тя се завъртя, за да я огледа той. — Помниш ли принца, за когото мечтаех, този, който щеше да

язди бял жребец? Той ще дойде тази вечер. — Тя вдигна пухеното мече и потърка проскубаното му коремче. — Единственият проблем е, че той не иска да става принц.

Рут-Ан почука леко по вратата, след това показа главата си.

— Има ли някой при теб? — попита тя.

— Не, само един стар приятел, Мечо Пух. Ушите може да са му проскубани, но е добър слушател.

— Докато ти подновяваше връзката си със скъсаната си играчка, някой идва да те търси.

— Дърк!

— Че кого друг очакваше? Хърбърт Хувър ли?

Елън изхвърча през вратата и ако се беше обърнала назад, щеше да припадне. Рут-Ан се беше усмихнала. Е, с тъжна усмивка, с малко тъга, но все пак беше усмивка.

— Надявам се да си спомни за моето кокалесто рамо, Мечо Пух — каза Рут-Ан тихичко. — Ще ѝ е необходимо. — Нейните удобни обувки почукваха по пода на стаята на излизане. — Божичко, я ме чуите как си говоря сама. Май твърде дълго съм останала в тази планина.

— Орхидеите ти отиват — каза Дърк. Той стоеше, облегнат на вратата, и изглеждаше невероятно красив в италианската си риза от коприна и сиво-бежови панталони, които сякаш бяха ушити така, че да подчертават мускулестите му крака.

— Повече от гроздето ли? — попита Елън. Тя бързо се приближи до него и сложи ръце на раменете му.

— Не повече от гроздето. — Той я хвана за кръста и я притегли към себе си. — Не може да е повече от гроздето. — Наведе се да потърси устните ѝ.

— Сякаш години са минали — каза тя, когато изплува да поеме въздух.

— Да не би да е моя вината, че не искахте да дойдете за риба днес, докторе?

— Е, аз трябва да се правя, че работя. — Той я придружи до колата и тя посегна с ръка и докосна устните му. — Макар че мислех постоянно за риболова.

— Така ли го наричаш сега? Риболов?

— Някой да ти е казвал, че имаш мръсно подсъзнание?

— А защо мислиш, че ме местеха от сиропиталище в сиропиталище? Заради лошото влияние. — В гласа му нямаше горчивина. Той дори се засмя, като го казваше.

Тя се промъкна по-близо до неговата седалка и положи глава на рамото му.

— Е, аз мисля, че си прекрасен. Прилично ли ти се отблагодарих за букета орхидеи?

— Да, прилично ми се отблагодари, но сега чакам едно неприлично отблагодаряване.

— Така си знаех, мръсно подсъзнание.

Те продължиха да се шегуват, докато стигнаха подножието на планината. Там Дърк зави наляво и се насочи към „Бийч Хаус“.

— Малко разнообразие след яйцата ми — каза той, когато се настаниха вътре.

— Всъщност на мен доста ми допаднаха твоите яйца.

— Да не говорим пък за гроздето ми.

Тя деликатно го срита.

— Така ли трябва да се държиш в един приличен ресторант? — прошепна тя.

— По-прилично е от това, което ми се иска да правим в този приличен ресторант.

— Не бих искала да имам нищо общо с това. — Тя прикри усмивката си зад менюто.

Сервитьорката им препоръча пилешка супа по баварски и докато Елън поръчваше, усети стъпалото на Дърк да се плъзга по крака ѝ. Тя произнесе „супа“ като „купа“ и се закашля, за да прикрие смеха си. Когато започна да поръчва палачинки, стъпалото му вече си бе проправило път под полата ѝ и предизвикваше неприлични тръпки по бедрата ѝ. Лицето ѝ стана по-червено от косата, като потискаше смеха си, и тя се улови, че казва на горката объркана сервитьорка, че иска гроздов щрудел за десерт.

— Извинете, мадам, но ние имаме само ябълков щрудел, друг нямаме.

Дърк оправи положението съвсем хладнокръвно, помисли си Елън, сякаш пръстите на краката му не мачкаха неспокойно вътрешната част на бедрото ѝ.

След като сервитьорката се оттегли, Елън се наведе към него.

— Добре че има дълги покривки.

— Добре че ги има твоите топли сладки бедра.

— Гроздов щрудел значи! Виждаш ли как ми действаш?

— Да знаеш ти как ми действаш на мен! — ухили се той многозначително.

— Това е заради ужасните ти пръсти.

— Това е заради ужасната ти сексапилна рокличка.

— Махни си крака.

— Само ако ти си махнеш рокличката.

Тя беше на върха на щастието си. Ето го отново стария Дърк — арогантен, скандален. В този момент и ЦРУ, и края на ваканцията бяха забравени.

В затъмненото сепаре тя се облегна назад и небрежно остави едната си презрамка да се плъзне по рамото ѝ.

— Сега ли? — попита тя тихо.

— След пилешката супа — отговори той спокойно. Но все пак премести крака си.

Те вечеряха бавно и спокойно, наслаждаваха се на храната, на това че са заедно.

— Ммм, прекрасно — каза Елън за супата, но очите ѝ говореха за Дърк.

— Великолепно — обяви той за палачинките, но погледът му не се откъсваше от Елън.

Те си поделиха щрудела. Удължавайки удоволствието от интимния десерт, Елън отчупваше малки парченца и ги слагаше в устата му. Той олизваше изцапаните ѝ със захар пръсти и очите му се впиваха в нейните през масата, осветена от свещ. Всеки допир на пръстите ѝ беше като рана от нож в сърцето му, защото утре щеше да си замине. „Обичам те“ — опитваха се да кажат очите му и той се надяваше, че тя го разбира.

След вечерята се качиха на Росинант и Дърк подкара нагоре по планината.

— Аз мислех, че ще ходим на танци — каза Елън.

— Там отиваме.

— Къде?

— Имай ми доверие.

— Доверих ти се веднъж вече тази вечер и какво получих — пилешка купа и гроздов щрудел.

— Така ти се пада, щом имаш мръсно подсъзнание.

— Ха, намери се кой да го каже! — Тя притисна главата си в сгъвката на рамото му и си помисли: Така ми се пада, като съм се влюбила. Не повдигна глава, когато отминаха лагера, знаеше къде отиват.

Дърк паркира колата си пред вилата на Тони.

— Ето, стигнахме, скъпа, в един частен клуб.

— Любимото ми нощно заведение.

— Някой да ви е казвал, докторе, че сте зашеметяваща? — Той я придърпа към себе си и допря лице в косите ѝ.

— Само Джиджи — отговори тя — и не съм сигурна, че на нея може да ѝ се вярва.

Дори и горилата ще ми липсва, помисли си Дърк. Той хвана ръката на Елън и я покани вътре.

— Хайде, любов моя, оркестърът ни чака.

— Надявам се, че са с маски на очите, защото винаги съм искала да танцувам гола.

Смехът на Дърк подплаши един бухал, кацнал на бора до верандата на Тони.

— Така ли трябва да говори една мила южняшка красавица? Ние, янкитата от Кънектикът, имаме изтънчена чувствителност.

— Не съм била мила нито един ден в живота си, а пък ако ти си изтънчен, то аз съм чичо на маймуна.

— Майка на маймуна — отговори той и ритна вратата, да я затвори след себе си. Погледна я и изведнъж шегите замряха. — О, Елън! — Той я издърпа в прегръдката си и я притисна силно към себе си.

Тя се вкопчи в широките му рамене и потърка буза в грапавата коприна на ризата му.

— Пусни музика, Дърк — каза тя.

И той я пусна.

— Това някакъв нов танц ли е? — попита тя.

— Да. — Устните му избутаха настрана презрамките ѝ и обгориха основата на гърдите ѝ. Полата ѝ се спусна като жълта локва върху килима. Той се наведе и започна да проследява краката ѝ през

плата. — Приличаш на яркожълто нарцисче. — Ръцете му се преместиха върху тялото ѝ, проследиха гънката на талията ѝ и формата на гърдите. — Това се нарича „Валсът на цветята“.

— Мисля, че той вече е създаден — засмя се тя.

— Не и по начина, по който смятам аз да го направя. — Той се излегна до нея и я придърпа в прегръдката си.

— Нововъведенията са най-силното ти място — съгласи се тя и погледите им се срещнаха и се задържаха в огряната от луната стая. Тя усети ръката му върху ципа си и чу металния му звук при разкопчаването, сантиметър по сантиметър, бавно и чувствено, почувства галещите пръсти през отвора му.

— Това научно заключение ли е, докторе? — попита той. Вече и двете му ръце бяха върху голия ѝ гръб и правеха магии върху кожата ѝ, докато отместваха роклята.

— Не, това е лично предпочитание. — Тя откопча първото копче на ризата му и пхна ръката си вътре. Тъмните жилави косъмчета се обвиха около пръстите ѝ.

— Този валс може да трае дълго — каза той гърлено и наведе глава.

— Много дълго — промърмори тя, докато още можеше да говори. След това и двамата бяха отнесени в стария валс на любовта, задълбочени в музиката, която сами творяха.

След това лежаха на килима, ръцете и краката им бяха все още преплетени. Гледаха нагоре през капандурата.

— Лятото почти си отиде — каза той тихо.

— Да — обхвана я мрачно предчувствие. Ръцете ѝ го прегърнаха по-силно.

— Утре си заминавам.

От началото на август тя бе изпитвала ужас от този миг. Знаеше, че приближаваше крайт и въпреки това сърцето ѝ така се сви, че не можеше да диша.

— Значи това е сбогуване?

— Не, аз не обичам сбогуванията.

— Аз също.

Те се държаха един друг мълчаливо и гледаха луната как се движи по небето.

— Беше една красива почивка — каза той накрая. Езикът му сякаш се беше удебелил в устата му и той си мислеше защо му беше толкова трудно да произнася думите. Наистина мразеше сбогуванията, а това особено. Искаше му се да се впусне в гората и да започне да вие от самота като вълк. Искаше му се да удря с юмруци по стволите на дърветата и да проклина орисниците, които правеха невъзможно събирането им. За пръв път в живота си той съжаляваше за онзи елемент на опасност в работата си, който изключваше интимните връзки. Животът е пълен с превратности, помисли си той. Това, което му беше най-интересно в работата му — опасността, вълнението при противопоставянето на умелата му хитрост срещу тези, които заплашваха неговата страна и свободата на другите, заставаще между него и Елън. Твърде рисковано беше. Той не можеше да застрашава жената, която обичаше най-много. Ето на. Най-после си го призна. Любов. Това специално нещо, което беше търсил като невръстно дете и от което беше бягал като възрастен, най-после го беше споходило. Той обичаше доктор Елън Станфорд и затова раздялата му с нея беше така тъжна.

— Да — каза тя, а сърцето ѝ се късаше. — Една красива почивка.

Той целуна влажното ѝ чело и си помисли колко много ще му липсва. Искаше да ѝ каже: „Обичам те“, но не смееше. И стисна зъби, да потисне думите.

— Каза ли нещо? — попита тя.

— Не. — Той потърка буза в нейната. Първо тази дълга редица сиропиталища, която правеше постоянните връзки с приятели и домашни животни невъзможни, а сега това. — Работата му. Възможно ли беше Елън да има сили да понесе трудностите в работата му? Той бързо потисна мисълта. Не би било честно да моли някого да споделят опасността. Той я притискаше силно и агонията от възможния избор сякаш щеше да го довърши. Никога не беше си представял, че като намери любовта, ще му е толкова трудно да я остави.

Искаше да каже: „Никога няма да те пусна, Елън“, но вместо това изрече:

— Имаш ли нещо против утре сутринта да намина през лагера да се сбогувам с Джиджи?

— Мисля, че трябва да дойдеш — каза тя. — Ще кажа на Джиджи, че ще идваш. — Джиджи ще даде израз на чувствата си,

помисли си тя. Тя няма да крие разочарованието си с любезен разговор и смела усмивка.

Дърк се обърна към нея и погледна дълбоко в очите ѝ.

— Елън. — Каза само това, само името ѝ. Но в гласа му се съдържаше ехото на цялата самотност на миналото му и на самотните му дни занапред.

Те се сляха в пристъп на лудешка страст, сякаш за да спрат хода на времето. Но в природата закъснения никога нямаше и когато и последната звезда бе угасена от изгряващото слънце, Дърк заведе Елън до лагера.

Елън стоеше пред новата ограда и наблюдаваше сбогуването между Джиджи и Дърк. Яркото августовско слънце ги напичаше и изсушаваше букета от енцец, който Джиджи стискаше в ръка. Лицето на горилата беше сериозно, когато следеше знаците на Дърк.

— Трябва да замина, Джиджи.

Тя постави букета на главата си и попита с ръце: „Мъж отива види братя и сестри?“

— Не — отговори Дърк със знаци. — Отива работи. Отива в голям град.

— Къде голям град?

— Много далеч.

— Джиджи дойде също.

— Извинявай, Джиджи. Трябва да отида сам.

— Не, Джиджи дойде. — Лицето ѝ се озари от внезапно вдъхновение. — Джиджи кара!

Елън покри устата си, да не се засмее. Тя забеляза, че и Дърк с усилие сдържаше смеха си.

Той протегна ръка и погали горилата по лицето.

— Джиджи трябва остане. Елън има нужда от Джиджи.

Джиджи обърна голямата си глава да погледне Елън. Умните ѝ очи се озариха от интелигентност, когато погледна отново към Дърк.

— Елън смела, тя остане сама. Джиджи дойде.

— Извинявай, Джиджи, аз трябва замина сам. Работа трудна. Жени не могат дойдат.

— Не хубави животни горили? — изпъчи долната си устна Джиджи.

— Не хубави животни горили.

— Джиджи има тъжно сърце.

Дърк докосна сърцето на Джиджи и след това докосна своето.

— Мъж има тъжно сърце също. Довиждане, Джиджи.

Елън видя как Джиджи прие сбогуването. Тя вдигна ръка в тържествено сбогом, щом Дърк излезе от заграждението.

Дърк се насочи бързо към колата си, решен да напусне планината възможно най-бързо. Далеч от очите, далеч от ума, повтаряше си поговорката той. Но стъпките му се забавиха, като видя и Елън до оградата.

Той вдигна ръка, възнамеряваше леко да ѝ махне за довиждане, но по-скоро би могъл да прелети до Луната, отколкото да я подмине така. Запъти се бързо към нея. Без да говори, я обгърна с ръцете си и я целуна силно.

В целувката му се съдържаха безброй неизказани клетви и когато свърши, той вдигна глава и се вгледа в очите ѝ.

— Довиждане, Елън — каза той грубовато.

— Пази се — прошепна тя и той замина.

Изчака да преполови пътя надолу по склона, преди да даде израз на чувствата си.

— Дявол да го вземе! — избухна той. Вместо да се завръща на работа с подновен ентусиазъм, той се връщаше неохотно. Нещо повече от неохотно, поправи се. За пръв път, откакто се беше захванал за тази работа, не чувстваше прилив на възбуда да възпира злото по света. Не приемаше опасността като начин да пази свободата на страната си. Кокалчетата на пръстите му побеляха от стискане на кормилото при преодоляването на острите планински завой. Навсякъде, където погледнеше, виждаше лицето на Елън — в разклатените клони на боровете, във величествения изглед на планината, в самотните отсечки на пътя. И знаеше — така добре, както знаеше собственото си име, — че никога нямаше да може да избяга от нея. Макар и да бяха разделени от хиляди мили, тя беше винаги останала в сърцето му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дърк свали пистолета си и го подхвърли върху леглото. Уморено потърквайки чело, той отиде до прозореца. Всичко изглеждаше постарому. Мемориалът на Вашингтон си беше на същото място, там си бяха и гълъбите, които търсеха трохи по перваза на прозорците му. Разликата не е в това, което ме заобикаля, а вътре в мен, помисли си той. Физически беше във Вашингтон, но сърцето му беше още в планините на Северна Каролина.

Той удари с юмрук по прозореца, след това се обърна и се отправи към банята. Беше отминал един дълъг изморителен ден и още дори не беше приключил. Лятото на удоволствието беше взело своя дан. Имаше да прави още сто лицеви опори преди лягане.

На път за банята звънецът съобщи за посетител. Той вдигна вътрешния телефон.

— Отвори вратата, красив негоднико! — изгърмя гласът на Антъни Салинджър. — Имам да ти разказвам една история за риболова.

— Хайде, качвай се, мързелив стар скитнико — засмя се Дърк.

След няколко минути Тони слезе от вътрешния асансьор директно в апартамента на Дърк. Старите приятели стиснаха ръце и се прегърнаха усмихнати.

Погледът на Дърк се спря върху рано посивелия кичур коса на Тони, светлосините очи сред мрежата от бръчици на почерняла от слънцето кожа и спретнатата му фигура.

— Изглеждаш ми здрав като кон — каза той.

Хитрите сини очи на Тони го погледнаха учудено, когато пусна ръката на приятеля си.

— Здрав като кон? Имам чувството, че съм чувал този израз някъде, но не и във Вашингтон. — Той прекоси стаята и възседна един стол с висока облегалка. — Всъщност роднините на Елън от Тенеси го използват. — Той посегна към джоба на ризата си и извади лула.

Напълни я с тютюн и каза между другото: — Да не си се запознал там с доктор Елън Станфорд?

— Ти май дойде тук да ми разказваш някаква история за риболова. — Дърк също възседна един стол с лице към стария си приятел.

— Защо не ми разкажеш ти за риболова? — Тони дръпна дълбоко лулата си. — Как е риболовът в планината?

— Не кълвеше.

— Така ли? — Тони доволно пушеше лулата си. Той огледа стаята. Погледът му се спря върху парцаливото мече на нощната масичка. Това беше първото нещо, което беше забелязал още с влизането си. — Загубваш форма, приятелю, цяло лято да пропилеееш, без да хванеш нищо. — Погледът му се върна на Дърк.

Дърк се усмихна.

— Ти май нищо не пропускаш, а?

— Никога не пропускам, нито преди, нито за в бъдеще. — Тони дръпна още веднъж от лулата си. — Какво, по дяволите, правиш с пухеното мече на Елън?

— А, значи го познаваш. — Дърк погледна към детското другарче на Елън.

— Точно така, познавам го. Запознах се с Елън от деня, в който тя се премести в планината. Помагах ѝ с багажа. Тя е страхотна жена.

— Няма да ти противореча изобщо за последното. — Дърк си наложи да стои спокойно на стола си. При този разговор за Елън тревогата му се засилваше. Присъствието на Тони, разговорът за Бийч Маунтън и Мечо Пух правеха присъствието на Елън в стаята почти осезателно. Той сякаш чуваше смеха ѝ, сякаш виждаше лунната светлина в огнената ѝ коса, сякаш усещаше топлата ѝ кожа. Сякаш се бяха разделили снощи, а не преди цяла седмица.

Тони кимна към мечето.

— Това е важна част от миналото на Елън. Тя не би се разделила с него, освен ако не е имала наистина сериозна причина. — Сините му очи сякаш пробуждаха душата на Дърк.

— Ти винаги си бил упорит като булдог — каза Дърк.

— Особено като става въпрос за приятелите ми — съгласи се Тони. — Какво се е случило там на планината, освен че не си хванал никаква риба?

— Още първия ден се запознах с Елън. Радиаторът на Росинант пресъхна пред лагера ѝ. — Да говори за това беше по-лесно, отколкото предполагаше. Дърк се загледа в приятеля си и си помисли, че може би трябва да се довери на някого. Може би ако говореше за Елън, от загубата ѝ щеше да го боли по-малко.

Тони се изсмя.

— Хитра тактика, няма що. Сигурен ли си, че не беше чувал нищо за прелестната докторка и не си направил да се случи това?

— Ако съм знаел за прелестната докторка и за това, което тя щеше да направи с мен, щях да хукна надолу по планината, без да се обръщам назад. Тя е по-опасна от мафията.

— Ха-ха, значи здравата те е омотала, така ли?

— Прав си. — Дърк се загледа в празното пространство зад главата на Тони, с очи, втречени назад във времето. — Абсолютно си прав — повтори той тихо почти на себе си, макар че никак не си вярваше. Връзката му с Елън беше едно преживяване, което не би заменил за цял живот приятна самота. — Направих грешката да се влюбя.

— Тогава къде, по дяволите, е Елън? — избухна Тони. — Какво правиш във Вашингтон сам единствено с някакъв парцалив Мечо Пух?

Дърк стисна зъби.

— Не мислиш ли, че не бих дал всичкото злато на Форт Нокс, само и само тя да бъде тук с мен? По дяволите! Тони, ти знаеш добре защо тя не е тук.

— Не, не знам, кажи ми.

— Какъв живот мога да осигуря аз на една жена? — Той скочи от стола си и започна нервно да крачи из стаята. — Без да знае в нито един момент къде съм и дали ще се върна. — Той се извърна и погледна яростно приятеля си. — Да не говорим пък за работата ѝ. Тя се е посветила на изследванията си в Бийч Маунтън.

— Трябваше да станеш адвокат. Почти ме убеди.

Дърк се усмихна, сещайки се за леля Лоли и чичо Вестър.

— Аз бях по едно време адвокат.

— Какво?

— Нищо, нищо. — Той качи крак на стола и се загледа към Тони. — Рискът е твърде голям, Тони.

— Любовта винаги е риск, Дърк. — Тони извади лулата от устата си и насочи към Дърк мундщука, за да натърти: — Тебе те е страх.

— Не се страхувам от нищо.

— От нищо, с изключение на една връзка, която може да не просъществува. — Тони размахваше лулата във въздуха, докато говореше. — Страхуваш се от любовта, Дърк, защото те е страх, че ще ти я отнемат, така както е ставало в детството ти. Време е да оставиш сиропиталищата в миналото и да пуснеш корени.

— Това е доста трудна задача за един безгрижен ерген — каза Дърк с усмивка. Той усети странна тръпка, сякаш Тони беше засегнал нерва на истината.

— Ние, старите безгрижни ергени, виждаме повече, отколкото си мислите. — Тони изпусна кълбо дим и се загледа в него. — Забравил ли си историята, която ми разказа?

— В Испания ли?

— Спомни ли си? — усмихна се Тони.

Усмивката на Дърк също се разшири.

— Тогава здраво си бях пийнал. Карай, това няма нищо общо с Елън.

Но Тони беше отворил вратата на миналото и детските му спомени изведнъж се оживиха. Той беше на осем години и накрая му бяха уредили да бъде осиновен. За пръв път в живота си той имаше родители — Сам Драйдън, горски работник от Мейн, и добре сложената му жена Ерма. По време на шестте месеца, през които живееше у тях, той беше почувствал нарастващото чувство на любов и сигурност. След това започнаха да се случват нещастията. Сам стана инвалид при нещастен случай и загуби работата си. Здравето на Ерма се влоши. В борбата им да се справят с трудностите малкото момче се бе превърнало в бреме, в още една уста за хранене. Семейството се разпадаше от нервните разпавии. Накрая, за да оцелеят, се наложи да върнат осиновения син. Когато се върна в сиропиталището, той сякаш повярва, че вината за всичко беше негова. Това беше едно чувство, което дълго го преследваше и беше го довело до убеждението, че любовта е нетрайна.

Лицето му се изкриви при спомена за болката.

— Това беше много отдавна, Тони.

— Но не толкова отдавна, че да не може да ти развали бъдещето.
— Тони замислено дръпна от лулата си. — Време е да си в мир с миналото си, Дърк. Ти вече не си палавото момченце, премествано от едно сиропиталище в друго. Не си детето, което е плачело, защото не са му разрешавали да държи кученце, но което се държало мъжки, като го разделяли от приятелчетата му. Любовта те чака на Бийч Маунтън. Върни се да я задържиш.

— Твоите кабинетни философии не минават пред мен.

Тони се усмихна.

— Защо не продължим разговора с бутилка вино и риба?

Дърк потупа приятеля си по рамото:

— Готово.

Дърк посегна към нощното шкафче и вдигна парцаливото мече на Елън. Двамата бяха сами, но присъствието на Тони още се усещаше от аромата на тютюн за лула, който беше останал в стаята.

Той прокара пръст по неизменната усмивка на мечето.

— Той може да е прав, знаеш ли? — Върна мечето на масата и отвори горното чекмедже. Сгънатият лист изшумя, когато го вдигна към светлината и го отвори. Не беше нужно да чете думите, защото ги знаеше наизуст. Откакто беше оставил Елън до лятното помещение на Джиджи и беше намерил на задната седалка на колата си мечето, думите от бележката се бяха запечатали в съзнанието му.

„Дърк,

След като не мога да дойда с теб, пращам един стар приятел на мое място. Мечо Пух е поразкъсан от твърде много обич и не говори много, но е добър слушател. Дори е възможно да запълни празнината в сърцето ти.

Елън“

Гледаше листчето дълго и след това започна да се усмихва. Това беше една бавна усмивка, която започна в ъгълчето на устата му и се разшири към очите. Докато сгъна внимателно бележката и я прибра в чекмеджето, цялото му лице беше озарено от светлината на велико решение.

— Не знам коя е по-наранена, ти или Джиджи — мърмореше Рут-Ан на Елън. — И двете от две седмици вече не сте престанали да тъгувате.

Елън внимателно постави молива си върху бележките. Напоследък всичко вършеше внимателно, защото се страхуваше, че някое прибързано движение ще я накара да избухне.

— Това лекция ли ще бъде или обсъждане? — попита.

— Време е за една лекция. — Рут-Ан пооправи бретона си а ла Мами Айзенхауер, макар че беше безупречен. — Или ще забравиш този мъж, или ще го последваш.

— Да го последвам?

— Да, добре ме чу. Ако искаш моето мнение, той ще ти причинява само неприятности. — Тя спря, леко се усмихна. — Макар че, признавам си, има хубавите страни, една от които е, че е добър с Джиджи. Не всеки е добър с животните. Това показва добро сърце.

Елън опря ръце в слепоочията си, сякаш искаше да изтласка Дърк от мислите си. Но резултат нямаше. Нищо не помагаше. Тя винаги щеше да усеща присъствието му в планината, независимо дали нямаше да го има два дни, или два месеца, или две години. Когато Дърк бе отпътувал с Росинант, той беше отнесъл със себе си нещо повече от Мечо Пух. Беше отнесъл и нейното сърце.

Тя избута настрани стола си и стана.

— Разбира се, че е с добро сърце — почти извика тя. — Не бих се влюбила в човек, който не е. Но той си замина. Приключението свърши. Край. — Тя крачеше из малката стаичка и говореше: — Всяка връзка си има правила, Рут-Ан. Ние спазвахме правилата. — И рязко дръпна стола си към масата и седна.

— Ти винаги си спазвала правилата, нали? — попита тихо Рут-Ан.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че винаги си се гордяла, че си жена, за която кариерата е най-важното нещо, че си различна от жените от рода Станфорд, а все пак ежегодно се връщаш в Тенеси. Отиваш да търсиш именно тези правила, които се самозаблуждаваш, че си отхвърлила.

— Ако искаш да ми говориш за женитба и за продължаване на семейното име, по-добре се откажи. Това никога не е било важно за

мен, преди да срещна Дърк, но него вече го няма. Дали съм обвързана от закона на дедите ми е под съмнение.

— Най-малко аз трябва да ти давам съвети, Елън — в положението ми на стара мома и с навиците ми на такава, но знам две неща: никога не можеш да избягаш от миналото си и никога не можеш да избягаш от любовта. Аз знам, защото съм опитвала.

Елън хвана съчувствено ръцете на Рут-Ан.

— Не съм знаела.

— Това беше много отдавна. Подробности нямат значение сега. Важното е, че виждам, че правиш същите грешки като мен. Имаш същата гордост, спазваш правилата, ако ще и да те обесят. Аз затова съм станала такава мърморана.

Елън запротестира:

— Ти не си...

— Напротив. Аз съм една зловна гарга, която видя в Дърк заплаха за защитения ни безопасен живот, който водим тук, в планината. Но и аз имам сърце, колкото и да е студено. — Тя горчиво се усмихна. — Аз те обичам, Елън, и не искам да те виждам да страдаш. Ако обичаш Дърк, последвай го. — Тя се захвана да чисти очилата си и да оправя косата си, за да прикрие влагата, изникнала в очите ѝ. — Ето, казах си приказката.

— Благодаря ти, Рут-Ан, че се тревожиш. — Елън погали набръчканата ѝ ръка. — Не аз поисках Дърк да си тръгне, а той. Правилата важат и за двете страни. Освен това аз дори не знам къде е. Дори и да исках, не мога да го последвам. — Тя посегна слепешката към бележките си. — Хайде да продължаваме с работата.

— Готово, когато кажеш. Но не мислиш ли, че е по-добре да оставиш банана и да вземеш тетрадката?

Елън се загледа в тропическия плод в ръката си.

— Май една от двете ни се нуждае от почивка.

Най-напред започнаха да пристигат къси писъмца.

„Мисля за теб. Дърк“ — с пощенско клеймо от Вашингтон.

„В този град няма грозде.“ Без подпис, само клеймо от Ню Йорк.

„Роза за спомен.“ Пак без подпис. Клеймо от Западна Германия и плик, пълен с изсъхнали листа от рози. Надеждата на Елън се възроди.

След това нейните приятели започнаха да се държат странно. Тони неочаквано я посети тогава, когато и Рейчъл се появи в лагера с усмивката на котка, налапала канарче.

Елън ги загледа и двамата на прага на вратата си.

— Здравейте! Я гледай каква приятна изненада!

— Наминах да видя как върви работата ти. Ти май само това правиш напоследък. Работиш.

— Аз също — хорово се включи и Рейчъл. — Просто наминах, искам да кажа. Страхувам се, че работиш твърде усилено. Време е да отидеш на почивка.

Елън скръсти ръце на кръста си.

— Какво става тука? Това конспирация ли е? Аз си починах в началото на лятото.

— Отиването на семейното събиране не е почивка — каза Рейчъл. — Не е истинска почивка. Като на Таити или в Барбадос, или в Юкон.

— В Юкон ли? — изсмя се Елън.

— Има хубав риболов там — каза Тони.

— Аз не ловя риба. — Елън свали мантата си и я окачи внимателно на закачалката. — Я си признайте. Какво сте намислили?

— Нищо — каза Рейчъл.

— Абсолютно нищо — каза Тони.

Елън не повярва нито на единия, нито на другия.

— След като и двамата сте ми дошли на гости, хайде да пием по един чай. — Тя им се усмихна очарователно. Може бе щеше да извлече от тях истината на чаша чай.

— Страхотна идея — каза Тони.

— Супер — каза Рейчъл. — Ти правиш най-великолепния чай.

Елън се усмихна. Дори и Рейчъл преиграваше с прекомерното си възхищение от чая.

— Чаят си е чай, откако пък моят стана толкова прекрасен? — Тя наля прясна вода в чайника и го включи.

Рейчъл вдигна рамене.

— Нали си ме знаеш! Всичко ми се струва прекрасно напоследък. Да знаеш само как изглежда новият инструктор по ски, който дойде в града. Има най-невероятните бицепси, като от конкурс за Мистър Америка е, а пък устните му! Господи, да му видиш устните

само! — Рейчъл седна внезапно. — Между другото, Дърк обаждал ли се е?

Дали въпросът ѝ е от празно любопитство, или имаше някакви сведения, запита се Елън.

— Получих няколко писъмца. — Тя видя погледите, които Тони и Рейчъл си размениха. Преструвайки се, че не забелязва, пусна пакетчетата чай в чашите и наля топла вода. — Една или две лъжички? — попита тя Рейчъл.

— На Юкон сигурно е много хубаво по това време на годината — каза Рейчъл, без да отговаря на въпроса за захарта.

— Страхотен риболов — каза Тони. — Страхотно живописни местности. Заснежени планини и реки. Чудесно място за прекарване на ваканцията. — Той придърпа стола си до този на Рейчъл. — И какво пише той?

Елън сипа захар в чашите им и се направи, че не разбира.

— Кой?

— Дърк — изрекоха едновременно името Тони и Рейчъл.

— Кога? — Елън започна да се наслаждава на многозначителните погледи, които те си разменяха.

— В писъмцата — подтикна я Рейчъл.

— А, едно-друго. — Елън разбърка чая си. Когато искаше, тя можеше да лази по нервите на хората и бе решила, че сега е моментът да упражни тази си дарба.

— Рут-Ан би могла да те замести, нали знаеш?

— Да ме замести за какво?

— В случай че искаш да отидеш на почивка — каза Тони.

— Аз от време на време ще наминавам да проверявам дали всичко е наред. Аз все още ще бъда във вилата на Дъ... — Той се спря и се поправи по средата на изречението. — Аз ще бъда във вилата си.

Елън бавно свали чашата си. Като по чудо се овладя да не излее горещата напитка върху роклята си.

— Какво каза преди малко? — попита тя Тони.

— Че ще наминавам.

— Не. След това. — Тя го гледаше втренчено — Ти каза, че все още ще бъдеш във вилата на Дърк.

Тони изведнъж прояви голям интерес към забравения си чай. Той почна да бърка из тъмните му дебри почти половин минута, опитвайки

се да измисли подходящ отговор.

Рейчъл се впусна да запълни празнината в разговора.

— Това показва само колко много се нуждаеш от почивка. Започват да ти се причуват разни неща.

Елън потисна смеха си, като видя облекчената усмивка, която Тони отпрати към Рейчъл, благодарен за помощта в трудния момент. Те определено са намислили нещо, помисли си Елън, но, изглежда, не искаха да си признаят. Реши да им даде шанс.

— Чаят ви ще изстине.

Заговорническите ѝ приятели се хванаха за чашите си, сякаш бяха спасителни пояси в бурното море.

— Никога не съм виждала Бийч Маунтън толкова красива по това време на годината — каза Рейчъл.

— Съгласен съм. Времето е прекрасно — допълни Тони.

Елън се усмихна. Позна, че разговорът бе приключил.

— Да, хайде да си говорим за времето — предложи им, а въздишката на облекчение можеше да се чуе на километри в планината, помисли си тя.

Писмата продължаваха да пристигат. Всичките бяха без подпис, и всичките от различни градове на Западна Германия.

„Пилешката купа тука нищо не струва в сравнение с онази в Бенър Елк.“ Това я разсмя.

„Всеки път, като видя червена коса на лунна светлина, си мисля за теб.“ Това пък я разплака.

„Яйцата са загубили очарованието си.“ Това пък я държа бодра в продължение на целия ден.

Тя внимателно съгваше всички писма и ги прибираще в горното чекмедже на тоалетната си масичка. В края на всеки ден тя ги изваждаше и препрочиташе. Ту изпадаше в депресия, ту настроението ѝ се приповдигаше от факта, че Дърк беше нарушил всички правила. Приповдигнатото настроение бе плод на надеждата ѝ, а тъгата предизвикваха тези писма, събуждащи спомени. За мъртвите любовни приключения не трябваше да има спомени. Те само удължаваха агонията на забравата.

Нощем през прозорците ѝ се промъкваха септемврийски звуци, Елън си мислеше да изгори писмата, да унищожи всички материални доказателства за съществуването на Дърк. Но вместо това, тя ги

изглаждаше с ръце и нежно ги затваряше в чекмеджето. Бъди справедлива, скара се на себе си тя. Ти му даде своя Мечо Пух с надеждата той непрекъснато да му напомня за теб.

Всичко това са доказателства. Доказателства не за мъртва любовна история, а за любов, неограничена от времето и пространството.

Някакъв шум извън лагера я събуди. Тя погледна часовника си. Шест часът. Господи, рече си тя. Да не би Джиджи отново да е избягала? Скочи от леглото и нахлузи халата. Без да губи време да търси чехли, се спусна по коридора и зави към канцеларията. След това чу гласовете им. Босите ѝ крака рязко спряха и широка усмивка се разля по лицето ѝ.

— Шшшт, стар глупако. Ще ги събудиш всичките — чу се женски глас.

— По дяволите! — отговори мъжки глас. — У дома всички отдавна да са станали и от един час да са се разшетали.

Елън изтича през вратата надолу по стълбите до верандата.

— Чичо Вестър, лельо Лоли! — Тя ги издърпа в прегръдката си и след това се отдръпна, за да погледне скъпите им лица. Знаеше, че сега в Лорънс се прибираше реколтата. Чичо Вестър да напусне фермата си през септември беше просто нечувано.

— Какво ви води в Бийч Маунтън по това време на годината? — попита тя.

Леля Лоли намигна на чичо Вестър и пое нещата в свои ръце.

— Хладничко е, скъпа, нека влезем вътре, докато чичо ти разтовари багажа. — Тя сложи ръка на кръста на Елън и я отведе настрана. — Олеле, какво пътуване само. Помислих, че старият пикап никога няма да може да изкачи планината. Не мога да си представя как чичо ти Вестър възнамерява да стигне до Лас Вегас в тази стара катафалка, след като не може да стигне от Тенеси до Северна Каролина. — Тя въртеше очи, докато говореше и живо оглеждаше всичко. — Чудесно местенце си имаш тука, скъпа. Ако опънеш едни памучни карирани перденца и опечеш малко хляб във фурната, ще стане истински уютно. — Леля Лоли поклати доволно глава: — Чудесно местенце да отгледаш челяд.

Сърцето на Елън падна в петите ѝ. Трябваше да им съобща, помисли си тя. Сега нямаше да може да изчака до догодина, до

следващото събиране. Тя бяха дошли в планината и преценяваха дома ѝ, все още с вярата, че ще се омъжи за Дърк. Не можеше да продължава повече с измамата.

— Седни, лелю Лоли — каза тя, посочвайки ѝ стола до кухненската маса. — Ще сложа кафе и тогава ще си поговорим.

Леля Лоли се усмихна и я погали по бузата.

— Седях цели двеста километра. Аз ще сложа кафето, а ти отиди да се понакантиш.

Елън се изсмя.

— Ще трябва да те разочаровам, лелю. С моите работни дрехи не бих могла да се наконтя, а и няма наоколо кой да ме види, с изключение на Рут-Ан и Джиджи.

— А-а-а... не се знае. — Майчинското лице на леля Лоли беше цялото в усмивка. — Ето го и Вестър. Хайде побързай сега, скъпа, а аз ще извадя кекса, който съм донесла.

Елън се подчини без повече пазарлъци. Да се подчиняваш на леля Лоли не беше навик, от който лесно можеш да се отървеш. Освен това ѝ се даваше възможност да обмисли ситуацията. На път за стаята си тя реши, че като се върне в кухнята при тях, ще им каже всичко.

Рут-Ан подаде глава през вратата, когато Елън профуча през коридора.

— Гости ли имаме?

— Леля Лоли и чичо Вестър. Леля Лоли ме прати да се облека.

— Това са двама от любимите ми хора. Аз ще сляза в кухнята да ги видя, докато ти се преобличаш.

Елън продължи към стаята си, но се сети, че Рут-Ан изобщо не изглеждаше изненадана. Какво, по дяволите, става? — помисли си тя. Макар че беше казала на леля Лоли, че не се конти за работа, този път тя се облече изключително внимателно. Яркожълтият гащеризон с преден цип като на пилот открояваше фигурата ѝ и подчертаваше червените ѝ коси. Тя посегна към тоалетката за часовника си и импулсивно отвори горното чекмедже и извади купчината писма. Затвори очи и си спомни думите, които той ѝ бе написал. Макар че бяха малко, всички имаха специално значение. Те документираха връзката им, завинаги я запечатваха върху тези нагънати листчета хартия. Докосна с устни листчетата, преди да ги остави в чекмеджето.

— Довиждане, Дърк. Съжалявам, че трябва завинаги да те извадя от живота си.

Тя изправи рамене целеустремено и се отправи към кухнята да обясни на всички за своя лъжегоденик.

Леля Лоли вдигна поглед от тавата с кекс, която вадеше от печката.

— Олеле, приличаш ми на нарцисче.

Наложи се Елън да се хване за облегалката на един стол, за да запази равновесие. Не можеше леля й Лоли да знае, че и Дърк я беше нарекъл така.

— Този... — Гласът й пресекна и се наложи да повтори отначало: — Този кекс мирише прекрасно.

— Никой не може да се сравнява с Лоли! — Чичо Вестър положи ръка на рамото на Елън. — Ела да седнеш до мен, малката. Ти си похубава от шарено паленце на слънце. Бас държа, че щом женихът ти те види, на четири крака ще допълзи до теб. — Той плесна бедрото си и се засмя възторжено на собствения си хумор.

Елън побледня. Тя не можеше да продължава с тази измама нито минутка повече.

— Има нещо, което искам да ви кажа на вас двамата.

— Мисля, че е по-добре да изчакаш, скъпа — каза леля Лоли. — Има един човек на бял кон в двора ти.

Елън се стрелна към прозореца.

— Дърк! — извика тя. Той седеше на гърба на Белия огън, загорял от слънцето и засмян. Погледът й се върна към кухнята. — Вие сте знаели! — Тя се смееше и плачеше едновременно. — През цялото време сте знаели!

— Хайде, смяташ да го оставиш човека да чака ли? — попита чичо Вестър.

— Да знаете само колко ви обичам всичките! — каза тя на роднините си, преди да изтича от кухнята.

Криле й пораснаха, когато се впусна през двора към Дърк. Той се наведе и я хвана в прегръдката си. Три любопитни чифта очи наблюдаваха през прозореца на кухнята как разделените влюбени се целунаха страстно.

— Също като на кино — каза леля Лоли.

— Запомни ми думата — каза чичо Вестър, — тази планина скоро ще бъка от дечурлига.

— Усещам вятъра на промените — каза Рут-Ан.

Елън прекрачи седлото и се настани по-удобно до рамото на Дърк.

— Странно, че не си се пребил с този жребец — каза тя.

— Ти заслужаваш този риск. — На лицето му стоеше старата нехайна усмивка, същата, която тя видя, когато за пръв път се срещнаха. — Освен това къде се е чуло и видяло принц да язди стара кранта като Ани?

Тя се загледа дълбоко в очите му.

— Ти ли си моят принц?

Бръчици от смях се появиха около очите му.

— Защо не попиташ Мечо Пух? — Той издърпа парцаливото мече от торбата на седлото.

— О, Дърк! — Тя пипна копчето на окото на мечето. — Ти си го пазил!

— Да, пазих го, скъпа. Ако щеш вярвай, но това одърпано малко мече е световен пътешественик. Носих го навсякъде из Германия. Той ми разказа твоите тайни.

— Включително тази, че чакам своя принц?

— Да, любов моя. Включително тази. — Той леко докосна устни в косата ѝ. — Аз искам да бъда твойт принц и съм се върнал да те взема на коня си и да се отправим към залеза заедно, ако ти си съгласна.

— Неподходящ час си избрал тогава — засмя се тя. Не можеше да повярва какво ставаше. Въпреки писмата, въпреки странното държане на приятелите си, въпреки леля Лоли и чичо Вестър и Белия огън, тя се нуждаеше от повече доказателства, че Дърк се бе върнал при нея завинаги.

— Кога е имало неподходящ час за нас? — попита той и побутна Белия огън с пети. Жребецът си впусна в галоп в планината.

Елън ликуваше от полъха на вятъра по лицето си и допира на Дърк, който я държеше, притисната в него. Имаше толкова много неща да го пита, толкова много неща да си кажат. Но всичко можеше да почака. Тя беше с този, когото обичаше, и за момента нищо друго не беше важно.

Усещаше гърменето на копитата под тях и биенето на сърцето на Дърк в гърба си в галоп им сред планината. Почти не забелязваше дивите цветя, които украсяваха планината с ярки петна, във вихрения им бяг към вилата на Тони.

Дърк спря коня под боровете.

— Пристигнахме си у дома.

— Какво ще си помисли Тони, като му се натресем така?

— Тони е в резиденцията си в Бенър Елк. Аз откупих от него тази вила, когато той дойде във Вашингтон.

Дърк слезе от седлото и ѝ помогна да слезе.

— Мисля, че ще ти хареса конюшната, която поръчах да построят тук за Белия огън.

Тя стоеше на върха на Бийч Маунтън и слънцето огряваше гърба ѝ. Погледна нагоре към Дърк. Още отдавна сърцето ѝ беше казало „да“ на този човек, може би още първия ден, когато той се появи на верандата ѝ в лагера. По-нататък тя щеше да получи отговор на всички въпроси как и защо, но засега просто се наслаждаваше на присъствието му.

Ръцете ѝ обгърнаха врата му.

— Нима ти си направил всичко това — попита тихо, — без дори да ми кажеш? — Тя докосна с устни пулсиращата вена на врата му.

— Ами когато видях тази прекрасна възможност, аз се възползвах от нея. — Той ѝ се усмихна, повтаряйки същите думи, които беше казал в началото на лятото, когато стана неин годеник.

Тя обгърна лицето му с дланите си.

— Принце мой на бял кон, какво ще кажеш да внесеш твоята Възможност във вилата? Мисля, че чувам как гроздето ни вика по име.

Без да говори повече, той я вдигна и я понесе през прага на новия им дом в планината. Докато стигнат до месинговото легло, дрехите им бяха хвърлени безразборно по пода. Матракът изскърца за добре дошли и пойните птички отвън възнасяха щастливия повод с радостни трели.

— Цял живот очаквам този момент — прошепна Дърк, долепил устни в коприната на шията ѝ. — Цял живот съм чакал да изрека тези думи. — Той вдигна глава и се вгледа в очите ѝ.

— Слушам те, Дърк. — Тя нежно отмести кичур коса от челото му.

— Обичам те, доктор Елън Станфорд. Искам да прекарам останалата част от живота си с теб. Искам да бъдеш моята любима, моята съпруга. Искам да си мойт дом и моето огнище. Искам да бъдеш моето настояще и моето бъдеще.

— Обещавам да бъда всичко това и дори повече. — Техните очи се срещнаха при клетвите, които си даваха. — Обещавам да запълня празните места в сърцето ти.

И така, преди сватбата и брачната халка, преди свещеника, клетвите им бяха дадени там, на месинговото легло пред слънцето, което струеше през капандурата като свидетел.

След това те останаха да лежат с преплетени тела, доволни. Дърк вдигна кичур червеникава коса и го остави да се плъзне по пръстите си.

— Можеш ли да приемеш моята професия, любима?

Елън се замисли за момент. Тя имаше смътна представа какво означаваше това — опасност, несигурност, раздяла, но не знаеше нищо повече.

— Разкажи ми за работата си, Дърк. Колко е опасно това, което вършиш?

— Киното и шпионските романи преувеличават опасността, но тя все пак съществува. Когато изпълнявам задача, аз съм въоръжен и винаги съществува опасността да не се завърна. — Той я притисна силно до себе си. — Освен това съществува опасността да посегнат на семейството ми.

Тя остана неподвижна, стараяйки се думите му да не събудят хладен ужас в сърцето ѝ. Да обича този мъж означаваше да го приеме такъв, какъвто е, помисли си Елън.

— Разкажи ми за твоите задачи.

— Понякога задачите ми са прости и се изчерпват с дипломатически връзки. Лесно ще се свързваш с мен по телефона. В други случаи няма да знаеш нито характера на задачата ми, нито мястото. Няма да ме има дни и седмици и няма да ти се обаждам. Обикновено изпълнявам от три до четири задачи годишно. Между тях имам дълги почивки — от шест до осем седмици. Останалото време работя във Вашингтон и пътувам до вкъщи за събота и неделя. — Той се изправи на лакът, за да погледне лицето ѝ. — Знам, че е тежък живот да искам някой да го споделя с мен, но имам достатъчно

увереност в силите си, за да мисля, че мога да намаля риска и несигурността. Можеш ли да приемеш това, Елън?

Тя се вгледа в очите му.

— Не е нещо, което можеш да приемеш с лека ръка, но дори час да бъда твоя съпруга си струва риска. — Тя посегна да изглади малките бръчици от смях около очите му. — Вярвам ти, Дърк, и те приемам такъв, какъвто си. — Тя наведе глава и се притисна до врата му. — Домът ни ще бъде един пристан и всеки ден заедно ще бъде магия. — Тя гризна кожата му. Време беше да обсъдят някоя по-малко мрачна тема. — Можеш ли ти да приемеш моята професия?

Той се засмя.

— Това значи ли, че ще трябва да ям карфиол и банани и да давам на Джиджи редовни уроци по шофиране?

— Само второто — засмя се тя.

— Бих предпочел да се изправя пред наказателен отряд.

Тя бавно прокара пръсти през черните косми по гърдите му.

— Дърк?

— Хмм?

— Откога си знаел, че ще се върнеш и че ще правиш всичко това?

Той пусна език по мидата на ухото ѝ.

— Това ли?

— Не — засмя се тя и посочи с ръка вилата. — Това. Белия огън, леля Лоли, чичо Вестър.

Той се извъртя върху нея и подпря тежестта си на ръце.

— Това ми се полага, като съм се влюбил в научен работник. Все проучва и задава въпроси. — Черните му очи искряха от вътрешната му радост. — Тони ми дойде на гости, след като се върна от риболов, и преди още той да си тръгне, разбрах, че ще се върна при теб. Тъй като заминавах по задача, той построи конюшните и докара Белия огън тук. Рейчъл също помагаше в организацията.

— Знаех си аз, че тия двамата са намислили нещо.

— Веднага щом се върнах от Германия, посетих чичо Вестър и леля Лоли.

— Каза ли им истината?

Той се засмя.

— Не цялата, но не излъгах нищо — че съм се влюбил в теб от пръв поглед и че ще се оженим в тази планина.

Тя вдигна очи.

— Каква двучлна двойка сме само!

— Бих казал, че сме създадени един за друг. — Той се наведе към нея и прокара върха на езика си по очертанията на очите ѝ. — Ти не мислиш ли същото?

— А-а, не знам. Ще трябва да ме убедиш.

И той успя.

Елън погледна през прозореца към прекрасния ден отвън. Беше денят на сватбата им. Ръцете ѝ погалиха мекия сатен на булчинската ѝ рокля. Природата щеше да направи най-прекрасния аранжирмент на света, помисли си тя. Затворената беседка покрай езерцето щеше да бъде залята от слънчева светлина и изпълнена с аромата на диви рози.

Тя усети, че някой дърпа воала ѝ и се обърна. Джиджи стоеше зад нея, стиснала така здраво шаферския си букет, че цветчетата увяхваха на счупените стебълца.

Джиджи посочи към главата си и после към воала на Елън.

— Джиджи иска шапка — направи знаците тя.

Рейчъл и Рут-Ан нахлуха в стаята.

— Опитаме се да я накараме да сложи това — каза Рейчъл, показвайки венец от копринени цветенца, — но тя отказа.

— Тя настоява да има „красива шапка“ като твоята — каза Рут-Ан. — Господи, не стига, че Дърк иска да те отведе в оная вила на Салинджър, ами и настоява да има горила за шаферка! — Рут-Ан се опитваше достойно да изиграе ролята на Мърморана, но въпреки това се усмихваше.

— Знаеш много добре, че вилата е само на три мили и че е идеална за работата ми тук. — Елън също се усмихваше. Нищо не можеше да ѝ развали прекрасния ден. — Освен това и през ум не би ни минавало да се венчаваме без Джиджи. Фактически тя е тази, която ни свърза.

Рейчъл се престори, че припада върху леглото на Елън.

— Как обичам романтичните любовни истории!

Горилата отново задърпа воала.

— Джиджи иска хубава шапка.

Елън потупа главата на Джиджи и направи знаците:

— Елън намери шапка за теб. Хубава шапка за хубаво животно горила.

— И как смяташ да направиш това? — попита Рут-Ан. — Венчавката е само след час, а днес е неделя и магазините са затворени и без това.

— Ти не знаеш възможностите на леля ми Лоли. — Елън отиде до коридора и извика: — Лельо Лоли, би ли дошла тук за малко?

Леля Лоли показа глава от кухнята.

— Пристигам, скъпа. — Тя влезе в спалнята, носейки след себе си остриите миризми на канела и карамфил. — Искам да ти кажа, че чичо ти Вестър вероятно ще изяде всички дребни сладки още преди сватбата.

— Лельо Лоли, Джиджи иска да си сложи було — каза Елън.

— Добре, вдени ми една игла, скъпа, и ми донеси малко муселин. Да не губим време.

След двадесет минути Джиджи се гледаше в огледалото, сложила набързо скроеното було по главата си.

— Хубава шапка — произнесе се тя и погледна към сатенените обувчици на Елън. Тя каза със знаци: — Бедна Джиджи. Няма обувки. Джиджи иска хубави обувки.

Рут-Ан въздъхна дълбоко.

— Станала е много глезена. Де се е чуло и видяло горила с високи токчета?

— Де се е чуло и видяло обувки с висок ток, достатъчно големи, за да станат на горила? — попита Рейчъл.

— Вестър си донесе два чифта обувки — обади се леля Лоли.

— Да, но хубави ли са? — попита Елън през смях.

— Да попитаме Джиджи. — Леля Лоли излезе от стаята и след малко пристигна с гордостта на чичо Вестър — чифт островърхи обувки, реликва от ергенските му години.

— Добре че скъпият ми стар глупак има големи крака — каза леля Лоли, нахлузвайки обувките на краката на Джиджи.

Джиджи седна по средата на стаята и критически заглежда краката си. С този воал тя приличаше на надут шейх, въртеше глава от една страна на друга и оглеждаше обувките. Накрая се усмихна.

— Хубави обувки — направи знаци тя. Изправи се и застана до Елън. — Джиджи адски красива булка.

Рут-Ан и Елън се спогледаха учудени.

— Кой е тоя, дето я е научил да ругае? — попита Рут-Ан.

— А не се ли сещаш?

— Дърк! — казаха двете едновременно.

— Хайде да тръгваме, преди да е решила, че ѝ трябва и рокля — предложи Рейчъл.

Странната сватба се качи в стария буик на Елън и шевролета пикап 1955-а на чичо Вестър, които запърпориха нагоре по планината, да се срещнат с жениха. Дърк, Тони и свещеникът ги чакаха в беседката до езерцето.

Усмивката, която Дърк отправи към булката, се равняваше по блясък със слънцето. Елън пристъпи към него през полянката с аромат на рози, вгледа се дълбоко в очите му и видя потвърждение на обещанията, които вече си бяха дали. Тя видя, че любовта и доверието завинаги щяха да ги свързват, независимо от времето и разстоянието, които понякога ще ги разделят.

Елън му подаде ръката си и там, в катедралата на природата, двамата станаха съпруг и съпруга, а пред тях бе бъдещето.

ЕПИЛОГ

Дърк откъсна една роза от надвесения храст и остави венчелистчетата да паднат върху гърдите на Елън.

— Мисля си за Юкон — каза той.

— Пак ли? — Елън се престори на ужасена. Зелените ѝ очи бяха озарени от любов и доволство, когато погледна съпруга си. — Всеки път, като ходим в Юкон, се връщам бременна.

Той се ухили хитро.

— Това е идеята. — Наведе се към нея и вдигна розовите венчелистчета с устни. — Освен това можеш ли да предложиш подобър начин да се сгриваме?

— Одеяла? — пошегува се тя.

Той вдигна още едно листче от гърдата ѝ.

— Ако имаме още едно бебенце, ще станем квартет.

— Не знаех, че можеш да пееш. — Тя прокара пръст по очертанията на здравата му челюст. Дори да стана на сто години, няма да престана да намирам очарователни черти у мъжа си, помисли си тя.

— Кой знае с какво ще се занимавам, след като излизам в оставка от изпълнението на преките задачи. Помисли си само, Елън. Ако си имаме собствен квартет, можем да се наричаме „Група Бенедикт“. — Той отметна назад глава и ѝ направи демонстрация. Неговото изпълнение на познатата песен „Старата сива кобила“ беше толкова ужасно, че дори и катеричките по дърветата наоколо запушиха ушите си.

Елън се засмя.

— Не мисля, че „Озмъндс“ ще имат конкуренция. — Тя стана и изтърси сламките от косите си. — Помогни ми да си намеря дрехите, Дърк, за да се върнем и преоблечем за празненството по случай излизането ти в оставка.

— Кой прави пунша?

— Джиджи.

— Страхувах се, че така ще стане. — Той я вдигна, придърпа я в прегръдката си и я наведе с гръб към земята. Косата ѝ образува червено ветрило върху тревата. — Аз имам по-добра идея, скъпа. Нека се престорим, че тази горичка е Юкон.

Тя почувства познатия прилив на желание, като гледаше нагоре към неговите смеещи се черни очи.

— Само ако ми обещаеш нещо.

— Каквото пожелаеш — каза той, а устните му вече търсеха зърната ѝ.

— Обещай да не учиш бебето да пее.

В отговор усети първите мощни тласъци, които изтриха всичко друго от съзнанието им, и те се заеха да правят четвъртия член на квартета си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.